MAXIME DELAMARE

TRIPLU SALT MORTAL

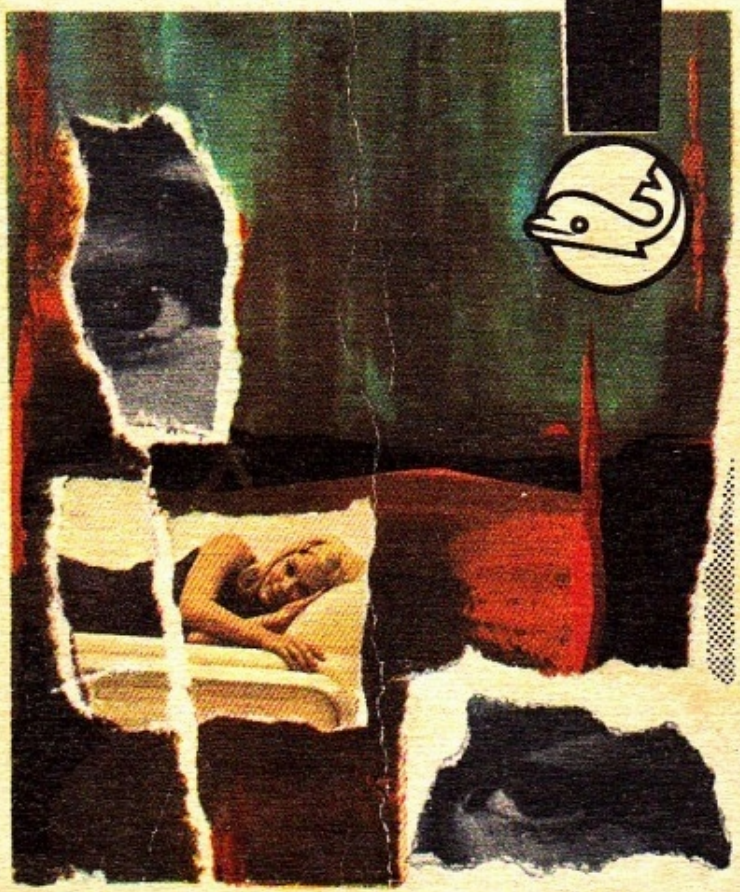

MAXIME DELAMARE

TRIPLU SALT MORTAL

În româneşte de RADU ALBALA

Versiune 1.0

Maxime Delamare

Des marrons pour les petits réseaux

C Gallimard (1967)

Editura Meridiane

1970

PARTEA ÎNTÂI

CAPITOLUL I

În biroul noului director general al S.D.E.C.E., comandantul Dufour, şeful Serviciului „Cercetări”, de loc nemulţumit de sine, precum lesne se vedea, îşi încheia expunerea:

Un îndoit folos, precum vedeţi, domnule colonel: una la mână, îi jucăm un renghi pe cinste contraspionajului german, şi, a doua la mână, îi rupem definitiv gâtul lui René Lornier, ceea ce…

Directorul general ridică brusc mâna dreaptă şi-i curmă, tăios, vorba:

— Să-i rupi gâtul… Dragul meu, fă-mi te rog plăcerea şi lasă-le celor din înalta noastră administraţie civilă asemenea expresii tari… Sunt pasionaţi după ele. Dar în Armată nu se „rupe gâtul” ofiţerilor.

Puţin descumpănit, celălalt tăcu. O clipă, apoi reluă, cu o umbră de ironie în glas şi subliniind cu tâlc unele cuvinte:

— Fie, să zicem atunci, a doua la mână îi mai tăiem puţin nasul *şefului de escadron* Lornier a cărui prezenţă în Germania a ajuns într-adevăr nedorită.

Colonelul Guibrard se prefăcu că nu bagă de seamă obrăznicia ascunsă şi se mărgini să constate:

— Mă rog, la o adică, „tăiat nasul” mai merge… Se bucură oarecum de o nobleţă istorică. Dar în fond nu-i vorba aici nici de „rupt gâtul”, nici de „tăiat nasul” nimănui… Vrem doar să hotărâm dacă e cazul să punem capăt misiunii comandantului Lornier în Germania Federală. Şi aştept să-mi explici mai limpede de ce ţi se pare că o asemenea măsură se impune.

Şeful serviciului „Cercetări” se întoarse spre un al treilea interlocutor, aşezat în stânga lui – un interlocutor care, ca să spunem drept, nu deschisese gura de la începutul acestui mic consiliu de război.

— Directorul „Serviciilor Externe” vă va lămuri mai bine decât aş face-o eu, domnule colonel. Îl cunoşti de ani de zile pe omul nostru,

nu-i aşa, Derain?

Înaltul funcţionar, căruia i se pusese această întrebare, păru să şovăie câteva clipe şi în sfârşit se hotărî:

— Întocmai. De când s-a deschis „prăvălia" asta sau, mai bine zis, din vremea când D.G.E.R. s-a transformat în S.D.E.C.E. Sunt vreo douăzeci de ani… Eram instalaţi pe atunci în bulevardul Suchet…

Se întrerupse, şovăind iar, şi reluă încet, şi cam cu jumătate de gură:

— Ştiţi ce se întâmplă, domnule colonel? E foarte greu să-l judeci pe Lornier. Foarte greu… în termeni de sport sau de cinema, s-ar zice că e un *has been,* unul care a fost cineva, cineva foarte bine – cândva…

O nouă pauză. Pe urmă se năpusti, fără să mai ezite, împresurându-şi subiectul cu fraze scurte şi limpezi:

— Lornier, tânăr locotenent de artilerie, a sosit în Indochina spre sfârşitul lui 1946. Element strălucit, a făcut politehnica şi şi-a luat doctoratul în litere – nu e prea obişnuit, nu? A luptat întâi în Deltă, câteva luni, în chip foarte onorabil; şi pe urmă, foarte repede, a fost chemat la statul-major din Valluy. Şi acolo şi-a descoperit vocaţia: Informaţiile… Ei bine, trec peste amănunte şi vă spun numai că din 1950 şi până la evacuarea Hanoiului, cinci ani mai târziu, a fost omul nostru numărul unu pentru tot Vietnamul de Nord… Ca să nu vă dau decât un singur exemplu: reţeaua lui a semnalat, încă din februarie 1955, reluarea masivă a înaintării viet-minh spre Dien-Bien-Phu, el este cel care a ghicit şi a semnalat sus că obiectivul cel mai de seamă al lui Giap a devenit cucerirea taberei întărite şi că vietnamezii vor face pe dracu-n patru ca aceasta să coincidă cu conferinţa de la Geneva… Dacă l-am fi ascultat, ar mai fi fost vreme s-o ştergem din viesparul acela.

— Toate astea nu mi se par prea logice, remarcă rece directorul general. Dacă era într-adevăr socotit aşa grozav, de ce n-au ţinut seama de părerea lui?

Şeful „Serviciilor Externe" zâmbi şters:

— Aţi atins punctul nevralgic al problemei, domnule colonel. Tocmai de asta ne-am adunat azi aici, în biroul dumneavoastră… E ciudat, dar există la Lornier două porniri absolut contradictorii: o rigoare de matematician şi… cum să zic, o inspiraţie aproape poetică – şi fără îndoială că această bizară dualitate e şi secretul succesului său în Informaţii. Şi tocmai fiindcă e intuitiv, plin de imaginaţie, pătimaş, n-a fost niciodată în stare să se supună nici unei discipline, nici unei reguli. Incomod lucru în armată sau în administraţie, nu-i aşa? El de altceva nu ştie decât de „bandă" de „băieţii noştri" şi în felul ăsta şi-a organizat reţeaua din Tonkin: recrutându-şi singur oamenii, exclusiv după bunul lui plac, fără să dea socoteală nimănui, fără să justifice un ban cheltuit, angajând albi, galbeni, străini – câteodată şi americani, închipuiţi-vă, ba chiar, după câte am auzit, vietnamezi, cărora le era drag… Şi ce să zic, echipa dădea rezultate senzaţionale, dar romantismul ăsta nu le-a plăcut de loc celor de la Marele Stat Major, unde nimeni n-a putut vreodată obţine de la Lornier măcar un simplu tablou nominal de personal…

Directorul general zâmbi şi el la rându-i:

— Înţeleg… Mai ales cu de-alde Salan şi Navarre, care la vremea lor au fost nişte strălucitţi ofiţeri S.R. De tipul cel mai clasic.

Derain încuviinţă din cap şi urmă:

— Pe scurt, deşi depindea în principiu de Biroul Doi francez, Lornier îşi crease în fapt un imperiu autonom, colaborând de altminteri mai strâns, atunci când binevoia să colaboreze, cu „civilii", cu B.T.L.C.{1} de exemplu, sau cu S.D.E.C.E. – sau, mai bine zis, cu S.D.E.C., cum se numea pe atunci. Cei de la Saigon nu erau, fireşte, prea mulţumiţi, şi, tot mai supăraţi pe „banda lui Lornier" – aşa-i ziceau pe atunci reţelei lui – ajunseseră să-i nesocotească sistematic informaţiile. Pe urmă, când s-a încheiat războiul, armata i-a dat să înţeleagă că nu-i mai face mare plăcere să-l vadă, iar S.D.E.C.E., cu care, precum v-am spus, cochetase destul de îndelung şi unde avea mulţi prieteni, s-a bucurat să-l recupereze, ca să le facă, cred eu, în ciudă militarilor.

Colonelul Guibrard deschisese un dosar aflat pe biroul lui şi îşi plimba ochii pe o filă bătută la maşină:

— Bun, încheie el, acum sunt ceva mai lămurit. Mărturisesc că nu pricepeam cum se face că S.D.E.C.E., condus pe atunci de un fost igam{2}, l-a angajat aşa de lesne pe turbulentul „indochinez”.

Se uită din nou pe fila de dosar şi observă:

— Văd totuşi aici că a stat şase ani şi mai bine în Centrală înainte de a fi trimis iar în străinătate…

— E şi normal, domnule colonel. Se ştia foarte bine că trebuia puţin potolit. Şi îşi închipuiau că viaţa de birou are să-i înmoaie cumva spiritul de independenţă. A, dacă o asemenea treabă s-ar fi putut face fără a-i altera extraordinarele lui calităţi inventive, am fi avut în el un element incomparabil!

— *Dacă…* Aşadar n-a mers?

— Şi da, şi nu. Să fi jucat oare, cu iscusinţă şi răbdare, teatru ani de-a rândul ca să arate că s-a cuminţit şi să poată pleca din nou în misiune, sau viaţa administrativă de la Paris l-a potolit cu adevărat pentru o vreme? Asta nu poate nimeni s-o ştie sigur. Fapt e că a izbutit foarte frumuşel ca, în 1961, să fie detaşat în Germania Federală, întâi ca adjunct al O.T.-ului nostru de acolo, şi apoi, peste un an, ca rezident plin.

— Şi… ce a ieşit din asta?

— O, atâta vreme cât a fost adjunct, numai lucruri bune. S-a dovedit eficace, foarte eficace, la fel ca în Indochina. Şi pe deasupra, şi disciplinat… Dar de îndată ce a trecut în fruntea reţelei, ei bine, a luat-o iar de la cap ca la Hanoi în urmă cu zece ani.

Colonelului îi venea să râdă de-a binelea. Nu, nu izbutea să ia lucrurile în tragic. Şi specimenul ăsta, zăpăcitul, ăsta de Lornier îi era mai degrabă simpatic. Întrebă totuşi foarte serios:

— Vrei să spui că şi-a făcut iar o echipă de „băieţi”, cum ziceai adineaori?

Îi răspunse directorul Serviciului „Cercetări”, care nu mai vorbise de mult. Şi cu o ciudă care arăta că lui nu-i arde de glumă:

— Întocmai, domnule colonel. Până într-atâta încât aici, la Porte de Montreuil, nimeni, înţelegeţi, nimeni, nici măcar eu, care am totuşi sarcina de a coordona acţiunile tuturor reţelelor noastre din străinătate, nimeni nu cunoaşte numele unui singur agent recrutat de el.

Guibrard îşi ieşi din sărite:

— Şi practic, mă rog, cum a izbutit? în Indochina, haide, mai treacă-meargă, era departe de Paris. Dar în Europa, la Bonn…

Celălalt rânji scurt şi explică:

— La Bonn… Domnule colonel, primul lucru de care s-a îngrijit Lornier, când a fost numit rezident, a fost să refuze orice adjunct… Şi apoi, din proprie iniţiativă, a transferat conducerea reţelei de la Bonn la Göttingen… Ţineţi seama că ideea în sine nu era rea: Göttingen e un oraş mult mai central, mult mai discret. Dar orişicât, ar fi putut măcar să ne ceară părerea, nu? Pe scurt, o dată instalat acolo, a răsturnat în câteva luni tot serviciul cu fundul în sus, modificând organizarea antenelor, schimbând şefii, angajând alţi corespondenţi – fireşte fără să ne ţină la curent cu nimic. Rezultatul? În clipa asta, şi de câţiva ani încoace, n-aş fi în stare să vă spun cine lucrează pentru noi la Frankfurt sau la Hamburg…

Toată istoria asta i se părea directorului general o imensă farsă. Rosti din nou, cam plictisit:

— Bine, dar e ceva nemaipomenit. Dacă purtările lui Lornier îi supărau pe predecesorii mei, n-aveau decât să-l recheme. Sau, pur şi simplu, să-i taie bugetul. Fără bani, într-o săptămână era curăţat.

De data asta, amândoi colaboratorii lui rămaseră tăcuţi câteva clipe, în cele din urmă, Derain răspunse cu jumătate de gură:

— Aici, domnule colonel, intrăm într-alt domeniu… în răstimpul petrecut la Tonkin, Lornier şi-a făcut mulţi prieteni, foarte mulţi prieteni. Şi nu numai la S.D.E.C.E. A adus, pare-se, servicii importante, n-aş putea să vă precizez ce anume, unor oameni care, mai pe urmă, au ajuns la înalte poziţii în viaţa noastră politică. Aşa de pildă…

Şi şopti un nume…

Colonelul fluieră, bătu darabana cu mâna dreaptă pe birou şi zise în cele din urmă:

— Înţeleg, înţeleg… Fireşte, e cam greu să te atingi de el.

Adjunctul său încuviinţă:

— Cam greu e puţin spus. De câte ori am încercat să-i frângem… vreau să zic să punem capăt misiunii lui în Germania, ne-am fript rău degetele. Şi, pe deasupra, cu un comentariu – un comentariu venit foarte de sus, vă daţi seama: „De vreme ce obţine rezultate, lăsaţi-l să lucreze cum ştie el”.

Guibrard rămase o clipă pe gânduri, apoi observă:

— La urma urmelor, cam aşa e.

— Ba nicidecum, domnule colonel, protestă energic Derain. Tocmai că nu e aşa. Metodele lui Lornier au fost poate bune în Deltă, dar aici, în Europa, nu dau niciun rezultat.

Se opri şi rectifică:

— Să fim drepţi… Au fost destul de eficace, până, să zicem, în 1963, 1964. Dar de doi ani, gata, s-a isprăvit. Contraspionajul federal s-a întărit straşnic, ştiţi bine, cu blagoslovenia U.S.A., şi reţeaua Lornier pare că abia îşi mai trage sufletul. Adevărul e că ne costă peste o sută de milioane de franci vechi pe an şi ce ne dă el în schimb am putea foarte lesne căpăta abonându-ne la „Frankfurter Allgemeine Zeitung” sau la „Der Spiegel”… în concluzie, repet: prezenţa comandantului în Germania nu mai are nicio justificare.

— Numai că, interveni celălalt director, ţinând seama de cei care-l sprijină, singurul mijloc de a-l face să zboare e să-l băgăm într-o porcărie, dar într-o porcărie atât de dezgustătoare, încât să nu-l mai poată scoate din ea nici cei mai înalţi ocrotitori ai lui. De unde şi planul pe care mi-am îngăduit să vi-l propun, domnule colonel.

Guibrard rămase o clipă pe gânduri.

— Cam murdară treabă, ce părere aveţi? bombăni, el în cele din urmă.

— De acord. Când ţi-a ajuns însă cuţitul la os… Şi-apoi, ştiţi, murdar şi curat, în Informaţii…

— Ştiu, ştiu. Ei, ia mai expune-mi o dată formidabilul dumitale plan, ca să pot face legătura cu tot ce mi-ai povestit.

Directorul „Serviciilor Externe” se răsturnă pe spate în fotoliu:

— Nu ştiu cât are să fie de formidabil, începu el, nu fără oarecare acreală. Oricum însă, se potriveşte la ce vrem noi şi ne ajută să scăpăm şi de Lornier, şi de echipa lui de clovni. Fiindcă, domnule colonel, e un punct esenţial: înlăturarea comandantului trebuie neapărat însoţită de înlăturarea actualei lui reţele. Întâi, că nu ne mai sunt de niciun folos, cum a subliniat Derain, şi apoi „băieţii” lui Lornier n-ar primi să colaboreze cu un alt rezident, ca să nu mai spunem că niciun alt rezident n-ar primi să colaboreze cu ei… De unde ideea noastră fundamentală: să-l lucrăm pe Lornier pe la spate şi să-l punem într-o situaţie care să-l silească să trădeze, să-şi vândă germanilor organizaţia.

Directorul general îşi încreţi puţin buzele, dar nu făcu niciun comentariu.

După o clipă de aşteptare, adjunctul urmă:

— Dacă izbutim, ce se va întâmpla? Ei bine, după toate probabilităţile nimic, oricum nimic care să sară în ochi. B.V.{3}-ul n-are să aresteze pe nimeni, n-are să mişte un deget. Prea încântat că a aflat structura reţelei noastre, n-are s-o atingă nici atâtica, lăsând-o să funcţioneze mai departe ca şi cum n-ar şti nimic, dar folosind-o cu subtilitate pentru a ne intoxica, pentru a ne năpădi cu „informaţii” false, ticluite anume. „Informaţii“ de care noi, bineînţeles, nu vom ţine seama câtuşi de puţin… S-ar putea să dureze câteva luni, poate chiar câţiva ani. Lornier ar rămâne pe loc, de ce nu? Iar noi vom folosi acest răstimp pentru a aduna dovezi că este în slujba germanilor, dovezi pe care le vom pune sub nasul ştabilor care-l ocrotesc, în ziua în care ne vom hotărî să-l zburăm cu adevărat…

Făcu o pauză şi încheie triumfător:

— Şi în vremea asta, va începe să lucreze *adevărata* reţea, pe care am organizat-o cu discreţie de aproape un an, fără ca Lornier să bănuiască ceva până în ziua de azi. O reţea clasică, specializşti de mâna întâi, formaţi cu metodele noastre – altceva decât echipa de derbedei a comandantului… O reţea care va merge ca pe roate, cu atât mai mult cu cât cei de la B.V. vor fi, ca să zic aşa, hipnotizaţi de organizaţia Lornier: n-au să-şi închipuie niciodată că nu mai e decât o năluca, un *fake{4}* cum zic americanii, menit să le ascundă adevărata noastră activitate de informaţii.

Vreme de un minut se aşternu liniştea.

— Pe hârtie sau, mai bine zis, înşirate în vorbe, murmură în cele din urmă colonelul, toate sunt bune şi frumoase. Dar după părerea mea… Şi apoi, are să ne coste o avere. În fond, planul dumitale înseamnă să subvenţionăm două S.R.-uri în loc de unul singur, unul din ele nefiind de alt folos decât să le arunce praf în ochi amicilor noştri germani. La o sută de milioane de franci pe an, fie şi franci vechi, ne scoate cam scump!

Omul de la „Serviciile Externe” îşi stăpâni un gest de nerăbdare:

— De acord. V-am precizat însă, domnule colonel, că e vorba doar de câteva luni sau de câţiva ani. Să zicem, doi ani… După care vom lichida noi înşine reţeaua Lornier, şi anume într-un chip destul de neîndemânatic, ca B.V.-ui să afle şi să tragă concluzia că nu mai avem în Germania nimic: concluzie greşită, dar cât se poate de folositoare pentru adevărata noastră organizaţie… Farsa asta va ţine cu siguranţă cel puţin doi ani. Vom ajunge, deci, în 1970. Şi zău, până în 1970 mai ştiu eu ce-are să se întâmple în lume?…

După câteva clipe de gândire el adăugă:

— De altminteri, vom reduce zdravăn încă de pe acum bugetul Lornier. Poate chiar cu cincizeci la sută. Întâi, din motive de economie, şi mai ales pentru ca, aflat la ananghie, comandantul să n-aibă altă ieşire decât să se vândă germanilor.

— Ei, sări Guibrard, aici am vrut să te aduc! Şi crezi că omul

dumitale are să-şi trădeze banda lui de băieţi? Tare aş vrea să-mi explici cum nădăjduieşti să facă una ca asta…

Adjunctul său se întoarse spre celălalt director, cu un zâmbet subţire:

— Cu siguranţă că Dufour n-are să mă contrazică dacă am să vă spun că e o joacă de copil. Nu trebuie să uităm că Lornier nu e un bronz, nu e un patriot: e un pătimaş care se ocupă de Informaţii nu pentru a-şi servi ţara, ci pur şi simplu fiindcă e un sport care-l întărâtă. Vă spuneam adineaori că la Hanoi era învinuit că face până şi cu vietnamezii combinaţii de soiul dă-mi să-ţi dau, strecoară-mi planul tău de atac nr. 305 şi eu îţi pasez ordinul meu de deplasare nr. 128, înţelegeţi?… Şi atunci, cu germanii de ce nu?

Făcu o pauză care să-i sublinieze afirmaţia, apoi urmă cu glas scăzut:

— Avem mai ales mare noroc că Lornier ăsta e foarte vulnerabil pe latura… mă rog, pe latura moravurilor. A trăit, nu-i aşa, ani de zile în Extremul Orient, unde nici în timp normal morala sexuală nu e cine ştie ce aspră. Aşa că în timp de război, puteţi să vă închipuiţi… Şi i-au rămas, din anii aceia, nişte obiceiuri destul de slobode… Dar cu o singură deosebire, şi nu una neînsemnată; încântătoarele piţipoance galbene se găsesc, pare-se, pe toate drumurile, pe când în Europa femeile costă scump, o ştie o lume întreagă… Cum se descurca Lornier la Paris? N-aş putea să vă spun. Oricum însă e sigur că în Germania cheltuie bani frumoşi pentru micile lui plăceri – de câteva luni de când îl ţinem sub observaţie… Pot chiar să vă spun că nu-şi face de cap la Göttingen: prea e în ochii tuturor acolo. Se duce de obicei la Hamburg, cale de numai trei ceasuri pe autostradă, şi unde în materie de cocote s-ar părea că… Într-un cuvânt, rămâne să ne întrebăm de unde-i vin sumele astea mari şi singurul răspuns e că Lornier bagă mâna în bugetul reţelei…

— Mă rog, curmă colonelul. Deci, ce ai de gând să faci?

— Un lucru foarte simplu. Îi aruncăm în braţe o fată de înaltă clasă, una care să-l facă să uite cu desăvârşire de curviştinele nemţoaice. Are să fie ceva tocmai la antipodul unei dragoste venale: o fiinţă fermecătoare căreia nici nu-i pasă de bani, una din acelea care

ajung să te coste de zece ori mai scump decât o femeie întreţinută.

— Un specimen din acelea, comentă sentenţios celălalt director, care te-ar pălmui dacă ai îndrăzni să-i strecori în poşetă un cec cu patru cifre după ce te-ai culcat cu ea, dar care a doua zi te face mitocan dacă nu-i cumperi pe loc un briliănţel de treizeci de mii de franci pe care l-a văzut în vitrină la Boucheron.

Şi colegul lui replică, întocmai ca într-un duet pus la punct fără cusur:

— Înţelegeţi, domnule colonel, o mare „sufletistă" care, cât ai clipi, îi va goli comandantului casa de bani. Picând tocmai pe straşnica reducere de credite ce i-o pregătim… Ascultaţi-mă ce vă spun, în trei luni, chiar fata asta are să-l ducă de mână pe Lornier până la B.V. să-şi ofere marfa – e matematic. Amintiţi-vă că se apropie de cincizeci de ani, vârstă delicată, pare-se, pentru treburile sentimentale.

Directorul general, care avea patruzeci şi opt de ani, tăcu îndelung. În cele din urmă, întrebă cu glas tăios:

— După câte înţeleg, totul e gata pregătit, nu? Reţeaua dumneavoastră numărul doi e instalată, pe Mata-Hari de serviciu aţi desemnat-o şi eu nu mai am decât să zic *amin?*

Şeful Serviciului „Informaţii" tuşi, puţin încurcat:

— Adică… hm, şi da, şi nu, domnule colonel… Predecesorul dumneavoastră îşi dăduse, nu-i aşa, consimţământul, aşa că am socotit că… Fireşte, însă că, dacă planul nostru nu vă place…

Colonelul zâmbi uşor:

— Nici pomeneală. A, n-aş zice că m-aţi convins, nu, nici vorbă! Dar nu vreau să se ia totul de Ia capăt la S.D.E.C.E. numai fiindcă am sosit eu. Aveţi, aşadar, domnilor, cale şi mână liberă. Atâta doar că…

Şovăi, şi încheie în sfârşit:

— Atâta doar că, fără să vreau să fiu proroc de nenorocire, n-aş

pune rămăşag… Şi în special găselniţa asta cu femeia fatală mi se pare tare chisnovatică. Mă rog, vom vedea. Vă repet: până atunci, cale şi mână liberă!

— Nu uitaţi, interveni grăbit Derain, că dacă scenariul nostru nu ne duce la nimic, avem oricând la îndemână o a doua soluţie.

Colonelul se şi ridicase pe jumătate din fotoliu, pentru a pune capăt întâlnirii. Se aşeză la loc, dând întrebător din cap.

— Desigur, preciză celălalt, putem foarte bine să punem, de aici, B.V.-ul pe urmele lui Lornier. Cu cea mai mare discreţie, fireşte; o „imprudenţă" în corespondenţă, o scrisoare „rătăcită", la o adică… În aşa fel încât serviciile germane să creadă cu adevărat că le-a pus Dumnezeu mâna în cap. Şi atunci, ce au să facă? Fireşte, nu tărăboi; are să li se pară mai folositor să-l observe îndeaproape pe comandant pentru ca, prin mijlocirea lui, să reconstituie puţin câte puţin organizarea reţelei. Şi după ce vor izbuti, îl vor lăsa să-şi vadă de treabă mai departe, ca să ne poată intoxica. Vedeţi că şi în felul acesta ajungem tot acolo unde vrem noi. E, desigur, o lucrătură mai groasă… Să-l aducem pe Lornier să vină *el însuşi* să-şi vândă planul reţelei e oricum o soluţie mai îndrăzneaţă, mai elegantă.

Colonelul se ridică:

— Da, fireşte, încheie el fără a zâmbi. Mai elegantă!

CAPITOLUL II

Trecu de Grădina Botanică, viră la stânga pe Humboldtallee, străbătu aproape până la capăt strada frumoasă şi umbrită, şi opri în cele din urmă în dreptul numărului 8, o impunătoare vilă cu etaj, aflată în mijlocul unui parc care o izola de stradă şi de casele vecinilor. Silvia îl îndemnase, în urmă cu două luni, să se instaleze acolo. Nebunie curată: numai chiria îi mânca peste jumătate din solda reglementară… Fetei îi fusese însă, din capul locului, silă de micul apartament din Theaterstrasse unde locuia de ani de zile – de fapt din 1962 de când sosise la Göttingen.

Trase frâna de mână, se pregăti să coboare şi îşi aminti în ultima clipă să întoarcă cheia de contact. Aşa se întâmpla mereu: în ralanti, motorul maşinii V8 era atât de puţin gălăgios, încât uitai şi că există… Lornier nu mai ajungea să se înveţe cu el. Coborî şi aruncă o privire de jur împrejur.

Soarele abia răsărise şi la ceasul acesta din zori, străzile bătrânei cetăţi universitare erau încă pustii. Comandantul, sta şi nu se mai urnea de lângă limuzină: un *Ford Thunderbird,* alb-sidefiu, cu perne verzi de piele… în fond, cu toată maşina nu izbutea să se obişnuiască. Un automobil de aproape cincizeci de mii de franci, noi, bineînţeles, cu desăvârşire nepotrivit cu eticheta lui oficială de profesor asistent la Facultatea de litere. Silvia stăruise însă să se descotorosească de bătrâna şi credincioasa maşină 404, prea burgheză pentru tipul lui de bărbat, după cum explicase ea. Şi scăpase, încă, destul de ieftin: la început fusese vorba de un *Aston-Martin DB6,* un marafet de vreo şase cifre… Fata căzuse în cele din urmă la învoială, cu condiţia ca Lornier să-i îngăduie să-şi schimbe *Volkswagen*-ul *Karman Ghia* pe un *Lancia Flavia* cu injecțiune. Diferenţa, fireşte, ţinuse s-o plătească el.

Cufundat în gânduri şi zâmbind cu jumătate de gură, privea, fără s-o vadă, impunătoarea maşină, care-şi scânteia în razele piezişe de soare cromurile şi albeaţa de lac. Adorabilă Silvia asta… o eurasiană franco-siameză, o cuceritoare îmbinare de farmec şi de vrajă răsăriteană şi de gingăşie franţuzească, plină de vino-ncoa. Tatăl ei, un bogat importator-exportator parizian, văduv de multă vreme, îi îngăduia să-şi urmeze studiile după voia ei: şi astfel

ajunsese să vină să stea câteva luni la Göttingen ca să se perfecţioneze în limba şi literatura germană; şi aşa începuse uimitoarea, nemaipomenita aventură… Fata asta încântătoare, răsfăţată de viaţă, curtată de toată lumea, se îndrăgostise nebuneşte de el – de el care, în „aparenţă" „nu era decât un biet lector la catedra de franceză, de el, cu aproape treizeci de ani mai vârstnic ca ea.

Şi Lornier simţi din nou cum urcă în el un val de orgoliu: la nici o săptămână de când se cunoscuseră, fata i se dăruise, pe deplin, fără nici un gând ascuns, cu o puritate de copil şi totodată cu o pătimașă înflăcărare voluptoasă… Ce alt bărbat la anii lui s-ar fi putut mândri cu o asemenea cucerire? Mă rog, un fel de cucerire: „Înfrânta, Grecia și-a înfrânt biruitorul" şopti, ca pentru el ofiţerul, căruia îi plăcea câteodată să-şi aducă aminte că e *şi* un strălucit cadru universitar.

Da, era, nu se poate tăgădui, cucerit la rându-i, cu trup și suflet, de fata asta, în așa fel încât acum nu mai putea răbda să stea deoparte de ea nici măcar o zi. Dovadă, această smintită cursă nebună: în seara din ajun sosise la Friburg pentru o inspecție de două zile la antena din Bade-Wurtemberg – și apoi, deodată, tresărise din somn, ca scos din minți, și își făcuse în grabă bagajul; peste un sfert de ceas, după ce îl uluise pe portarul Hotelului „Colombi", plătindu-și nota la ceasul acela din noapte, gonea cu o sută cincizeci pe oră pe autostradă, spre Göttingen. Ducă-se dracului de inspecție, el trebuia s-o vadă pe Silvia, s-o atingă, să-i simtă parfumul de mosc, să… Avea desigur s-o găsească încă dormind, călduță și înmiresmată, și… Simți o roșeață urcându-i-se în obraji – și abia izbuti să-și vină în fire. Haida-de, prea mare nerozie să-şi joace singur, ca un licean, o scenă erotică în plină stradă. Avea sa între în casă, să facă o baie, să îmbuce repede ceva şi apoi sa alerge acolo şi să-şi guste pe deplin fericirea. Concret, nu în închipuire.

Își luă din portbagaj geamantanul mare de piele, descuie poarta grilajului şi, străbătând grădina, se îndreptă spre vilă.

*

Silvia nu locuia cu el acolo: stăruise să-şi păstreze apartamentul unde locuia înainte de a-l cunoaşte, un apartament aflat în centrul

oraşu-lui foarte aproape de Biblioteca Universităţii. „Se zice că viaţa laolaltă ucide dragostea”, obişnuia ea să zică, şi adăuga: „Şi-apoi, orişicât, să nu-i scandalizăm pe nemţii ăştia cumsecade”.

Se afla însă prezentă pretutindeni. Pretutindeni fotografii de-ale ei. Cele mai multe în culori: Silvia în rochie de vară galben-pai, Silvia ghemuindu-se înfrigurată într-un vizon pastel, Silvia în taior de şantung alb căptuşit cu roz, Silvia în minijupă, în rochie lungă de la Nina Ricci, în costum de baie, în halat de plajă, la volanul *Lanciei* ei roșii… Lornier se opri o clipă în fața unei fotografii mărite 18 x 24 care o înfățișa ieșind din apă, îmbrăcată cu un sutien şi cu un chilot croite amândouă cu multă economie de material şi, încântat, ca de fiecare dată, îi privi cu luare-aminte picioarele agere şi cu musculatură delicată, burta netedă, sânii mici şi pietroşi… Şi apoi ochii aceia uşor migdalaţi şi năsucul turtit, atât cât să fie nițeluș obraznic; şi întreg obrazul acela fascinant, abia scăldat de o undă de ocru și încadrat de un par negru-albăstrui curgându-i pe umeri.

Încă o dată rezidentul sta şi se minuna că ființa aceasta adorabilă e a lui, în întregime a lui. Şi, văzând că iar o iă razna, porni cu paşi hotărâţi spre scara care ducea la dormitor şi la baie.

Spălat, bărbierit, cu dușul făcut. Îşi puse costumul cel nou, gri-închis, de mătase-siameză – avusese, de altfel, destulă bătaie de cap ca să găsească la Göttingen mătase siameză, şi până la urmă costumul îl scosese la... Dar ce mai tura-vura, Silvia îl dorise aşa, îi plăcea şi asta era esenţialul. Lornier se propti în fața oglinzii şi se cercetă cu o privire severă.

Timpul fireşte nu-l cruţase. Mai ales trupul: slab, prea slab şi cam adus din spate – şi, cu tot talentul croitorului, se cam vedea. Cât despre chip… în sfârşit, privit dintr-un unghi anume, mergea – măcar că nasul răsărea cam lung. Obrajii scobiţi, faţa foarte lunguiaţă, mai ales cu începutul acela de chelie, care prea îi lăsa fruntea despuiată. Ochii negri erau fermecători, asta nu se putea tăgădui… Fie, cu puţină indulgenţă s-ar mai putea vorbi de o înfăţişare de *condottiere* aşa i se spunea cu un sfert de veac în urmă. Un *condottiere* care şi-a trăit viaţa din plin – şi gata. Şi-apoi, Silvia îl adora, la ce să mai stai să-ţi iscodeşti oglinda?

Coborî, luă o gustare uşoară, apoi se pregăti sa iasă din vilă. Ajuns

pe prag, se opri deodată: sigur, trebuia să ia cu sine micul dar pe care i-l cumpărase înainte de-a pleca şi pe care socotea să i-l ofere pentru a sărbători împlinirea a patru luni de dragoste: o brăţară de aur şi smaralde, a cărei cumpărare îi va fi descurcat cu siguranţă socotelile giuvaergiului din Paulinerstrasse, dar care, în schimb, i le cam încurcase pe ale lui. De fapt, sărbătorirea aceasta ar fi trebuit în mod normal să aibă loc abia la sfârşitul săptămânii, dar Silvia n-ar putea înţelege că nu i-a adus nimic din călătoria la Friburg… Ma rog, are să-i dăruiască peste trei zile altceva.

Întors în dormitor, rezidentul rămase pe gânduri înaintea cutiei întredeschise. Asta era neplăcut cu Silvia, că îi lipsea cu desăvârşire noţiunea banului. D. de Marigny, bogatul comerciant, taică-său – ce nume frumos, Silvia de Marigny – o crescuse în huzur, îi făcuse toate poftele, astfel încât, la douăzeci de ani ai ei, fata habar n-avea ce e o bancă, un cec… şi o soldă. Pentru ea, totul era, foarte simplu: îţi plice ceva într-o vitrină, intri în prăvălie, scoţi atâtea hârtii cât e nevoie, și gata. De unde vin hârtiile, iată o întrebare pe care cu siguranţă că nu şi-a pus-o niciodată… Dădu uşurel din cap: se putea oare numi asta ceva „neplăcut”? Ba mai, degrabă un farmec în plus, încă o dovadă a deplinei ei candori, acea candoare care o făcuse să nu cunoască nicio vorbă urâtă sau de ruşine, dar care, dimpotrivă, îi îngăduia să se dăruie desfătărilor trupului cu o dulce neruşinare, ca un mic animal sănătos şi nevinovat.

Lornier băgă cutia în buzunar şi coborî încet scara, cufundat în gânduri. Ajuns la parter, îşi aminti deodată de scrisoarea către S.D.E.C.E. şi de răspunsul pe care-l aştepta… Ciudat că nu se gândise până acum. Ciudat şi nu prea: de când plecase val-vârtej de la Friburg, n-avusese altceva în minte decât imaginea Silviei. Alergă la cutia de scrisori: nimic, afară de un prospect în plic deschis, venit în ajun, de bună-seamă cu poşta de dimineaţă, puţin după plecarea lui.

Înfundat într-un fotoliu din salon şi uitând pentru câteva clipe de iubita lui, rezidentul trecu în revistă toate aspectele situaţiei: să vedem, scrisese vineri 22 aprilie, şi scrisoarea ajunsese deci, la Porte de Montreuil a doua zi, în 23; într-o sâmbătă, bun, fie, au descifrat-o abia luni, a ajuns pe biroul directorului general marţi – fiindcă nu încape nicio îndoială că răvaşul lui de amor a suit până

sus de tot… Câteva zile de gândire, fie, şi cu asta, ajungem la sfârşitul lunii. Da, dar astăzi suntem în 4 mai, răspunsul *trebuia* să fi sosit de o zi sau chiar două.

Şi scrisoarea asta, de ce o scrisese? Din pricina Silviei, bineînţeles, a adorabilei Silvia, care în câteva săptămâni izbutise să-i sece contul din bancă. Fusese atunci nevoit să facă apel la bugetul reţelei – procedeu nu tocmai catolic, de acord; dar un milion, două pe lună se puteau scoate fără nicio greutate făcând economii la articolele secundare. Drama izbucnise atunci când, năprasnic şi fără niciun preaviz, Parisul îi redusese la jumătate bugetul – „politică impusă de austeritate", asta era tot ce i se spusese… Izbutise totuşi să facă încă o lună cheltuieli nebuneşti la care, în nevinovăția ei, îl silea fetița, istovindu-şi „fondurile secrete" de rezervă. Numai că, o ştia prea bine, jocul acesta nu putea să ţină la nesfârșit. Şi în urmă cu două săptămâni, problema se pusese, de neînlăturat, cu trei soluții posibile:

Sau să se despartă de fată – soluţie fireşte exclusă: sau să-şi lichideze echipa, ceea ce i-ar fi îngăduit să mai reziste câtva timp din creditele de funcţionare, şi aşa destul de reduse, de care mai dispunea până la sfârșitul anului; sau, în sfârşit…

În sfârşit? Foarte simplu… Să propună conducerii să-i reîntregească bugetul, primind în schimb planul complet al reţelei lui. La o primă ochire, proiectul părea extravagant; adâncindu-l însă… Lornier ştia cât de fierbinte doreau cei de la Paris să-i cunoască organizaţia şi cât îl vedeau de prost pentru independenţa lui. Foarte bine, poftim, se aşeza în banca lui, cuminte, îşi vindea independenţa – pe o nimica toată, pe cei cinci sute de mii de franci care-i fuseseră tăiaţi fără niciun motiv temeinic.

Bineînţeles că Guibrard şi clica lui de fosile aveau să înceapă să strige „hoţii!", să vorbească de „procedee inadmisibile". Nu-i nimic; era învăţat: de douăzeci de ani bombăneau toţi împotriva metodelor lui – şi tot el ieşise întotdeauna câştigător.

Lornier se îndreptă în fotoliu, se ridică, făcu câţiva paşi prin salon; era enervat şi nu se simţea în apele lui. De ce oare nu-i răspund la propunere? Nu era nimic necinstit într-însa; reţeaua asta el o crease, era a lui… Şi atunci, lucrurile trebuiau să se petreacă matematic:

aveau să primească, nu se putea să nu primească. Unul după celălalt, toţi directorii generali ai „prăvăliei” se înverşunaseră să recapete controlul asupra Serviciului de Informaţii din Germania Federală. Şi acum, pentru nişte pârliţi de cinci sute de mii de franci, o picătură de apă în sutele de miliarde ale bugetului Franţei… Numai, Doamne, Dumnezeule! de s-ar hotărî mai repede: nu mai avea nici o mie de mărci până la sfârşitul lunii, şi abia era în 4!

Rezidentul pipăi fără să vrea, în buzunar, cutia pe care urma să i-o dea fetei, ieşi din salon şi plecă din vilă. Ajuns înaintea *Tliunderinrd*-ului șovăi o clipă. Nu, dacă se gândea bine, măi potrivit era s-o ia pe jos. Tancul acela era cu adevărat prea fălos, mai ales pentru străduţa unde locuia Silvia.

*

Silvia, goală, întinsă pe patul răvăşit, se întoarse spre uşa camerei de baie ce rămăsese întredeschisă şi îl contemplă pe Harald, care tocmai isprăvea cu bărbieritul.

Harald era danez şi urma cursurile Institutului Max Planck din Göttingen. Specialist în fizica nucleară, era la fel de spiritual ca un copii de trei ani şi tot atâtea aveai şi ce discuta cu el; în schimb era frumos ca un zeu tânăr – înalt, lat în umeri, tras ca prin inel, cu ochii de culoarea algelor şi cu o coamă arămie, de viking.

Tocmai bărbatul potrivit pentru Silvia. Iar la pat, era de neistovit…

Altceva decât René! cu mutra lui de mârţoagă obosită, cu trupul lui costeliv şi cu erotismul lui senil pe care el îl credea rafinat, dobitocul! Silvia oftă: e drept era plătită pentru toate astea, dar, zău, nu banii fac fericirea. Să nu fi fost aceste mici interludii cu Harald şi eu alţi câţiva, de mult ar fi telegrafiat la Paris că lasă totul baltă.

Se întinse cu voluptate. Peste câteva clipe, Harald va veni iar să se culce lângă ea, mirosind frumos a lavandă. Are să-l dezmierde întâi uşurel, cu vârful degetelor, pe urmă… Numai gândindu-se simţii încleştându-i-se muşchii pântecului.

Ca să spunem tot, n-o chema nici Silvia, nici de Marigny şi în vinele

ei nu curgea nicio picătură de sânge siamez. Majorul din infanteria colonială, care, în 1938, o făcuse cu o indigenă din Mytho, răspundea la numele foarte puţin aristocratic de Billembois; şi, străin de rafinamente şi subtilităţi, îşi botezase copila, cu toată simplitatea, Margareta. O luă la el când muri maică-sa, era singurul amănunt adevărat din viaţa Silviei, şi de la el învăţase franţuzeşte.

Ostaşul acela se evaporase pe urmă şi el, de bună-seamă căzut în marele atac japonez din 1945, iar fetiţa urmase câţiva ani aspra şcoală a străzii şi a nevoii; şcoală din care, încă de la vârsta de treisprezece ani, a ieşit spre a-şi continua studiile de limbă franceză cu un impresionant număr de subofiţeri şi apoi de ofiţeri din Corpul Expediţionar.

La sfârşitul războiului din Indochina, a ajuns la Bangkok unde, în mai puţin de cinci ani, s-a impus ca domnişoara *number one* de la *„Hoï-Thien Lao” c*el mai mare restaurant-cabaret-bordel din capitală, depăşindu-le cu mult şi pe acele *taxi-girls c*hinezoaice – care, totuşi, sunt foarte căutate în Siam; pe atunci era cunoscută sub evocatoarea poreclă de *Sam Wat, Cele trei temple: p*oreclă pe care nu o merita de loc, socoteau câţiva cusurgii, fiindcă, în principiu, lăcaşurile de cult le sunt deschise tuturor, bogaţilor şi săracilor deopotrivă. Aici o remarcase, în 1960, căpitanul Chapuis, însărcinat cu misiuni secrete la ambasada franceză din Bangkok, şi şi-o ataşase pentru un scurt răstimp; socotind-o pe urmă în stare de a aduce strălucite servicii S.D.E.C.E.-ului, o luă pe fată cu el în bagaje când se înapoie în Franţa, după ce îi desăvârşi conştiincios educaţia. Cea a purtărilor în societate şi cea culturală, fireşte – căci încolo…

În ciuda acestei vieţi zbuciumate, eurasiana îşi păstrase acea nemaipomenită frăgezime a trupului şi a tenului specifică femeilor din Asia până la patruzeci de ani – vârstă la care o pierd, ca să zicem aşa, peste noapte. Nu-i fusese deloc greu să-l facă chiar pe un vulpoi bătrân ca Lornier să creadă că nu e încă majoră.

Silvia începu să protesteze ţipând:

— Ia spune, Harald, până când ai să te tot ferchezuieşti ca o cocotă? Haide o dată şi te culcă la loc, nu e nici şapte.

Fără să răspundă, danezul îşi mai trase o dată cu pieptenele în păr:

ieşi apoi din baie şi se apropie de pat, cu pasul lui suplu, de atlet. Îşi desfăcu prosopul cu care-şi încinsese mijlocul şi se aplecă peste fată, care gemu…

*

Lornier urcă fără zgomot scara şi, ajuns la etajul al doilea, băgă cât mai încetişor cheia, pe care fireşte o avea, în broasca apartamentului din dreapta, al Silviei. Trecând pragul, se uită la ceas: şapte şi cinci – avea, fără nicio îndoială, s-o găsească încă dormind.

Păşind tiptil în micul coridor întunecos, fu aşadar puţin surprins auzind nişte zgomote înăbuşite, nişte zgomote destul de ciudate, de altminteri, ca şi cum s-ar fi certat cineva în dormitor, sau, mai degrabă, ca şi cum s-ar fi jucat acolo *Fedra*, actul IV, scena a VI-a. „E radioul deschis, desigur" gândi el aproape fără să vrea, apăsând încetişor pe clanţă. Şi deschise uşa.

În faţa priveliştii care i se desfăşura înaintea ochilor, şi se desfăşura chiar cu deosebită vioiciune, rămase încremenit la intrare, încredinţat câteva clipe că a greşit etajul sau apartamentul. Nu-l văzuse niciodată pe vlăjganul acela bălai care, curmând scurt, şi el, o acţiune altminteri viguros susţinută, îi aruncă peste umăr intrusului o privire uimită şi furioasă totodată. Cât despre tovarăşa lui de joacă, nu se desluşeau din ea decât nişte fragmente de picioare şi de braţe.

Îngrozitor de descumpănit, Lornier bâlbâi câteva cuvinte fără nicio noimă şi făcu un pas înapoi… În clipa aceea fata, mirată de brusca încetare a acţiunii în curs de desfăşurare, se ridică în coate, privi la rândul ei spre uşă – şi trăsnetul căzu din senin pe capul rezidentului.

Mai târziu, încercând să reconstituie evenimentele, îşi dădu uimit seama că e cu desăvârşire incapabil să-şi amintească de primele lui reacţii. Strigase sau nu, îi insultase sau nu pe cei doi, închisese sau nu uşa, cum ieşise din apartament, cum coborâse scara? O prăpastie neagră de câteva minute… Se pomeni pe la şapte şi un sfert măsurând cu paşi mari caldarâmul de pe Friedrichstrasse, pe care circulau acum câţiva trecători, bombănind cuvinte de neînţeles,

nebun de furie, de ură şi de umilinţă. Observând că lumea se uită după el, se sili să tacă, fără a izbuti totuşi să-şi vină cu adevărat în fire; obişnuinţa însă, care preţuieşte operele lui Sully-Prudhomme, îi călăuzi cu atâta siguranţă paşii, încât fără s-o fi vrut cu tot dinadinsul, sosi peste zece minute la vila lui.

Se urcă în dormitor şi, scoţându-şi pantofii, se întinse pe pat cu gândul de a trage concluziile. Şi adormi dintr-o dată, doborât de oboseala călătoriei nocturne şi de violenţa şocului sufletesc pe care-l suferise.

*

— … Pastele şi dumnezeii… paştele şi toţi dumnezeii… bombănea furioasă Silvia.

S-a dus dracului tot, peste trei luni de eforturi, fiindcă boul ăsta nu ştie că la vârsta lui nu e câtuşi de puţin recomandabil să pici pe neaşteptate la o amantă tânără. Şi cum să anunţe ştirea asta la Paris? Are să fie frumos…

Aşezată pe pat, cugetă o clipă asupra acestui aspect al problemei. Să telegrafieze, să telefoneze, să scrie? Să spună adevărul sau să scornească ceva, indiferent ce? Continuând să rămână întins lângă dânsa, Harald o apucă de umărul drept şi încetişor, încercă s-o răstoarne pe spate. Interludiul nu-i retezase de loc avântul şi, precum prea limpede se vedea, era gata să ajungă în mod strălucit până la potou.

Fetei însă nu-i mai ardea de fleacuri. Înciudată, se desprinse din strânsoare şi, cu o minunată rea-credinţă, îşi vărsă mânia asupra lui.

— Şi toate astea din pricina ta, brută! Ţi-am spus de o mie de ori că trebuie să ieşi din casă de îndată ce se face ziuă. Dar ce să vezi, dumnealui a vrut să mă facă praf, să-mi arate că e zmeu… Şi mai taci dracului din gură!

— Dar n-am spus nimic, protestă sfios bietul băiat. Ascultă, Silvia, nu văd nicio nenorocire. Boşorogul ăsta! Ai să găseşti oricând altul în locul lui, frumoasă cum eşti. Şi, până una-alta, dacă îţi trebuie bani, pot eu să-ţi fac rost.

Îl privi câteva clipe în tăcere, dădu din cap a milă şi conchise în cele din urmă:

— Te sfătuiesc să te îmbraci şi s-o ştergi până nu mă zburlesc.

Pe urmă se ridică şi intră în baie. Hotărâse: o asemenea întâmplare nu se putea explica decât de la obraz la obraz – aşa că, direcţia Paris, şi cât mai degrabă.

Un ceas mai târziu, îşi închidea valiza. Tânărului danez care-i da târcoale cu o mutră de câine bătut întrebând-o cu jale în glas unde se duce, se mărginise până la urmă să-i răspundă „să-mi iau ţigări", şi-l dăduse pe uşă afară.

La opt şi jumătate, *Lancia* roşie ieşea din oraş ca din puşcă, urmându-şi drumul pe Groner Landstrasse spre a ajunge, după 4 kilometri, la rampa de acces la şoseaua E 4 Lübeck-Bale. Silvia socotise că itinerarul cel mai rapid e pe. E 4 până în dreptul Kiel-ului, apoi pe şoseaua naţională 4 Strasbourg-Paris. Pe hartă pare puţin ocolit – în realitate însă scurtezi drumul, fiindcă n-ai de trecut decât o singură graniţă şi foloseşti la maximum autostrăzile germane şi şoselele franceze „amenajate".

La unsprezece fix trecea Rinul – aproape o sută cincizeci şi cinci pe oră, în medie, de când pornise. O medie care, fireşte, scăzu simţitor între Strasbourg şi capitală. Şi totuşi, nu era decât trei şi jumătate când eurasiana ajunse la Porte de Vincennes… Peste douăzeci de minute, oprea în faţa sinistrelor ziduri care adăpostesc S.D.E.C.E.-ul.

*

Frau Gretzer, femeia de serviciu, sosi ca de obicei la nouă dimineaţa şi, trântind prea tare uşa de la intrare, îl făcu pe Lornier să sară din somn. Rezidentul se aşeză pe pat, cu mintea încă înnegurată, întrebându-se de ce oare s-o fi culcat pe jumătate îmbrăcat. Apoi îşi aminti dintr-o dată totul, revăzu dezgustătoarea scenă, perechea despuiată şi înlănţuită, obrazul. „răvăşit" al Silviei… Un junghi în inimă – cumplit, dar totuşi, ceva mai puţin dureros: se simţea acum în stare să cugete cu sânge-rece la aventura lui şi să tragă câteva concluzii sănătoase.

Până una-alta, murea de sete. Coborî în papuci în bucătărie, urându-i curtenitor bună-dimineaţa voinicei doamne Gretzer când trecu pe lângă ea, îşi luă din frigider o sticlă de *Heinehen Lager* şi se duse să se aşeze în salon. Nu prea era potrivit aşa de dimineaţă, dar avea poftă de bere. Şi într-adevăr, câteva picături din lichidul rece ca gheaţa îl liniştiră şi mai mult – atâta sunt de subtile şi tainice legăturile care unesc fizicul cu moralul… Aşeză la loc paharul şi începu să se gândească.

Aşadar, îi pusese coarne. Le purtaseră şi alţii înaintea lui, inclusiv Iuliu Cezar, Henric al VIII-lea şi Napoleon, şi le vor mai purta şi alţii după el… Fusese îndeajuns de nătărău ca să creadă într-o adevărată mare dragoste. Foarte bine, asta nu dovedea decât că inima îi e încă tânără… Cumpănind bine, bilanţul poveştii acesteia nu era chiar aşa dramatic: bani mulţi aruncaţi pe fereastră, asta da, şi printre ei şi cele vreo opt milioane pe care le avea în contul lui personal înainte de a o întâlni pe putoarea asta; dar, precum se ştie, totul se plăteşte şi cele patru luni fuseseră, oricum, cât se poate de plăcute: Silvia e o târfă ordinară, de acord – dar la aşternut, ce să mai vorbim… Formidabilă!

Îi veni chiar să zâmbească – o! un zâmbet încă destul de acru. Şi pe urmă, un gând cumplit îi trecu prin minte: scrisoarea către S.D.E.C.E., Doamne, o uitase cu desăvârşire! Vai de mine şi de mine! Se ridică şi începu să se învârtească prin odaie. Şi deodată, ca trezit din vis sau dintr-o beţie trecătoare, desluşi limpede că demersul ăsta fusese un act de demenţă. Sminteală curată! Puteau acum să-i dea papucii cât ai clipi din ochi: nici P., nici M., puternicii lui prieteni politici, n-aveau să mişte un deget ca să-l scape – de îndată ce li se va fi comunicat cuprinsul scrisorii aceleia absurde. Cine ar cuteza să ocrotească un funcţionar în stare de o asemenea propunere?

Dar, binişor, să judecăm la rece… Se aşeză la loc, încercă să-şi adune gândurile, să nu se lase copleşit de panică. Soluţia se impuse repede: să dea fuga la Paris, numaidecât, să se prezinte la Guibrard, să-i explice că nu avusese, bineînţeles, niciodată intenţia să-şi vândă reţeaua, că era doar o manevră, neroadă, da, astăzi îşi dădea seama, menită să-i reîntregească bugetul… „Cu un buget tăiat la jumătate, vă jur, domnule colonel, că nu se mai putea lucra. Aşa că am vrut să

fac un mic şantaj, chiar în interesul serviciului – o neghiobie, de acord, o copilărie…”

Avea să-l convingă negreşit, până în cele din urmă *trebuia* să-l convingă: să fie dat afară din slujbă, ar fi mai mult decât o înjosire, ar fi o decădere totală. După douăzeci de ani în Informaţii să se reprofileze – cum se zice… Profesor de liceu în provincie, comis-voiajor de aspiratoare, după ce ai condus un regat…

Numai gândindu-se la asta, hotărî să meargă mai departe, să meargă până la capăt; va preda Serviciului toate planurile organizaţiei. E dureros, firește, să abdici astfel, să-ţi pierzi independenţa – dar ce altă dovadă mai tare putea să dea că e de bună-credinţă? Da, era singura lui şansă să-l convingă pe directorul general.

Rezidentul se urcă iar în dormitor şi-şi făcu la loc bagajele pe care le desfăcuse cu câteva ceasuri în urmă. Răsfoi apoi cu luare-aminte dosarele secrete, culese din ele documentele esenţiale şi, mai ales, organigrama reţelei şi caietul gros de dictando care cuprindea toate amănuntele privitoare la oamenii lui, biografiile şi caracterizările lor, rolul pe care-l avea fiecare. Era un obicei al lui, pe care şi-l luase încă din Indochina, să grupeze şi să păstreze toate elementele reţelei într-un caiet dictando… Strânse totul într-un plic mare, pe care-l strecură în valiză.

La zece şi jumătate, *Thunderbird*-ul pornea pe autostrada 4 către Mannheim. Spre deosebire de Silvia, rezidentul socotise că e mai bine să cotească acolo, să ajungă la Sarrenbruck pe E 12 şi, pe urmă, să se îndrepte spre Paris pe şoseaua naţională 3, Metz, Verdun, Châlons-sur-Marne…

*

Când îl văzură pe Lornier ieşind, roşu ca focul şi cu ochii turbaţi, din casa amantei lui, cei doi oameni ai B.V.ului se uitară miraţi unul la celălalt. De o săptămână, fuseseră detaşaţi la Göttingen ca să-l supravegheze, îndeaproape, dar discret, pe rezident, şi până acum îşi îndepliniseră cu cinste misiunea – deşi, cu câteva ceasuri în urmă, plecarea lui neaşteptată de la Friburg, în toiul nopţii, era cât p-aci să-i prindă pe picior greşit.

Ştefan Kleist şi Heinrich Wittmann se cunoscuseră în rândurile diviziei a 12-a blindate SS „Hitler Jugend”, alcătuită efectiv numai din membri ai Tineretului Hitlerist, băieţi sub nouăsprezece ani. Era în Normandia, în iunie 1944… Se îndrăgiseră de îndată ce se văzură, încheiaseră legământul de sânge – legământ pecetluit în iadul luptelor pentru Tilly. Pe urmă, în august, prinşi în cumplitul „cazan” de la Falaise, îşi juraseră unul altuia să moară împreună, ori, dacă, printr-o minune, scapă, să nu se despartă niciodată, să nu lase niciun bărbat să-i dezbine. Şi nicio femeie, se înţelege.

Scăpaseră cu viaţă şi, după ce urmaseră cariere paralele, se regăsiseră la Serviciul „Acţiune” din Serviciul de Informaţii al Germaniei Federale. Ştefan, un blond de înălţime mijlocie, cu trăsături aspre şi cu umerii largi, cu ochii albaştri-deschis şi sprâncene aproape albe, nu mai amintea de loc de firavul adolescent de odinioară; mai înalt, mai zvelt, cu un obraz labil de târfă insolentă, cu ochii lui verzi cu o licărire fioroasă şi cu păru-i lung şi arămiu, Heinrich nu se schimbase prea mult. La B.V. nu-i înghiţea nimeni; din punct de vedere profesional erau însă preţuiţi; şi se ştia că, cu condiţia să-i pui să lucreze împreună, erau oameni de nădejde pentru cele mai gingaşe şi primejdioase misiuni.

— Ce s-a întâmplat? şopti roşcovanul, în momentul când Lornier trecea, fără să-i vadă, pe dinaintea străduţei unde se ascunseseră. Nişte apă în vin, s-ar zice…

Tovarăşul lui se gândi câteva clipe, apoi hotărî. Întotdeauna el lua hotărârile…

— Ia-te după el, am impresia că se duce acasă. Eu aştept aici să văd cum se desfăşoară lucrurile şi dacă nu se întâmplă nimic până într-un ceas, ne întâlnim în faţa vilei lui.

Către opt şi jumătate, îl reîntâlni pe Heinrich, care supraveghea casa rezidentului din maşina lui, garată la vreo douăzeci de metri mai încolo, la răspântia dintre Humboldtallee şi Kreuzbergring: un splendid cupeu *Mercedes 300 SE* gri-închis, echipat cu un aparat de emisie-recepţie perfecţionat care îi ţinea în legătură cu Centrala din Bonn.

Puţin îngrijorat, blondul povesti că a văzut-o pe Silvia plecând din

casă, vădit foarte grăbită şi îndreptându-se spre autostradă. Dintr-o cafenea de alături, telefonase de îndată la B.V., descrisese *Lancia* şi-i dăduse numărul şi ceruse ca poliţia rutieră s-o ţină discret sub observaţie, ca să-i poată determina itinerarul.

Nu spuse nimic despre danez, pe care-l văzuse, totuşi, ieşind şi el din bloc: căci dacă, încă din primele zile de când îl filau pe Lornier, descoperiseră existenţa fetei, nu ştiau nimic despre aventurile ei lăturalnice şi nu puteau, deci, ghici rolul pe care îl juca drăgălaşul tânăr în treaba asta.

— Ştii, încheie el, am impresia că iepuraşul nostru ne-a dibuit. Mă întreb ce greşeală om fi făcut… Scurt, înţelegând că organizaţia lui e demascată, o lichidează în graba mare. Şi-a trimis înainte chinezoaica – mai mult ca sigur că zboară acum spre Franţa. Iar el o va urma în curând.

Ştefan îşi muşcă gânditor buzele şi constată în sfârşit:

— Dacă aşa stau lucrurile, înseamnă că în clipa asta îşi distruge arhivele. Sau le strânge, ca să le ia cu dânsul… Şi noi care nu putem face nimic, nu?…

— Absolut nimic. Am vorbit adineauri cu generalul Zimmermann la telefon, a fost categoric: n-avem dovezi suficiente spre a interveni oficial… În încheiere: trebuie să-l urmărim mai departe, chiar dacă o şterge în Franţa, şi să încercăm să punem mâna pe documente, dacă le ia cu el. Prin orice mijloace… Şi e preferabil ca totul să se petreacă în Franţa: dacă i se întâmplă ceva unui francez în Germania, poate să iasă tărăboi, ba chiar tărăboi diplomatic, mult mai mare decât pentru un francez care înghite găluşca la el în ţară. Şi fiindcă veni vorba; eşti sigur că ai să te poţi ţine de el?

Roşcovanul zâmbi şi bătu uşurel cu palma pe volanul *Mercedes*-ului,

— Vrei să glumeşti… Tramvaiul lui american îl iau cu cei puţin treizeci de kilometri pe oră,

De altminteri ai văzut astă-noapte, a mers strună.

— E-n regulă, încuviinţă Heinrich. Nu mai avem decât să aşteptăm

ca muşteriul nostru să scoată nasul afară. A, să nu uit, de îndată ce avem siguranţa că Lornier o întinde de-adevărat, dăm de veste prin radio la Bonn. Băieţii trimit pe cineva aici să facă în vilă o mică percheziţie oficioasă şi, dacă nu găsesc niciun act interesant, ne anunţă: vom avea astfel dovada că şi-a luat cu el tot bazarul confidenţial. Hai, e rândul nostru…

Tăcură amândoi. Din punct de vedere material, nu-i durea capul: aveau la ei o sumă destul de frumuşică pentru a trăi liniştiţi o lună de zile în străinătate, iar în portbagajul maşinii erau două valize arătoase, semănând ca două picături de apă, şi cuprinzând tot ce-i trebuie cuiva pentru un popas de turist la Paris sau aiurea. Şi pe deasupra, un armament bine gândit şi paşapoarte perfect autentice, deşi perfect false.

CAPITOLUL III

De câteva luni, la Porte de Montreuil, se coborâse milităria din pod. Nu încă „drepţi”, „pe loc repaus”, dar nici nu mai era mult până acolo. Totodată convorbirile personale între agenţi şi directorul general ameninţau să ajungă la fel de rare ca o săptămână fără grevă la S.N.C.F.

Francois Jordan fu aşadar destul de surprins, în ziua aceea de miercuri 4 mai, de telefonul care-l poftea poruncitor şi de urgenţă la zeul zeilor „prăvăliei”. Şi neplăcut surprins, de altminteri: era trecut de opt seara. Bineînţeles că la S.D.E.C.E. nu se lucrează după programul sindical – dar orişicum!

Colonelul se sculă curtenitor de pe scaun întâmpinându-l, îi arătă cu mâna un fotoliu, se aşeză şi el şi îl iscodi într-un chip ciudat preţ de vreun sfert de minut. Pe urmă se hotărî, cu o voce niţeluş solemnă:

— Îmi pare rău că te-am chemat la ora asta nepotrivită, Jordan. E vorba însă de o afacere delicată, foarte delicată, şi nu te vedeam decât pe dumneata… Dar dacă… Dar dacă… Ştii, e o treabă, cum să-ţi spun, internă, da, o treabă internă, care nu îngăduie nici cea mai mică indiscreţie. Şi numai unul ca dumneata, îmbătrânit aici în instituţie, ar fi în stare s-o rezolve, unul care ştie că rufele murdare se spală numai în familie – mai ales la S.D.E.C.E.

Se opri o clipă, pândind parcă să vadă cum reacţionează agentul la un aşa fastuos preambul. Jordan rămânând stană de piatră, directorul general urmă:

— Trebuie aşadar să-ţi destăinui că de câţiva ani buni avem mari greutăţi cu rezidentul nostru în Germania Federală, un anume Lornier, cu misiune la Göttingen…

Pe buzele celuilalt se ivi un zâmbet, iar Guibrard întrebă, cu o umbră de teamă:

— Îl cunoşti?

— Personal nu, domnule colonel, deşi l-am zărit de câteva ori pe când lucra la noi, prin 1955, 60. Dar, aşa cum aţi spus, mi-a albit

părul pe aici. Încă de la înfiinţare… Astfel încât, vrei, nu vrei, ajungi să fii la curent cu o sumedenie de lucruri. E o figură Lornier ăsta, nu-i aşa?

Colonelul păru uşurat:

— Ştiu eu, poate că-i mai bine aşa. N-am să mai fiu nevoit s-o lungesc… De vreme ce cunoşti ce i se reproşează, ai să pricepi lesne mica operaţie pe care am pus-o la cale la începutul anului: era vorba să facem astfel încât germanii să afle de existenţa reţelei Lornier şi să-şi închipuie că o pot folosi spre a ne intoxica; iar noi am fi profitat spre a instala în locul ei o nouă reţea, care să depindă cu adevărat de noi şi căreia cea dintâi să-i slujească doar ca paravan.

Jordan ridică mirat o sprânceană, dar nu făcu niciun comentariu.

Colonelul urmă:

— Cea mai bună metodă pentru ca B.V.-ul să afle de existenţa organizaţiei Lornier era ca Lornier însuşi să treacă în slujba lor. Cea mai bună metodă pentru a-l face să treacă în slujba B.V.-ului era să-l strâmtorăm băneşte… Şi cea mai bună metodă pentru a-l strâmtora era să-i vârâm în pat o târfă care să-l coste şi ochii din cap. Pricepi planul?

Agentul fluieră ironic a admiraţie şi apoi întrebă, nu fără oarecare familiaritate:

— Foarte frumos… Şi mă rog, cine-i inteligenţa strălucită care?…

Guibrard îl întrerupse, tăios:

— Dacă te interesează, pot să-ţi spun că nu eu – dar că-mi însuşesc răspunderea. Toată răspunderea.

Jordan ridică liniştitor mâna;

— Îmi închipuiam eu, domnule colonel… Şi, aţi izbutit s-o găsiţi pe femeia fatală?

— Da, o anume Silvia, numele de artistă, fireşte. Eurasiană,

amănunt care trebuia să fie cu siguranţă pe placul rezidentului, care, precum ştii, şi-a petrecut mulţi ani în Indochina. O fată splendidă, şi, pe deasupra, deşteaptă foc.

— Lucrează la noi? Ciudat, n-o văd…

— Lucrează la noi. Nu-i însă de mirare că n-ai întâlnit-o niciodată: n-o folosim decât pentru misiuni cu totul deosebite, ca asta, pentru… să zicem aşa, stagii de mai lungă durată în intimitatea cutărui sau cutărui V.I.P. despre care vrem să aflăm câte ceva… Pe scurt, totul a mers ca pe roate şi, în câteva luni, Lornier a dat de fundul lăzii şi chiar de fundul casei de bani a reţelei, în care, după câte se pare, a băgat mâna fără a sta prea mult pe gânduri. Iată-l aşadar încolţit şi gata de mezat…

Jordan se ridicase în fotoliu; îl întrerupse pe colonel, cu obişnuita-i dezinvoltură:

— Şi pun rămăşag că treaba n-a mers de loc precum doreaţi, nu?

— Aşa e, încuviinţă Guibrard cam în doi peri. În loc să meargă la B.V., a făcut stânga-mprejur şi a venit cu o nemaipomenită neobrăzare să bată la uşa noastră. Ştii că îşi organizase reţeaua de parcă ar fi fost proprietatea lui, moşia lui personală? Ei bine, închipuieşte-ţi că ne-a propus să ne-o cedeze; da, ai auzit bine. Să ne-o cedeze, în schimbul unor consistente recompense băneşti. Nebunie curată, ce zici?

Vădit satisfăcut, pe agent îl umfla râsul; abia se stăpâni:

— O să mă credeţi sau nu, domnule colonel… Eram sigur însă că, într-un fel, cam aşa are să iasă. Şi, ce i-aţi răspuns?

— Nimic, fireşte. Bănuiesc că nu ţi-l închipui pe directorul general al S.D.E.C.E.-ului încheind un asemenea târg – şi încă, cu un smintit ca Lornier. Ţine seama că, la început, când mi s-a vorbit de el, tipul mi-era mai degrabă simpatic. Dar a depăşit în adevăr orice margini… De altminteri, oferta lui nu ne interesa de loc, de vreme ce, îţi aminteşti, planul nostru prevedea jertfirea întregii lui organizaţii – o jertfă necesară şi rentabilă, care ne îngăduia să camuflăm demarajul reţelei noastre nr. 2, cea adevărată. Am fost

aşadar nevoiţi să ne mulţumim cu un alt scenariu, prevăzut ca manta de vreme rea.

— Adică?

— O, ceva Copilăresc, o scrisoare anonimă care denunţa B.V.-ului activitatea confidenţiala şi prea puţin universitară a „profesorului" Lornier. Fiindcă acoperirea lui la Göttingen era un post de asistent la catedra de literatură franceză de la Universitate – culmea, detaşat oficial de Ministerul nostru de Educaţie Naţională… Ei bine, când trăgeam nădejde că treaba merge iar ca pe roate, tranc, încă o belea: Lornier află ca din senin că maimuţica dumisale îi pune coarne!

De rândul acesta, agentul izbucni în hohote de râs. Ţinându-se de şale, abia izbuti să articuleze, între două sughiţuri:

— Ei, nu, nu-i adevărat, zău, domnule colonel, n-aţi pus nimic de la dumneavoastră?…

Colonelul însă abia se stăpânea să nu-şi iasă din fire. I se spusese însă dinainte: ăsta era Jordan, nu prea era dus pe la biserică şi dacă voiai să lucrezi cu el, trebuia să-l iei aşa cum e. Ţeapăn şi fără o umbră de zâmbet, încuviinţă cu glas de gheaţă:

— Să mori de râs, aşa e. N-am născocit însă nimic: nu mai departe de azi dimineaţă, în zori, fermecătoarea noastră colaboratoare s-a lăsat prinsă în flagrant delict de către Lornier, picat pe neaşteptate.

Jordan redeveni pe loc serios şi atent:

— A, şi cum se face că aţi şi aflat?

— Fetei i-a trăsnit din fericire prin minte, şi asta îi răscumpără întrucâtva păcatele, să sară urgent în maşină şi să vină să ne spună tot. Nu-s nici patru ceasuri de când se afla aici în birou, în fotoliul în care şezi dumneata acum. A, te rog să mă crezi că i-am spus părerea mea. A plâns fireşte, s-a jurat că… Ce mai încoace încolo, de îndreptat nu se mai putea îndrepta nimic, iar Lornier…

Se opri.

Jordan întrebă:

— Iar Lornier?

Guibrard ridică din umeri copleşit:

— Ei bine, Lornier, pe care pasămite ceasul rău l-a dezmeticit, a înţeles în sfârşit ce nebunie a săvârşit propunându-ne un asemenea târg. Acum cere îndurare, se târâie în patru labe, jură că n-avea decât gânduri curate – şi, ca să ni le dovedească, ne oferă toate planurile reţelei. Fără niciun ban, fireşte. Numai că, repet, n-avem ce face cu ele: ce vrem noi e ca planurile să ajungă în mâna B.V.-ului.

— Şi pe-astea cum le-aţi aflat? se minună din nou agentul.

Colonelul oftă:

— Lornier s-a hotărât şi el să vină cu explicaţii la Paris… A sosit la scurtă vreme în urma fetiţei, pe seară; a tras la hotelul „Royal-Tronchet", în spatele Madeleinei, camera 408, dacă vrei să ştii tot. Şi de mai bine de un ceas rupe telefonul. Ceea ce e mai complicat…

— Mii de draci! sări Jordan. Vasăzică există încă ceva şi mai complicat?

— Judecă şi dumneata: ipochimenul nostru afirmă că, încă de când a plecat din Göttingen îl urmăresc doi ţipi de la contraspionajul german. Nişte ucigaşi, zice, care abia aşteaptă să-i sară în gât. După el, nemţii s-ar fi instalat în acelaşi hotel şi l-ar aştepta în holul de la intrare. Ni i-a şi descris cumva: la vreo patruzeci de ani amândoi, unul roşcovan şi zvelt şi celălalt un blond voinic... E adevărat, îşi bate joc de noi, i s-au urcat la cap dezamăgirile sentimentale – cine poate ştii?

O vreme, în birou domni liniştea. Răsturnat în fotoliu, directorul general privea posac în tavan, în cele din urmă, bombăni:

— Iată, acum ştii despre ce e vorba… Vezi cum faci.

Jordan nu răspunse numaidecât. Preţ de o jumătate de minut păru să stea în cumpănă – apoi comentă, aproape şoptit:

— Dacă am înţeles bine, domnule colonel, idealul ar fi ca cei doi nemţi, ucigaşi ori nu, să ajungă să pună mâna pe documentele ultraconfidenţiale ale amicului, fără însă a bănui nici o singură clipă că e o lucrătură de-a noastră? Iau fireşte de bună ipoteza că nemţii cu pricina există cu adevărat… Iar de Lornier însuşi, „prăvăliei” prea puţin îi pasă, nu?

— Mergi prea departe, protestă colonelul. Fireşte, tipul nu prezintă cine ştie ce interes – văd şi eu acum că aşa e. Între noi, trebuie să mărturisim că i s-a făcut o figură destul de urâtă şi că, deci…

Nu-şi încheie fraza. Jordan aşteptă o clipă o concluzie care nu mai veni; pe urmă se ridică.

— Ce-ai de gând să faci? întrebă directorul general.

— Deocamdată habar n-am, răspunse verde agentul.

După o clipă, corectă:

— Ba da, totuşi… O raită pe la „Royal-Tronchet”, să văd cum se prezintă lucrurile.

*

Lornier puse scârbit receptorul în furcă. Încă unul care-i închide telefonul în nas de îndată ce-şi spune numele. Parcă ar fi ciumat, blestemat… Ca şi ăsta, se topiseră rând pe rând toţi grangurii pe care-i chemase. Numai directorul general îl îngăduise un minut, două să explice – de altminteri, fără a rosti un cuvânt. Abia atunci când rezidentul pomenise de documentele secrete pe care le adusese cu el, Guibrard se mărginise doar să sublinieze în câteva fraze categorice că, până la noi ordine, Lornier nu e autorizat să ia contact personal cu absolut nimeni din Serviciu privitor la această chestiune. Şi, în general, privitor la nicio chestiune…

Şi închisese.

Lornier se duse să se aşeze într-unui din cele două fotolii aflate de o parte şi de alta a mesei din mijlocul odăii şi îşi plimbă ochii pe decorul care-l înconjura. O cameră cu baie, mică, dar confortabilă, a cărei fereastră se deschidea spre colonada din spatele bisericii

Madeleine, scăldată în lumină în noaptea care se lăsase. „Royal-Tronchet” era un hotel bun, dacă nu chiar luxos; când venea la Paris, aici trăgea de obicei, fiindcă se bucura şi de avantajul de a avea un garaj în apropiere.

„Până la noi ordine…” Dobitocii! E de neconceput, n-au înţeles nimic. N-au înţeles nimic din importanţa celor ce venea să le ofere, nimic din groaznica primejdie pe care o simţea plutind în jurul lui.

Abia când ocolise Frankfurtul mirosise prima dată această primejdie. Trecuse poate un ceas şi jumătate de când plecase din Göttingen şi până atunci, cufundat în gânduri cum era, mersese încet, nedepăşind suta de kilometri. Privind pe urmă, automat, în retrovizor, remarcase, în sfârşit, cupeul acela gri-închis care-l urmărea de aproape: era lesne de identificat un *Mercedes 300 SE*. Ciudat, gândise el atunci, că o maşină atât de puternică ţine, ca el, banda din dreapta a autobahn-ului.

După zece minute însă, văzuse din nou maşina, tot la o sută de metri în spatele lui şi, de rândul ăsta, lucră ca un profesionist: trecu pe banda din stânga, apăsând puternic pe accelerator… în cincisprezece secunde, acul indicatorului se culcase la orizontală, la peste o sută optzeci – şi distanţa faţă de *Mercedes* nu se modificase. O încetinire domoală, o întoarcere pe banda din dreapta – cupeul gri îl urma cu statornicie… Un ultim test, o oprire la o pompă de benzină la ieşirea din Mannheim: urmăritorii nici măcar nu încetiniseră; la câţiva kilometri mai încolo Lornier îi regăsise însă parcaţi într-unul din acele semicercuri care se desfac din loc în loc pe dreapta, îngăduind părăsirea provizorie a autostrăzii. Şi urmărirea reîncepuse.

Ştiindu-se descoperiţi, oamenii din *Mercedes* au lăsat deoparte orice fereală; la graniţă, în timpul formalităţilor vamale, Lornier a putut chiar să-i vadă de destul de aproape. Şi a băgat atunci de seamă că cei doi nu-i erau cu desăvârşire necunoscuţi, că erau câteva zile de când îi dădeau târcoale.

Una după cealaltă, amândouă maşinile sosiseră la Paris, puţin înainte de şase, pierduseră o sumedenie de vreme ca să străbată şuvoiul de maşini din arondismentul 9 şi se opriseră amândouă în faţa hotelului „Royal-Tronchet”. Cei doi germani ceruseră odăi la

acelaşi etaj cu rezidentul, şi apoi se postaseră aproape numaidecât la intrarea hotelului, Ştefan în holul de la recepţie, Heinrich la bar, la câţiva metri de tovarăşul lui.

Lornier se ridică, telefonă să i se aducă whisky sifon şi gheaţă. Poate aşa are să mai prindă puţin la inimă… Nu fusese niciodată laş – dar, la cincizeci de ani, nu mai eşti desigur atât de aprig ca la douăzeci şi cinci la un *close-combat* sau la un duel cu 9 mm. Şi perspectiva de a dormi o noapte sub acelaşi acoperiş cu doi tipi cu ochi reci ca de gheaţă, fără îndoială doi profesionişti ai crimei, n-avea nimic care să-l entuziasmeze. Nu era de crezut că au să-l împuşte

— La ce bun? Dimpotrivă, să năvălească la el în odaie ca să pună mâna pe dosarul secret ameninţându-l cu *Luger*-ul, asta da, era cu putinţă.

Auzi bătăi în uşă; deschise cu precauţie. Nu era decât băiatul, cu o tavă… Cinci minute mai târziu, cu moralul ceva mai ridicat de două whisky-uri mari date duşcă unul după altul, rezidentul se propti la fereastră şi trecu încă o dată în revistă diversele aspecte ale problemei.

La „prăvălie” nu voia nimeni să-l primească, fiindcă, de bună seamă, nimeni nu mai avea încredere în el. Dar dacă i-ar *trimite* colonelului documentele, n-ar fi o dovadă de bună-credinţă? Partea proastă era că la ceasul acela poşta era închisă – şi totuşi preţioasele hârtii n-aveau voie, cu niciun chip, să rămână peste noapte în cameră.

Să le depună în seiful hotelului? Un seif de hotel – şi sub ochii unor gangsteri… Nebunie curată! Sa le ducă la un depozit de bagaje la gară? Da, asta era mai sigur: ar fi trebuit să-şi procure însă o servietă sau o valijoară în care să le pună şi nu mai era niciun magazin descins… Lornier mai cercetă încă vreo zece soluţii care până la urmă se vădiră, toate, imposibile. Se gândi chiar o clipă să provoace scandal în public, ca să fie arestat şi să petreacă astfel o noapte liniştită la poliţie… Bine, şi pe urmă? Uite ce e, sunt un agent secret şi am asupra mea nişte documente ultra confidenţiale – ăsta e genul de declaraţie la care sticletele de serviciu răspunde spiritual: „Vercingetorix, îmi pare bine” – şi, direcţia infirmeria

specială, înainte marş.

Nu, socotind bine, singurul lucru cuminte ar fi să găsească, de pe acum, un mesager discret care să poată a doua zi să le ducă la destinaţie… Un zâmbet firav, cel dintâi după multă vreme, i se ivi pe buze. Şi de ce nu? Ar uni astfel plăcutul cu utilul. Îşi aruncă ochii pe ceas: nouă, era cam prea devreme, trebuia să aştepte să se facă douăsprezece. Hotărî să meargă să cineze: pe stradă, într-o cafenea sau într-un restaurant, primejdia era mai mică decât acolo în odaie; şi apoi murea de foame, nu luase în gură nimic, nici măcar un sandviş, de la micul dejun de la Göttingen, cu paisprezece ore în urmă.

Scoase din valiză plicul cu documente şi îl îndoi de-a lungul. Dar nici aşa nu încăpea în niciun buzunar. Îl strecură atunci între cămaşă şi pantaloni, în faţă, şi fiindcă trecea cu vreo cincisprezece centimetri peste centură, îşi trase pe el un pulover uşor care ascundea totul. Era, oricum, o seara răcoroasă.

O clipă stătu pe gânduri dacă să-şi ia ori nu o armă şi hotărî că, oricum, nu i-ar folosi la nimic. Lăsându-şi, aşadar, *Beretta* în fundul unui sertar, sub un teanc de cămăşi, ieşi din camera 408 şi se îndreptă spre ascensor.

*

În principiu, Jordan lucra întotdeauna singur, în cazul ăsta anume, când avea însă de a face cu altceva decât cu trei domnişoare, ar fi fost prea mare riscul: ceruse aşadar să i-l dea ca adjunct pe Chatel şi să i se pună la dispoziţie o maşină rapidă.

Băiat bun şi dintr-o bucată, iute de mână şi mai puţin iute la minte, Chatel avea două caracteristici remarcabile: întâi, şi asta preţuia Jordan în mod cu totul deosebit, era în stare să tacă douăzeci şi patru de ore la rând, dacă nu i se punea o întrebare la care să fie dator să răspundă, şi, al doilea, cunoştea străzile Parisului ca pe buzunarul lui: aşezat la volanul *Renault*-ului *8 Gordini* al Serviciului, putea să-i dea un sfert de oră avans celui mai bun şofer de taxi, pe traseul Clichy – Cité universitaire…

La nouă fără un sfert, micul *Renault* trăgea pe dreapta pe strada

Tronchet, la zece metri de hotel. Lăsându-şi tovarăşul la volan, Jordan coborî singur, ajunse la intrare şi se îndreptă spre recepţie, unde îl întrebă ceva fără importanţă pe portar; merse apoi să arunce o privire la bar, se uită cu tot dinadinsul la ceas, ca şi cum ar fi pierdut o întâlnire, şi ieşi din clădire. Nu zăbovise mai mult de şaizeci de secunde la „Royal-Tronchet" – dar acest scurt popas îi îngăduise, totuşi, să-i dibăcească pe cei doi indivizi semnalaţi de Lornier, unul aşezat într-un fotoliu în hol, citind, chipurile, un ziar, celălalt – pe un taburet la bar, cu un Campari cu sifon dinainte. Aici, cel puţin, comandantul nu mințise.

Se întoarse apoi la maşină şi la şoferul ei şi aşteptă să vadă ce se mai întâmplă.

Ajunseseră la ţanc: nu trecură nici zece minute şi-l zăriră pe Lornier ieşind din hotel, în capul gol şi îmbrăcat într-un impermeabil închis. La sediu, Jordan cercetase o fotografie a rezidentului: ca să-şi mai împrospăteze puţin amintirile, de vreme ce nu-l mai văzuse de vreo şase ani… Să fi avut însă cea mai mică îndoială, aceasta i s-ar fi risipit cu siguranţă văzându-i pe cei doi germani ivindu-se şi ei la ieşire şi luându-se, la zece metri distanţă, după Lornier.

Agentul sări din maşină, şoptindu-i colegului său:

— Încearcă să ne urmăreşti cum poţi…

Şi se luă după ceilalţi trei.

Lornier străbătu piaţa în diagonală, de la dreapta la stânga, îndreptându-se spre Boulevard de la Madeleine, şi Jordan se gândi, cam târziu, că-şi făcuse prost socotelile. Socotise că amicul avea să se urce în maşină – or, dacă se hotăra pentru metro, ei bine, putea să-şi ia rămas-bun de la Chatel şi de la *Renault.* Din fericire, rezidentul se opri la cea dintâi staţie de taxiuri şi luă o maşină care porni în direcţia rue Royale. Germanii avură noroc: izbutiră să-l ia pe al doilea, iar micul *Gordini* stopă tăcut lângă Jordan, oprit pe trotuar la douăzeci de metri mai încolo; se aruncă înăuntru, şi Chatel se luă după al doilea taxi, care la rândul lui îl urmărea pe celălalt.

Străbătând rue Royale şi Place de la Concorde, maşina

comandantului ajunse la Champs-Elysées şi-şi lăsă în faţa „Coliseului” pasagerul, care intră în restaurant, fără a arunca o singură privire în jur, şi se instală la o masă. Din maşina lui, pe care izbutise s-o tragă ceva mai încolo, Jordan observă că oamenii B.V.-ului intră şi ei în local, fără ca, spre uimirea lui, să caute câtuşi de puţin să se ferească ori să se ascundă. După ce se gândi puţin, hotărî să nu-i urmeze: stându-le prea mult în cale aveau să-l ia la ochi până la urmă; şi apoi l-ar fi putut dibui şi Lornier, amintindu-şi că l-a întâlnit cândva pe culoarele instituţiei.

Începu atunci, în maşină, o înfrigurată aşteptare. Credinciosul Chatel sta, ca de obicei, mut ca un peşte, mărginindu-se să fumeze ţigară după ţigară. Şi pe măsură ce trecea vremea, Jordan îşi amintea mereu mai dureros că se pregătea tocmai să meargă la masă când telefonul colonelului îl aruncase deodată în această aventură. De două ori, un agent veni să vadă ce fac cei doi în mica maşină, şi omul nostru fu nevoit să-şi arate discret legitimaţia tricoloră.

Nouă şi jumătate, zece, zece şi jumătate… unsprezece, unsprezece şi jumătate… Jordan, căruia îi ghiorăiau maţele de foame, simţea cuprinzându-l o ură sălbatică împotriva celor trei afurisiţi care, la treizeci de metri mai încolo, se îndopau desigur ca speriaţii. Şi apoi, deodată, şi tocmai când era cât p-aci să-şi piardă nădejdea, se ivi în uşa restaurantului rezidentul şi, cotind la dreapta, o luă în sus, străbătând agale mulţimea compactă, a celor ce se plimbau pe bulevardul luminat ca ziua. La câţiva metri în spatele lui, roşcovanul şi blondul… Agentul ieşi numaidecât din R 8, după ce îi spuse din nou lui Chatel „să-l urmeze cum poate”, şi porni după cei trei.

Fără grabă, fără a se întoarce o singură dată, Lornier făcu aproape un kilometru şi, ajuns în apropiere de Étoile, coti scurt pe strada Arsène Houssaye, cu urmăritorii după el. Când să vireze şi el, Jordan se opri o clipă, aruncă o privire în urmă şi-l văzu pe Chatel blocat de sensul unic şi vădit descumpănit. Îi făcu un semn cu mâna să parcheze cât mai aproape; şi când porni iar, îl văzu pe rezident înfundându-se într-un local de noapte binecunoscut amatorilor de striptiz.

Cei doi germani ţinură un grabnic sfat de război – în urma căruia

unul dintr-înşii păşi pragul night-clubului, iar celălalt o luă înainte spre avenue de Friedland. Cam mirat de această manevră, Jordan se opri la zece metri de sugestiva firmă luminoasă şi se ascunse cât putu mai bine sub bolta unei porţi puţin retrasă faţă de stradă.

Nu trecu niciun sfert de oră – atât cât să bea un whisky la bar – şi rezidentul se ivi din nou. Sub firma de neon, vorbi încet preţ de un minut cu portarul care, după cât socoti de departe Jordan, părea că-i răspunde încuviinţând înţelegător din cap. Deodată, ridică un braţ, un taxi se desprinse de lângă trotuarul din faţa celor doi: Lornier se sui sprinten înăuntru, în vreme ce celălalt îi şoptea ceva şoferului. Apoi maşina porni.

Germanii fuseseră mai iscuşiţi ca Jordan. Căci un al doilea taxi – cel după care se dusese Ştefan în avenue de Friedland şi care aştepta în apropiere – porni şi el la rândul lui şi trecu încetişor pe dinaintea night-clubului; surprins pesemne de plecarea grabnică a rezidentului, Heinrich răsări chiar în clipa aceea dinăuntru: sări din mers în maşină, care acceleră şi dispăru cât ai clipi din ochi.

Tras pe sfoară ca un copil, furios şi neputincios, Jordan rămase singur pe trotuarul străzii Arsene Houssaye.

CAPITOLUL IV

Mânia nu-l orbi însă decât vreo zece secunde… „La urma urmelor, gândi el repede, nu era nimic pierdut: se putea lesne ghici ce-l întrebase Lornier pe portar.” Ce altceva puteai, mă rog, să-l întrebi pe portarul unui local de noapte la Paris? Şi, cunoscând puţin firea întortocheată a rezidentului, mirosea şi scopul final al manevrei.

Portarul acostase tocmai doi noctambuli – care nu se lăsară prea mult rugaţi. De îndată ce intrară în local, Jordan se desprinse din umbră şi se apropie:

— Aici, domnule, zise omul, adulmecând un eventual client – aici, spectacolul cel mai sexy din tot Parisul, cele mai drăguţe…

Agentul îşi scoase legitimaţia şi i-o tăie, scurt:

— Individul de adineaori, acela pentru care ai chemat un taxi, ce-a vrut de la tine şi unde l-ai trimis?

Celălalt păli, şovăi şi murmură în cele din urmă, oftând:

— De, domnule inspector, ştiţi cum e. Daca-i faci omului un serviciu, nu-i nimic rău în asta: în fond el te roagă, nu? N-o să-mi faceţi mizerii fiindcă…

Jordan îi curmă iar vorba şi-i vârî încă o dată sub nas legitimaţia:

— Nu sunt de la Moravuri. Şi nu sunt inspector – de altfel ar trebui să ştii că nu mai există inspectori de poliţie, ci numai ofiţeri de poliţie… Aşa că nu-mi pasă de combinaţiile tale şi n-am de gând să-ţi fac niciun fel de mizerii. Vreau numai să pun mâna pe individul cu pricina – atâta tot.

Portarul îşi ridică maşinal cascheta, o puse la loc şi răspunse cu un glas ceva mai liniştit:

— A, da, atunci se schimbă treaba… înţelegeţi, domnule insp… conaşule, să trăiţi, clienţii ies, nu-i aşa, adesea, de la spectacol într-o stare cam… cum să vă spun, cam aprinşi… Şi se întâmplă, în mod obişnuit, să mă întrebe unde ar putea să… Eu am o adresă faină, le-

o pasez şoferilor de taxi, celor care sunt oamenii mei, fireşte. Să ştiţi însă că niciodată nu fac eu propunerea şi…

— Îţi repet că nu-mi pasă, reluă nerăbdător Jordan. Mi se fâlfâie de codoşlâcurile şi de ciubucurile tale de la bombele clandestine. Spune-mi numai unde l-ai trimis pe individul de adineaori.

Omul scoase din buzunar un cartonaş de reclamă şi i-l întinse agentului. Pe el era tipărită o adresă:

REGINA FILIPA

Bar american

Hotel rue de Calais 28,

Paris, IX

„Regina Filipa”… se înclină Jordan în gândul lui. Ne-am subţiat, ne-am şcolit acum în lumea interlopă… Băgă în buzunar cartonul şi duse un deget la pălărie.

— Salut. Nu m-ai văzut, nu te-am văzut.

Şi se îndreptă aproape fugind spre maşină. Convorbirea nu durase nici şaizeci de secunde.

Chatel îl aştepta, înfrigurat şi nervos ca un lemn. Nu puse nicio întrebare, iar agentul se mărgini să-i strecoare:

— Rapid în rue de Calais, ia numărul 23. Ceilalţi au un mic avans.

— Hm, răspunse celălalt, fără să deschidă gura măcar.

Şi demară ca un F 111, coti în sfert de cerc în jurul arcului de triumf, ţâşni cu o sută pe oră pe avenue de Wagram, străbătu cu o sută patru zeci Boulevard de Courcelles şi Boulevard des Batignolles şi intră în rue de Calais după nici patru minute de când întorsese

cheia de contact. Ajungeau desigur în fruntea plutonului…

În dreptul lui 28, Jordan sări jos şi-i spuse colegului să tragă cât poate mai aproape. Se încredinţă dintr-o ochire că e cu adevărat la „Regina Filipa” şi apoi căută grabnic un loc unde să se ascundă.

Exista unul, din fericire, unul singur: o străduţă învăluită în beznă, care se înfunda între două imobile, la vreo zece paşi de nr. 28. În clipa când se strecura pe străduţă, un taxi opri la rândul lui în faţa localului: era cel al lui Lornier – şoferul o luase desigur pe un traseu care să-i ajute aparatului să marcheze… Rezidentul plăti, zăbovi o clipă pe trotuar şi se hotărî în sfârşit să intre în „Bar-Hotel”, încredinţat, ca şi Jordan, că de rândul ăsta a scăpat de urmăritori.

Ceea ce însă nu ştia, ca şi Jordan de altfel, era că şoferul germanilor era şi el omul portarului. Şi clienţilor care îi tot dădeau zor să se ţină de maşina din faţă, le răspunse flegmatic că nu e nevoie, fiindcă ştia foarte bine unde merge respectiva maşină. Fapt e că nu trecuseră nici două minute de când intrase Lornier, şi oamenii B.V.-ului trăgeau şi ei în dreptul numărului 28. Îi plătiră şoferului, se sfătuiră câteva clipe, apoi începură să caute un loc unde să se ascundă: descoperiră fireşte ulicioara unde se refugiase Jordan – care fu silit să facă în grabă în vârful picioarelor câţiva paşi înapoi; la câţiva metri mai încolo, bezna nopţii îl învălui pe deplin, în vreme ce ceilalţi doi, opriţi în capătul străduţei întunecate, se profilau ca nişte umbre chinezeşti pe fondul luminos creat de rue de Calais.

Şi începu aşteptarea, a doua în seara aceea. Agentul clocotea: pe toţi dracii, era mai rău ca adineaori – să nu poţi face o mişcare şi, culmea, în răcoarea asta a nopţii, să nu poţi aprinde o ţigară!

Minutele se scurgeau domol. Dincolo, germanii mai schimbau din când în când câte o vorbă, prea încet însă, ca agentul s-o poată desluşi. La câte un sfert de ceas sosiră, unul după altul, încă două taxiuri cu muşterii pentru nr. 28 – desigur alţi „oameni” ai portarului, sau „oamenii” altui portar. Apoi, de trei ori, câte o plecare discretă, cu umbre furişându-se grăbit de-a lungul zidurilor. La „Regina Filipa” părea că saltă comerţul… În răstimpuri, rue de Calais se scufunda în tăcere şi linişte.

Jordan privi la ceas: cadranul luminos arăta unu trecute! Blestemă în sinea lui, năpădit ca în faţa restaurantului de o ciudă cumplită împotriva rezidentului, care, după ce s-a ospătat după pofta inimii, îşi făcea mendrele acum cu o blondă cu reacţie. În vreme ce el, în beznă şi frig…

Deodată, ca din senin, se produse drama. Oamenii B.V.-ului îşi curmară vorba – auziseră desigur deschizându-se poarta localului. Pe urmă, unul din ei ţâşni tăcut înainte, ridică mâna… Se auzi o bufnitură, un trup se prăbuşi pe trotuar, fără un strigăt, fără un geamăt, iar germanii îl traseră numaidecât în străduţă. Luat pe neaşteptate, agentul nu avusese când să intervină – şi apoi, ar fi avut *dreptul* să intervină?

Se apropie cu paşi de pisică de agresori, cât mai aproape putea ca să nu se lase descoperit. Aplecaţi peste victima lor, cei doi lucrau cu gesturi precise, de profesionişti. Acum, Jordan izbutea să înţeleagă ce zic… Auzi întâi o înjurătură înăbuşită, urmată aproape numaidecât de o constatare:

— *Scheiss*… S-a dus în mă-sa individul.

— Ai lovit pesemne prea tare, observă liniştit cealaltă voce, care adăugă îndată: Mai prost e că n-are la el nici o hârtie, nici măcar un carnet de adrese.

Una din umbre se ridică:

— Dovadă că, precum ţi-am spus, a lăsat totul la hotel şi că ne-am pierdut vremea degeaba urmărindu-l. Haide, dă-i bătaie, mergem acolo să-i cercetăm bagajele.

Stând tot în genunchi lângă trupul celui căzut, al doilea german exclamă:

— A, tot avem noroc. A luat cu el cheia de la odaie – o să fie mai uşor.

Se ridică şi el în picioare. Lăsând acolo cadavrul, cei doi ieşiră din străduţă şi o luară la stânga, îndreptându-se spre rue Blanche. Jordan aşteptă până nu li se mai auziră paşii, înaintă şi se plecă şi el

asupra masei întunecate întinse pe trotuar, luminând-o cu fascicolul de raze al lanternei sale de buzunar.

Era cu adevărat Lornier – mort de-a binelea, precum se încredinţă atingându-i cu degetul corneea ochilor rămaşi larg deschişi, privind spre cer, şi apoi punându-i mâna pe inimă. Nu se vedea nicăieri nicio rană şi agentul trebui să-l răstoarne pe burtă ca să descopere urma loviturii mortale. O, nimic spectaculos! Pur şi simplu o plesnitură de ţesut în dreptul occiputului. Omul trebuie să fi dat însă ca chiorii, cu o măciucă ţeapănă care distrusese fără îndoială atlasul şi bulbul.

Jordan întoarse la loc corpul pe spate, se ridică oftând şi fu cuprins câteva clipe de un scurt acces de metafizică…

Vasăzică ăsta fusese Lornier, vestitul Lornier, adorat de unii, urât de alţii. Lornier, regele Deltei, stăpânul reţelei din Germania. Lornier nu mai exista şi în curând nu va mai şti nimeni că a existat măcar un Lornier cândva… Acum două ceasuri îşi frământa mintea în timp ce mânca o friptură bine piperată, acum o jumătate de ceas se drăgostea cu o fată: acum, nu mai era decât un pachet de protide, lipite, glucide şi apă. Şi câteva săruri minerale. Bun să-l înghită ţărâna.

Agentul se pomenea deodată în arondismentul nouă, cu un cadavru la picioare. Neclintit în beznă, cugetă vreme de un minut. Încheiat, şi în cele din urmă dădu îngândurat din cap. Înţelesese aproape tot şi ştia ce-i rămâne de făcut. Adevărul e că îşi cam închipuise el totul încă de când vorbise cu portarul.

Trase corpul de umeri cât mai adânc în străduţă, se întoarse în rue de Calais la maşina lui, îi rezumă situaţia lui Chatel – care, fireşte, nu se mişcase de la volan şi nu văzuse nimic – şi îi dădu următoarele instrucţiuni:

— Te duci şi anunţi un poliţist, îi arăţi legitimaţia, îi spui despre ce e vorba. Dacă e nevoie, dacă face nazuri, îi telefonezi colonelului… Esenţialul e ca în jumătate de ceas trupul lui Lornier să fie ridicat şi transportat la „prăvălie”. Fii atent: cea mai mare discreţie! Cu niciun preţ nu trebuie să se lăţească ştirea în cartier şi să dea năvală toţi gură-cască. Descurcă-te cum ştii…

— Okey, îi răspunse colegul care, după o vreme, întrebă: Şi tu?

Erau cele dintâi trei cuvinte pe care le rostea de câteva ceasuri încoace şi pentru el asta însemna vorbărie.

— Eu? Foarte simplu: mă duc să văd ce s-a întâmplat în bomba asta clandestină. De altminteri, ştiu de pe acum… O să fie însă niţică treabă, aşa că, după ce l-ai îmbarcat pe Lornier, nu mă mai aştepţi.

— Okey, îi întoarse celălalt, care ajunsese acum să turuie ca o morişcă.

Jordan se îndreptă spre nr. 28 şi sui cele patru trepte care duceau la uşa de la intrare. Pe urmă apăsă pe butonul soneriei.

Ghidul Michelin e o lucrare valoroasă şi foarte bine întocmită – însă nu e fireşte desăvârşită. Niciun ghid nu poate fi desăvârşit… Să zicem, de pildă, că ai jucat la ordinea triplă Walpurgis, Baranquilla şi Smirnoff, că ai pus mâna pe un teanc destul de frumuşel, şi că vrei să-ţi vezi cu ochii visul de-o viaţă întreagă: să ocupi, în calitate de client, cea mai frumoasă cameră la cel mai scump hotel din Paris. Ei bine, deschizi ghidul, la pagina unde trebuie, alegi care-ţi place dintre „Crillon” „Ritz”, „Plaza-Athenee”, „Raphael” şi alte câteva şi iată-te fericit şi încredinţat că ai atins culmea luxului şi a risipei.

Adâncă greşeală şi primejdioasă amăgire. Du-te mai degrabă în rue de Calais şi intră la „Regina Filipa” – un local, un hotel-bar care totuşi nu figurează în ghid. Du-te însă mai bine singur, nu cu nevasta şi nici cu soacra.

La intrare, cea dintâi surpriză plăcută: nu-i niciun birou de recepţie: numai un bar mare, unde tronează o cucoană drăguţă între două vârste, care aşa, din oficiu, îţi oferă o cupă de şampanie – şi nu o poşircă: *Taittinger* sec, cu data recoltei pe ea.

Te uiţi împrejur şi descoperi, aşezate prin toate colţurile, o sumedenie de fete blonde şi brune, curăţel îmbrăcate şi cât se poate de fermecătoare. N-apuci să te uiţi la una din ele şi ţi s-a şi aşezat alături, oferindu-ţi şi ea şampanie – hotărât, e un tic nervos în casa asta… Şi pe urmă, peste un sfert de ceas, îţi propune să mergi cu ea

să vezi camera care ţi s-a rezervat sus…

Şampania, desigur, nu e din cale afară de ieftină, o sută douăzeci de franci sticla – dar în ei este cuprins şi preţul camerei şi parcă tot acolo ajungi. Fetiţa nu-i nici ea ieftină – şi ai trece drept bădăran dacă nu i-ai strecura, pentru bunele ei oficii, două sau trei sutare. Cu a doua sticlă de *Taittinger* spre a întreţine atmosfera, cu serviciul subretei şi cu felurite alte mici cheltuieli, ieşi până la sfârşit la vreo cinci sute de franci – cu care poţi să-i tai nasul înfumuratului care-şi dă ifose în apartamentul lui de la „George V” pe nici jumătate din banii ăştia, pârlitul.

*

Uşa se deschise înaintea lui Jordan, care intră şi-şi roti ochii în încăpere. Pe fotolii şi pe o canapea, vreo zece fete frumoase… Se îndreptă spre bar, unde, în clipa aceea, nu era niciun client, Zâmbind larg, îndatoritoarea gazdă împinse spre el o cupă plină, şi-l întrebă curtenitor ce mai face. Agentul îşi arătă discret legitimaţia şi şopti:

— Nu vă speriaţi, n-am venit să vă fac neplăceri… Iată despre ce e vorba: acum cinci sau zece minute a ieşit de aici un individ, unul slab, pleşuv, fără pălărie, într-un impermeabil închis. Clar? Bun. Aş dori să-i pun câteva întrebări aceleia dintre… dintre domnişoarele cu care şi-a petrecut timpul. Nimic grav, doar câte ceva cu privire la el.

Văzând legitimaţia, patroana crezu că o loveşte damblaua. Cuvintele pe care i le spuse însă agentul o liniştiră deplin. Ceru însă, cu jumătate de glas, o confirmare:

— Fără complicaţii, nu, sigur? Fiindcă la noi e un local bine, unde vin oameni bine, şi dacă s-ar întâmpla ca…

— Nici cea mai mică complicaţie, repetă Jordan. Trimiteţi-mi fata să stau câteva minute la taifas cu ea. Dacă se poate, chiar în camera unde l-a primit pe amicul meu.

Îi făcu semn unei blonde foarte drăgălaşe, care, puţin mai departe de celelalte, fuma îngândurată o ţigară Kool:

— Yanka, dacă vrei să vii puţin…

Blonda se ridică, se apropie agale. Purta o rochie de cocktail, de bun-gust, cu nasturi într-o parte, din pichet de bumbac alb, brodat, dezgolindu-i larg umerii… De bun-gust era şi fata, la vreo douăzeci şi şapte, douăzeci şi opt de ani, părând şi mai tânără cu pieptănătura ei cu coadă de cal, cu totul *out of date,* dar care ei îi venea de minune.

Suplă, zveltă, tip de manechin, deşi mai puţin înaltă, avea un obraz de un oval bine conturat şi un ten uşor bronzat, ochi mari verzi-căprui, un nas subţire, o gură frumos desenată – şi, după cum băgă el de seamă mai târziu – o mică strungăreaţă, aceea căreia în unele părţi ale Franţei i se zice „dinţi de noroc”.

Gazda îi explică *mezzo-voce* ce doreşte agentul. Fata o ascultă fără să scoată un cuvânt, fără să pară nici speriată, nici surprinsă şi, când isprăvi, îi spuse calm lui Jordan:

— Foarte bine, fiţi amabil şi poftiţi cu mine.

O voce caldă, plăcută, de loc vulgară. O urmă într-o încăpere în care se intra din bar, şi de unde o scară urca la etaj. Un culoar destul de întunecos şi, de o parte şi de alta, uşi numerotate. Se opri la a patra pe stânga şi-l pofti să intre.

Odaia pătrată şi scundă în care păşiră fusese desigur închinată culorii roşii. Mochetă vişinie, perdele grele purpurii acoperind unica fereastră, tapet cu flori mari, stacojii, cuvertură de pat de satinet grena. Într-un colţ, o măsuţă-gheridon cu două fotolii – îmbrăcate fireşte în cârmeziu; în faţă, o uşă care dădea într-o minusculă cameră de baie. Pe peretele opus patului-divan aşezat în colţ şi chiar la nivelul lui, o oglindă mare, dreptunghiulară. Nicio altă lumină decât o veioză cu abajur trandafiriu; de îndată ce trecu pragul, domnişoara apăsă însă pe comutator şi lampa din plafon şi un tub fluorescent aşezat la căpătâiul patului inundară odaia cu o lumină vie.

Apoi se aşeză şi, la fel de flegmatică, îi arătă agentului celălalt fotoliu. Domni o scurtă tăcere, odaia i se părea lui Jordan supraîncălzită…

În cele din urmă se hotărî:

— Iată ce aş dori, domnişoară… domnişoară…

— Duchamp. Janine Duchamp, preciză ea. Yanka nu e, fireşte, decât un nume pentru clienţi.

Dădu din cap că a înţeles şi se întrebă câteva clipe dacă să-i spună „dumneata”, sau „tu” şi se hotărî în cele din urmă la „dumneata”. Suna mai puţin poliţieneşte şi i-ar putea inspira încredere fetei – dacă ar fi avut nevoie, ceea ce nu s-ar fi zis.

— Ei bine, iată ce aş dori de la dumneata…

Se auzi o bătaie în uşa şi, fără a aştepta să i se răspundă, intră o jupânească cu o tavă pe care se aflau o sticlă de şampanie şi două cupe.

— Dimpreună cu cele mai bune urări ale direcţiunii, rosti ea cu emfază, punând tava pe gheridon.

În principiu, Jordan ar fi trebuit să refuze. Nu pusese însă nimic în gură de la prânz – de mai mult de douăsprezece ore – şi îşi spuse că o picătură de alcool o să-l mai remonteze puţin. Nu se împotrivi aşadar nicidecum, o lăsă pe subretă să desfacă sticla şi să toarne în pahare şi îi băgă şi o hârtie de o mie în mână, ca să arate că e departe de a fi un linge-blide oarecare. După două înghiţituri care i se părură deosebit de reconfortante, urmă:

— Aş dori, aşadar, să-mi povesteşti cu toate amănuntele tot ce s-a petrecut de când a venit amicul cu pricina şi până a plecat.

— Chiar *toate* amănuntele?

— Hm… nu, nu chiar toate. Când am să cred *că* nu mă interesează, te opresc…

Închise ochii, păru să-şi adune gândurile şi în sfârşit începu:

— Vasăzică, dacă nu mă înşel, a sosit pe la douăsprezece, şi-a scos impermeabilul şi s-a aşezat la bar. Pe urmă a privit în jurul lui, s-a uitat la fete şi m-a ales pe mine; şedeam şi eu la bar, singură,

rezemată de perete, patru scaune mai încolo. Era primul meu client – trebuie să ştiţi că e deschis între zece seara şi cinci dimineaţa, dar că treaba nu începe cu adevărat decât în a doua parte a nopţii.

— Îl mai văzuseşi până atunci? întrebă Jordan.

— Niciodată! În sfârşit… cred că nu, n-aş pune mâna în foc. Câţi se perindă pe aici! Şi totuşi, nu cred… Ei bine, am venit, deci, lângă el, am băut, am stat de vorbă, mi-a spus că e un industriaş în trecere prin Paris pentru vreo două, trei zile. Până la urmă i-am propus să urce, mă rog, scenariul obişnuit. A plătit şi am venit în odaia asta. I-am spus preţul, douăzeci de mii, am adăugat că dacă e mai mărinimos poate rămâne, fără să se grăbească, un ceas încheiat cu mine şi mi-a dat treizeci de mii.

Se opri, şovăi.

— Doriţi să vă spun chiar tot? Să ştiţi că pe mine, una, nu mă deranjează: ar dura însă cam multişor şi cred că nu v-ar interesa.

— Nu, fireşte, nu-mi spune decât ce ţi s-a părut… să zicem anormal, ciudat, neobişnuit, înţelegi?

— Nu prea a fost nimic neobişnuit… Întâi, când s-a dezbrăcat, a scos un plic mare, gri, pe care-l purta între cămaşă şi pantaloni, un sistem original, şi l-a pus pe fotoliu, pe urmă şi-a aranjat hainele peste el. După aceea, în pat, nimic, zău, decât lucru clasic… De trei ori… în antracte vorbea mult – plângăreţ, şi sentimental, ştiţi, tipul care-ţi destăinuie cât e de nefericit şi ce amarnic l-au dezamăgit femeile şi viaţa, care-ţi povesteşte ce noroc ar fi avut să fi întâlnit mai de mult o fetiţă drăguţă ca tine… Mă rog, ori asta, ori altceva, n-ai încotro, asculţi.

— Înţeleg, înţeleg. Şi după ce a trecut ora?

— Tot nimic altceva decât lucru clasic. Ne sculăm, ne îmbrăcăm, lui îi merge gura într-una. A, mi-aduc aminte că a pierdut un buton de la manşetă şi că am cotrobăit amândoi un sfert de oră, în genunchi, până l-am găsit.

Şi tăcu.

Jordan aşteptă o clipă, apoi întrebă brusc:

— Şi plicul cel gri?

Fără a se zăpăci câtuşi de puţin, fata zâmbi şi observă enigmatic:

— Ei, am câştigat.

Ceea ce nu-i plăcu de loc agentului. Începea să-l plictisească maimuţa asta cu ifosele ei, şi se întrebă dacă n-ar fi fost mai bine s-o ia din scurt încă din capul locului.

Şi tăios întrebă:

— Ce ai câştigat?

— O, nu vă supăraţi, nu merită. Ceva stupid: am pus rămăşag cu mine însămi că pentru plicul acesta aţi venit să mă iscodiţi. Şi anume nu v-am mai vorbit de el, ca să văd cum reacţionaţi… Nu e o crimă, nu?

Îşi stăpâni la vreme furia care simţea că-l cuprinde şi urmă cu un glas aproape firesc:

— Mă rog, mă rog… Şi, ce s-a făcut cu plicul?

— Când să ies din odaie, m-a apucat de braţ, m-a aşezat pe pat, el rămânând mai departe în picioare şi m-a întrebat aşa, deodată, la ce oră mă scol de obicei. Nu-i nicio taină, i-am răspuns eu, n-ajung niciodată să mă culc înainte de şase dimineaţa, aşa că mă trezesc de obicei pe la două. Păru mulţumit şi dori atunci să afle unde locuiesc: întrebarea mi s-a părut însă indiscretă şi i-am spus doar că am un mic apartament în arondismentul şaptesprezece, pe lângă Parc Monceau.

— Mie poţi să-mi spui mai exact? o întrerupse Jordan.

— De ce nu… Foarte exact: în rue Fortuny, la numărul 52, etajul trei. Patru minute pe jos de la staţia de metro Malesherbes. Oricum, el n-a stăruit, ci doar a observat: „Cu taxiul, o mie de franci dus şi întors” şi, fără să-mi dea răgaz să-l întreb ce vrea să zică, s-a aşezat lângă mine, pe pat, şi mi-a arătat plicul acela, mormăind cu un glas

ciudat: „Ai douăzeci de mii de franci, banii înainte, dacă duci asta mâine, pe la şase seara, la adresa pe care ţi-o dau eu acum. Lângă tine, pe avenue Bosquet, o plimbare cu taxiul, cum ţi-am spus.”

Auzind numele străzii, Jordan puse la loc pe masă cupa plină pe care tocmai o luase în mână. Se plecă înainte:

— Şi ai primit?

— O, nu numaidecât. Mi se părea cam suspectă combinaţia asta: douăzeci de mii de franci pentru un fleac de comision de un sfert de ceas, ce părere aveţi?… Mi-a explicat însă că e vorba de nişte documente industriale foarte importante, pe care le aşteaptă un client şi care trebuiesc predate în secret, că el e prea cunoscut şi că s-ar demasca dacă s-ar duce personal… Pe scurt, am spus da în cele din urmă şi el a scos pe loc cele două hârtii. Pe urmă a scris cu creionul pe plic adresa cu pricina şi a încheiat: „Asta-i tot; dacă nu-l găseşti pe destinatar, are să fie cu siguranţă acasă nevastă-sa, sau o slujnică: spui să i-l dea lui în mână de îndată ce soseşte”.

— Şi unde e plicul?

Fără niciun cuvânt, fata se ridică, se aşeză în genunchi lângă pat, îşi strecură braţul între somieră şi saltea şi se ridică ţinând în mână faimosul plic. Puţin mototolit, puţin obosit – clar evident neumblat. Jordan îl luă şi îl cercetă… Chiar aşa: smintitul acela de Lornier scrisese într-adevăr cu litere de-o şchioapă numele colonelului şi adresa lui particulară, din avenue Bosquet! O adresă pe care n-aveau voie s-o ştie decât cel mult zece inşi şi care, acum, se afla la îndemâna oricărui muşteriu din gaşca asta…

Se sculă şi el, dus pe gânduri, şi puse deodată două întrebări, una după alta:

— Ai fi făcut comisionul? Ai fi vorbit cuiva de treaba asta?

Îl privi câteva clipe cu ochii ei mari, verzi-închişi:

— Fireşte că l-aş fi făcut. Îmi place să joc cinstit: omul mi-a plătit. Iar de vorbit cu cineva, nu, n-aş fi vorbit; era un lucru care nu ne privea decât pe noi doi.

Dădu din cap, mai adâncit în gânduri. Era rândul lui acum să acţioneze – în funcţie de ce aveau să facă germanii: şi asta o presimţea aproape cu siguranţă. Nu prin intuiţie, cum se zice, ci datorită unei aptitudini foarte simple şi totuşi foarte rare: puterea de a intra pe deplin în pielea adversarului, însuşindu-şi punctul lui de vedere şi uitând pentru o vreme tot ce are el personal în cap despre treaba cu pricina.

Şi dacă ar fi *cu adevărat* în locul celor de la B.V., ce-ar face? Era limpede ca lumina zilei… Aruncă o privire la ceas: în regulă, avea ca nimic o jumătate de oră la dispoziţie.

La fel de tăcut, se apropie, sub privirile puţin nedumerite ale blondei, de oglinda dreptunghiulară montată pe peretele din faţa părţii late a patului. O cercetă câteva clipe, zâmbind uşor. Era fără îndoială o oglindă fără spate de cositor şi argint, care masca o deschizătură de aceleaşi dimensiuni făcută în peretele despărţitor, deschizătură care dădea în camera de alături, scufundată în întuneric deplin. Jucând perfect rol de suprafaţă reflectoare pentru clientul dornic să-şi contemple isprăvile, falsa oglindă era străvezie pentru cel ce privea din cealaltă încăpere, îngăduindu-i, ca, fără să fie văzut, să se bucure şi el de spectacol.

Jordan se întoarse spre fată:

— E şi un microfon?

Fata înţelese numaidecât, roşi uşor, dar nu încercă să tăgăduiască ori să se facă a nu înţelege.

— Bineînţeles. Adevăraţii cunoscători pretind şi sonorul, înţelegeţi, ca la cinema… Dar nu vă temeţi: nu era nimeni acolo în ceasul pe care l-am petrecut cu amicul dumneavoastră. Când e câte un amator, patroana, doamna Denise, ne înştiinţează întotdeauna, fiindcă atunci, se înţelege, lucrăm într-un chip deosebit, într-un chip… cum să vă spun, mai spectaculos, înţelegeţi.

Agentul o crezu bucuros. Mai stătu o clipă pe gânduri în faţa aşa-zisei oglinzi, îşi luă inima în dinţi şi spuse, cu un glas cât mai convingător:

— Uite ce e, Yanka, până acum ţi-am pus câteva întrebări, aveam dreptul legal s-o fac şi dumneata *datoria* să-mi răspunzi… Mi-ai răspuns, de altfel, exact cum trebuia… Acum, vreau să-ţi cer o participare activă în problema de care mă ocup. Cu încuviinţarea prealabilă a doamnei Denise, fireşte. Eşti absolut liberă să refuzi, şi patroana dumitale de asemenea, şi în cazul acesta nu voi stărui… Dar, în sfârşit, îţi amintesc că *noi* ştim să fim recunoscători pentru serviciile care ni se fac, şi că avem posibilitatea să-i ajutăm pe cei ce ne ajută… Dacă aţi avea bunăoară un necaz, aici, în hotel, un telefon la Moravuri n-ar avea ce să vă strice…

Fata zâmbi, ridicând uşurel din umeri:

— Nu vă mai osteniţi, am înţeles. Explicaţi-mi totuşi combinaţia, vreau să zic ce trebuie să fac eu. Poate că are să mă distreze… Fiindcă viaţa de aici e rentabilă, ce-i drept, dar nu-i zău, din cale afară de veselă.

Jordan se aşeză la loc în fotoliu, umplu amândouă cupele, golind astfel sticla, şi-i spuse, zâmbind curtenitor:

— Eşti drăguţă, şi nu eşti proastă de loc, fetiţo. Ei, fii atentă, uite despre ce e vorba…

CAPITOLUL V

— Sunt aproape sigur că, peste vreo jumătate de oră, se va înfăţişa la nr. 28 un individ – poate un blond scund şi voinic, poate un roşcovan înalt, în orice caz un german, îl cunoşti după accent; are să meargă la patroană, are să-l descrie pe clientul de adineaori şi are s-o roage, cum am făcut-o şi eu, să i-o arate pe domnişoara pe care a… mă rog, pe care a ales-o acela. Cum are să facă, habar n-am – mie, cu legitimaţia, mi-a fost uşor, se înţelege… În sfârşit, are să se descurce, are să găsească el cu siguranţă ceva. Doamna Denise va accepta, iar dumneata, dacă ai să fii liberă în clipa aceea, mergi şi te aşezi lângă cetăţean; dacă ai să fii ocupată, are să te aştepte oricât, asta ţi-o garantez. Pe scurt, cum-necum, te urci cu el aici în odaie. Eu voi fi alături, în salonul de unde se poate privi în camera asta.

Fata tresări, puţin surprinsă. Jordan se aplecă puţin înainte şi-i puse, prieteneşte, o mână pe genunchiul drept:

— Ei, ce-ţi închipui dumneata! N-am de loc intenţia să-mi ofer un film deocheat. Şi asta pentru un motiv foarte temeinic, şi anume că cetățeanul are să se poarte cu dumneata întocmai ca mine: are să te descoase numai, încercând să te facă să-i vorbeşti de faimosul plic… întocmai cum am făcut eu, ţi-o spun încă o dată: cu deosebirea că el are să se poarte ca un domn, nicidecum ca mine, vreau să spun că are să-ţi paseze câteva bancnote în schimbul timpului pe care ţi-l răpeşte.

Fata zâmbi la rândul ei. Agentul aşteptă câteva clipe, apoi urmă.

— Rolul dumitale e mai gingaş. Are să trebuiască să joci puţin teatru – şi ai să joci bine, n-am nicio grijă… Văzând că urcă într-una preţul – cum desigur o va face după şovăielile şi mofturile de rigoare, ai să recunoşti în cele din urmă că da, mă rog, afurisitul acela de plic e la dumneata. Atât însă, că ai să refuzi cu hotărâre să i-l dai sau măcar să i-l arăţi.

— Şi dacă mă ameninţă, dacă mă maltratează?

Fireşte… la asta Jordan nu se gândise. Cugetă vreun sfert de minut,

încercând ca de obicei să se pună în locul adversarilor.

Nu, cumpănind bine totul, nu exista un asemenea risc. Indivizii n-aveau niciun interes să fure documentul, să şi-l însuşească cu forţa şi cu tărăboi. Dimpotrivă, planul lor nu putea fi altul decât să-l cerceteze pe furiş, apoi să-l lase să ajungă la S.D.E.C.E., în aşa fel încât S.R.-ul francez să nu bănuie că reţeaua din Germania Federală a fost demascată… Şi tot astfel, planul lui, al lui Jordan, era să le îngăduie celor de la B.V. să ia cunoştinţă de cuprinsul preţioaselor documente, fără a bănui însă nicio clipă că această discretă intercepţie e tocmai ce doresc cei de la Porte de Montreuil. Un fel de triplusalt mortal…

Îi explică blondei toată tărăşenia. Nu de-a dreptul, fireşte, şi ocolind orice amănunt care ar fi putut să-i dezvăluie adevărata importanţă a afacerii. Şi încheie:

— Aş pune rămăşag, vezi, fac şi eu cu mine rămăşaguri personale, da, aş pune bucuros rămăşag că propunerea lui va fi să treacă pe la dumneata să-şi scoată o copie sau o fotocopie după hârtiile aflate în plic. Şi apoi, dacă nu-şi exprimă el această idee, vezi cum faci şi sugerează-i-o dumneata… Aşadar, accepţi o întâlnire la dumneata acasă, mâine, pe la patru după-amiază, ca să aibă răgaz destul să-şi facă discret trebuşoara, înainte ca plicul să ajungă la adresa unde trebuie să-l duci. Vei pretinde, fireşte, un supliment de bani, pretenţie care va spori şi autenticitatea scenetei, şi câştigul dumitale.

Se răsturnă pe spate în fotoliu, vădit mulţumit de sine:

— Ce mai tura-vura, plicul ăsta e aur curat pentru dumneata, fetiţo dragă. Cu ce ţi-a dat industriaşul şi cu ce are să-ţi dea germanul, ai să scoţi vreo zece sutare – din cele zdravene.

Bătu din palme şi se ridică în picioare:

— De acord? Atunci, mă duc alături să-mi iau postul în primire.

Se sculă şi ea, protestând:

— Hm, şi dacă vin aici cu un client înainte ca neamţul dumitale să

răsară la nr. 28? M-ar stingheri să te ştiu dincolo!

— Oricum, nu m-aş uita, afirmă el, virtuos… Dar în orice caz camera asta nu poate fi folosită până într-un ceas. În clipa când neamţul meu, cum i-ai zis, va intra pe uşă, camera va trebui să fie liberă. E o mică pagubă pentru doamna Denise, ştiu, dar ţi-am mai spus-o; avem s-o ajutăm să şi-o scoată, într-o zi.

Yanka îl privi deodată iscoditoare:

— La urma urmelor, de ce ţii atâta să fii de faţă la întrevederea mea cu individul? N-ai încredere în mine, vrei să mă supraveghezi?

— Nicidecum, protestă el, cu atât mai multă tărie, cu cât, în parte, ăsta era adevărul. E mai bine, însă, să fiu aici, alături, pentru a putea interveni în cazul, foarte puţin probabil, cum am văzut, când ar deveni violent. Şi apoi, n-am să-ţi ascund că-mi va fi de folos, pentru desfăşurarea ulterioară a evenimentelor, să-l văd cum se comportă, cum îşi formulează cererea. Voi afla astfel câte ceva despre psihologia „onorabilului”.

Fata tăcu o clipă, dând încetişor din cap. În cele din urmă încheie, cu acelaşi glas blând:

— Toate bune şi frumoase! Rămâne totuşi de văzut dacă patroana are să zică da.

— Bine, du-te şi-o caută. Dar nu cred că ar avea ceva de obiectat.

Într-adevăr, doamna Denise nu avu nimic de obiectat.

*

După ce răscoliră fără niciun rezultat camera victimei lor, oamenii B.V.-ului raţionară aşa cum prevăzuse Jordan: Lornier n-avea nimic la el, în bagaje nu era niciun document, ei nu-l pierduseră din ochi de când plecase din Göttingen, afară de popasul de la nr. 28 – în concluzie, acolo, în „hotelul” acela al cărui profil li-l explicase şoferul de taxi când îi adusese prima oară, îşi lăsase documentele secrete. Necunoscând la fel de bine ca Jordan sufletul complicat al rezidentului, rămăseseră, firește, cam descumpăniţi. „Dar cu francezii ăştia…” îşi spuseseră ei apoi. Şi, înapoi fuga-marş spre

„Regina Filipa”.

Era exact două noaptea când, cu un zâmbet complice, şoferul de taxi îi lăsă în faţă la nr. 28. Strada era la fel de liniştită şi pustie – cu douăzeci de minute în urmă o ambulanţă venise şi, fără zarvă, ridicase corpul lui Lornier.

Schimbară câteva vorbe pe trotuar şi hotărâră până în cele din urmă că va intra Ştefan: arăta a client serios, nu ca lunganul de Heinrich, cu pletele lui arămii, cu privirea în doi peri şi cu aerele lui de domnişoară.

— Cu toate muierile alea desigur despuiate, are să fie tare scârbos, bombănise dezgustat blondul.

— Ei şi! rânji celălalt, asta-i meseria. Şi apoi, nu eşti dator să consumi.

Ştefan ridică din umeri şi apăsă pe butonul soneriei, în vreme ce colegul lui se îndepărta grăbit.

Şi totul se petrecu precum prevăzuse Jordan – singurul lucru pe care nu l-a ghicit a fost însă pretextul pe care l-a născocit germanul ca să afle care e Yanka: un prieten de-al lui, îi povesti el doamnei Denise, un prieten pe care-l descrise ca având înfăţişarea lui Lornier, i-a recomandat chiar adineaori casa şi mai ales o fată nemaipomenită pe care a întâlnit-o aici…

Lui Jordan începuse să-i albească părul în bezna odăii de privit şi, proptit înaintea oglinzii transparente, simţea cuprinzându-l complexul „peştişorului roşu”. Se uită din nou la ceas: cadranul fosforescent arăta două şi douăzeci. Începuse să-şi piardă răbdarea: nu cumva, din întâmplare s-a înşelat? Chiar în clipa aceea, uşa camerei roşii se deschise şi o văzu intrând pe fată, urmată, la un pas, de germanul cel blond şi voinic. Învârti butonul microfonului şi-i reglă volumul: o instalaţie cum nu se poate mai modernă.

Întrevederea se desfăşură întocmai cum şi-o închipuise el, de ai fi crezut că i-a suflat în taină omului de la B.V. tot rolul. Yanka fu desăvârşită şi Jordan îşi spuse încă o dată că ar fi făcut o carieră glorioasă la Comedia Franceză. O leacă de neîncredere, de scrupule,

de şovăială, de lăcomie ascunsă, atâta cât trebuie din fiecare – o creaţie cu adevărat strălucită. În cele din urmă, şi după o jumătate de oră de discuţii, cei doi ieşiră din odaie. Nu înainte ca fata să fi răvăşit conştiincios patul: „ca să fie mai verosimil” îi explicase ea germanului, risipindu-i mirarea; şi Jordan se gândi că fata e într-adevăr isteaţă.

Ştefan pleca uşurat de opt hârtii mari, dobândind în schimb adresa partenerei lui şi încredinţarea că-l va aştepta a doua zi, sau, mai bine zis, în ziua aceea, la patru după-amiază.

Agentul mai lăsă să treacă zece minute, ca să fie sigur că germanul a ieşit din local. Apoi coborî s-o întâlnească pe Yanka la bar. O felicită din toată inima şi îi puse în vedere că se va afla şi el în rue Fortuny la ceasul stabilit:

— Voi fi acolo, ascuns undeva, cu puţin înainte de sosirea individului. Deschide o clipă fereastra şi arată-te, ca să ştiu care ţi-e apartamentul, apoi închide-o la loc. Dacă se întâmplă cumva să se încurce lucrurile, dacă se iveşte vreun bucluc, o deschizi iar, şi eu dau fuga sus. Oricum, tot urc după ce pleacă, să-mi povesteşti cum a fost.

Fata încuviinţă şi se despărţiră prieteneşte, după ce Jordan îi mulţumi gazdei pentru spiritul de cooperaţie de care a dat dovadă şi-şi luă curtenitor rămas bun de la ea.

În Place Blanche, sări într-un taxi şi-i spuse şoferului să mâne tare până în rue de Berri, la „Jour et nuit” unde îşi oferi o gustare pe cinste stropită cu şampanie naturală.

*

La patru fără un sfert, agentul îşi parca maşina în rue Fortuny. De rândul ăsta venise singur, fiindcă nu era de prevăzut nicio urmărire. Plănuise întâi să stea ascuns în maşină, la câţiva metri de numărul 52, un bloc de şase etaje, destul de modern şi de arătos: ochi însă chiar peste drum, la nici cincizeci de metri de intrarea principală, o micuţă cafenea cu câteva mese. Se instală la una din ele, care era liberă, chiar la marginea trotuarului, comandă un suc de fructe pe care îl şi plăti şi se cufundă, chipurile, în citirea unui ziar –

nepierzând din ochi rândul de ferestre de la al treilea etaj.

Puţin înainte de patru, una din ele se deschise şi se închise peste zece secunde – elegantă, într-o rochiţă imprimată cu spirale verzi, ruginii şi albe, Yanka îi păru foarte „op" agentului. Încă vreo câteva clipe şi germanul, punctual ca un orologiu de Nüremberg, coborî dintr-un taxi. Plăti cursa şi intră în bloc. Lui Jordan nu-i scăpă voluminoasa servietă neagră pe care o purta în mâna stângă – o servietă demnă cel puţin de un director de cabinet ministerial.

Îşi părăsi ziarul şi lăsă alene să se scurgă minutele, necontenindu-şi discreta supraveghere. Patru şi jumătate, cinci, cinci şi cinci… Blondul se ivi iar în pragul casei cu nr. 52, coti la dreapta şi se îndreptă cu pas grăbit spre bulevardul Malesherbes. Agentul mai aşteptă zece minute, ca să evite o întoarcere neaşteptată; părăsi cafeneaua, trecu strada şi intră la rândul lui în bloc.

Apartamentul domnişoarei Duchamp îl miră din cale afară. Se aşteptase la orice: la abajururi cu desene picante, la o mochetă de catifea artificială bej-deschisă, la o păpuşă pe divan, cu volănaşe mari, trandafirii, şi la mobilă de placaj acaju. Or, nu ăsta era de loc stilul casei, iar living-room-ul în care îl pofti i se păru totodată modern, funcţional şi de un bun-gust desăvârşit. Un covor foarte frumos albastru-auriu, un colţar alcătuit din două canapele gri-închis, care încadrau o combină radio-picap-discotecă, un fotoliu galben-lămâie, o mesuţă joasă de sticlă. În faţa colţarului, altă combină nostimă, un televizor-bibliotecă-bar. Patru braţe luminoase de sticlă opal atârnau din plafon. Pereţii albi, afară de cel din fund, vopsit într-o somptuoasă culoare albastră. Şi pe ici, pe colo, fel de fel de fleacuri, care de care mai drăguţe, o oglindă cu picior înrămată în argint cizelat, o lampă Daum, un leu mic, verde şi albastru, din faianţă de Lunéville…

Yanka, a cărei rochie de crep imprimată era şi mai fermecătoare de aproape, îşi întâmpină curtenitor noul mosafir, îl pofti să şadă în fotoliul galben şi-l întrebă ce i-ar plăcea să bea.

— Ce-ţi place şi dumitale, spuse el fără a se compromite.

Şi iarăşi rămase uluit. Se aştepta fie la banalul Dubonnet, fie, dimpotrivă, la un whisky din acelea „12 years old" a căror modă

bântuie cu atâta furie în zilele noastre – şi rămase aşadar cu gura căscată când o văzu sosind cu două pahare cu picior pline cu un lichid auriu. Îşi muie buzele, nu fără neîncredere – era un vin excelent, frapant, cu un gust de miere, pe care nu fu în stare să-l identifice.

— Tokay, îl lămuri ea, văzându-l cât e de descumpănit. Veritabil, nu de Alsacia. Vine din Tarezall, din Ungaria, şi nu-l găseşti la Paris decât într-un singur magazin. Eu îl socotesc mult mai bun decât toate porcăriile franţuzeşti şi americane care se servesc astăzi la ceasul aperitivului.

Încuviinţă. Zău aşa, fata asta era cam neobişnuită… începu s-o întrebe despre vizita germanului. O! totul decursese bine şi băiatul fusese foarte curtenitor. Deschisese plicul fără a-l vătăma, un adevărat specialist, se vedea cât colo, stăruise îndelung asupra conţinutului lui – vreo zece file dactilografiate şi un caiet dictando scris de mână – apoi, aşa cum prevăzuse Jordan, fotografiase meticulos totul, cu ajutorul unui aparat pe care-l adusese cu el în servietă. După ce-şi isprăvi treaba, închise la loc plicul, atât de dibaci, încât, să nu fi ştiut, ai fi jurat că e neatins, şi plecă apoi, mulţumindu-i politicos gazdei.

— Ai văzut despre ce era vorba în documente? întrebă Jordan pe un ton voit nepăsător.

— Să-ţi spun drept, nici n-am încercat. Ştii, marafeturile astea industriale… Mi-am aruncat ochii, aşa, pe deasupra – erau nişte liste, mi se pare, nişte scheme, nişte diagrame… Nu, zău, nu pot spune nimic.

Umplu din nou paharele şi convorbirea luă o întorsătură mai personală. Agentul încercă s-o facă să vorbească despre ea, dar nu dobândi decât nişte vagi informaţii: se născuse într-un orăşel din Nord unde părinţii ei erau negustori – nu cine ştie ce, o prăvălioară; îi părăsise de mică şi nu-i mai văzuse apoi niciodată. Şi, cum Jordan îşi arăta cât mai delicat cu putinţă uimirea faţă de felul ei de a vorbi, de bunul ei gust şi, în general, de întreaga ei personalitate, ea îi răspunse jumătate în glumă, jumătate în serios:

— Ehei, sunt o fată cu şcoală, domnule. Mi-am luat şi brevetul, cum

se zicea odinioară.

În clipa aceea, agentul simţi ceea ce numea el câteodată, în lipsa unui cuvânt mai potrivit, o „tresărire psihologică”. În adâncul inconştientului, sau al subconştientului, auzise răsunând încetişor ceva – un fenomen care-i era prea bine cunoscut şi care îi semnala un indiciu, o anomalie, un amănunt minuscul, imperceptibil, la care *trebuia* să ia seama. Preţ de câteva clipe, încercă să se concentreze, să desluşească acest avertisment fugar: cu neputinţă, îndepărtata vibraţie se stinsese cu desăvârşire… Se trezi la realitate în apartamentul domnişoarei Duchamp care, după o mică pauză, încheia cu un zâmbet cinic:

— Da, da, să fi umblat pe calea cea dreaptă aş fi fost astăzi secretară cu şaizeci de mii pe lună. Dar fiindcă am ajuns rău, ăsta e câştigul meu pe-o zi. Mai bine zis, pe-o noapte.

Jordan zâmbi şi el, nu mai stărui, nu mai întrebă (deşi ardea s-o facă) ce împrejurări o abătuseră de la calea cea dreaptă. De altfel, se făcuse târziu. Se sculă, îi ceru fetei numărul de telefon, lămurind-o:

— Nu cred, dar s-ar putea să mai avem nevoie de dumneata. Şi iată-l şi pe al meu: dacă ai într-o zi nevoie de o mână de ajutor, de un sfat… Nici asta nu cred: se pare că te pricepi să te descurci singură.

— Poţi să ştii? murmură ea enigmatic.

După care se arătă gata s-o conducă în avenue Bosquet, acolo unde trebuia să predea faimosul plic, şi fata primi fără a se lăsa prea mult rugată. O aşteptă în faţa casei colonelului şi după ce-şi îndeplini misiunea – timpul cât se cere ca să ajungă la etajul cinci, să sune şi să coboare cu liftul – Jordan împinse până acolo politeţea încât o petrecu înapoi acasă. Se simţea bine cu maimuţa asta ciudată, era veselă, plăcută, subtilă – trebuia într-adevăr să faci un efort ca să-ţi aduci aminte ce meserie are. În drum, nu mai află nimic nou despre ea, decât că predase plicul unei jupânese spanioloaice.

Întors acasă la el, Jordan cină devreme şi se culcă la opt şi jumătate.

*

A doua zi dimineaţa, se duse şi-şi făcu raportul la Guibrard, care-l aprobă şi-l felicită, încheind:

— Ai lucrat perfect; întocmai asta voiam şi noi. La ceasul acesta, amicii noştri sunt încredinţaţi că ne-au tras pe sfoară numărul unu.

— Fiindcă veni vorba de ei, întrebă agentul, ce s-a făcut cu cei doi băieţi?

— Au părăsit hotelul în zori, cu maşina, desigur cu direcţia Bonn. Presupun că-şi vor da raportul şi vor cere o cruce de fier. *Mit Eichenlaub*…

O clipă domni tăcerea. Apoi Jordan întrebă pe neaşteptate:

— Şi… cu tânăra Silvia, ce-aveţi de gând?

— O, se întoarce chiar mâine dimineaţă la Göttingen, să-şi termine anul universitar. Dispariţia ei subită ar putea părea ciudată şi cine ştie ce isteţ ar putea face o apropiere cu dispariţia lui Lornier – într-un cuvânt, mai bine să evităm asemenea cugetări…

Se posomori, lăsă să treacă o vreme, apoi urmă:

— Lornier… Da, e singurul punct negru în afacerea asta. O, ştiu, dumneata nu puteai face nimic şi, de altminteri, băiatul nici nu mai era cine ştie ce interesant. Dar, în sfârşit, aş fi preferat să…

Şovăi, reluă:

— Deşi, la urma urmei, rămâne de văzut dacă nu era soluţia cea mai puţin nefericită pentru el. Noi aici nu-l mai puteam ţine şi…

Nu-şi încheie fraza.

Agentul aşteptă o clipă şi apoi puse altă întrebare:

— Şi acum, ce va face Serviciul la Göttingen? Aşa, din curiozitate, fiindcă, în definitiv, nu mă mai priveşte.

— E o întrebare foarte firească. Ce să facă, activitatea se va desfăşura conform planului stabilit. Astfel, întâi şi întâi cineva îi va lua locul lui Lornier. N-avem încotro, nu-i aşa, germanii nu trebuie să bănuiască o singură clipă că ne-am demascat de bună-voie reţeaua, trebuie să-i ţinem în amăgirea că reţeaua cu pricina funcţionează normal mai departe. Am ales aşadar pe unul din oamenii de încredere ai ex-rezidentului, un anume Muller, un alsacian stabilit la noi de mai mulţi ani şi naturalizat. Fără a-l pune însă la curent că nu va fi decât o paiaţă.

Pe chipul lui Jordan se ivi o strâmbătură.

Puţin stingherit, directorul general îl lămuri:

— Nici mie, la început, nu mi s-a părut o treabă prea… prea curată. Am fost însă convins până la sfârşit că astfel trebuie procedat ca să fim siguri că nu răsuflă nimic. Şi aşa e. Ce vrei, la Informaţii nu se lucrează numai cu sentimente înălţătoare şi neprihănite.

„Se dă repede pe brazdă, domnul colonel”, judecă în sinea lui agentul. Apoi tare, se grăbi să schimbe vorba:

— Şi bănuiesc că acum are să demareze a doua reţea, cea adevărată.

— Fireşte, e doar scopul final al întregii operaţii, ştii bine. Sunt toţi instalaţi, inclusiv noul rezident, unul de la noi, e un băiat foarte bun: Bruneau, Robert Bruneau, îl cunoşti poate? E instalat de aproape opt luni la Göttingen, „în adormire”… Având ca acoperire, dacă te interesează, postul de reprezentant al uneia din mărcile noastre de automobile. Se pare, de altfel, că izbuteşte să facă şi o vânzare bună – omul ideal, precum vezi.

Convorbirea se împotmoli de tot de rândul ăsta şi agentul se pregătea să se retragă, când Guibrard îi spuse deodată:

— Uite ce e, aş fi vrut să te las să-ţi tragi puţin sufletul. Din păcate, va trebui s-o iei însă numaidecât iar de coadă – mâine sau poimâine.

Jordan făcu un gest din care se înţelegea că, ce să-i faci, aşa e

meseria… Apoi întrebă:

— Şi unde, mă rog, de rândul ăsta?

— Cel puţin are să fie o călătorie interesantă.

În *lumea nouă*… Ai mai fost vreodată pe acolo?

— Am mai fost, da, de la un avion la altul. Dar niciodată în misiune. E vreo hibă la prietenii noştri americani?

Directorul general şovăi câteva clipe înainte de a răspunde:

— E cam complicat să-ţi explic… Nişte avioane fabricate la noi şi vândute unei companii aeriene americane, care au nişte buclucuri mecanice ceva cam *prea* dese. Fireşte, s-ar putea să nu fie decât o serie de coincidenţe nefericite, experţii noştri se şi află la faţa locului să studieze problema. Unii au şoptit însă vorba „sabotaj” şi atunci preşedinţia a hotărât să trimită pe cineva de la noi să facă o mică anchetă. Dar aşa, să nu te simtă nici pasărea măiastră, înţelegi, nu?

Se ridică, îi întinse mâna agentului:

— Pentru amănunte, treci pe la Serviciul „Acţiune”. Aşadar, la revedere, şi descurcă-te cât mai bine. Ar fi o catastrofă să pierdem piaţa americană – şi încă într-un chip atât de prostesc.

PARTEA A DOUA

CAPITOLUL I

Buclucurile care li se întâmplau avioanelor franceze – luaseră obiceiul, cam plicticos, ce-i drept, de le lăsau motoarele în plin zbor – îl reţinură pe Jordan în America mult mai îndelung decât se aştepta. Fu nevoit să meargă rând pe rând în fel de fel de locuri pe care nu le ştiuse până atunci decât după hartă şi din cărţi: Baltimore, Charleston, Cincinnati, Pittsburgh… – nume încărcate, pentru el, de o întreagă poezie exotică şi abia pe la începutul lui iunie izbuti să se întoarcă la Paris şi să-şi prezinte la Porte de Montreuil dosarul cu concluzii „ultraconfidenţiale".

I se lăsară câteva zile de răgaz şi apoi, scurt şi ţeapăn ca o lovitură de la 11 metri, fu nevoit să-şi ia zborul spre Dakar, unde era programată pentru la sfârşitul lunii recepţia oficială a unui mare ştab. Se aflase la „prăvălie", că o mână de francezi, nişte zănatici din partea locului, au de gând să arunce în aer V.I.P.-ul cu o bombă – ca pe vremea lui Alexandru al II-lea. O lovitură grea pentru viitorul S.E.C.A.M.-ului… Două săptămâni încheiate îi trebuiră lui Jordan ca să-i dibăcească pe caraghioşi şi să-i trimită să cugete în celulă la tâlcul istoriei.

În cele din urmă, debarcă la Orly abia sâmbătă 2 iulie, puţin înainte de şase seara, cu o cursă AF 304. La şapte şi jumătate păşea pragul garsonierei lui din bulevardul Gambetta: ca să găsească aici o convocare „extra-urgentă" la biroul colonelului… înjură şi blestemă pe săturate, hotărî că n-a ajuns încă de râsul nimănui şi că va aştepta aşadar dimineaţa de luni: *„Vreme este pentru toate"* scrie pe bună dreptate în *Eclesiatic; „Ajungă-i zilei răutatea ei",* întăreşte sfântul Matei…

Drept care, se apucă să-şi desfacă bagajul. Şi apoi, deodată, se opri din treabă, zvârli cât colo cămaşa pe care se pregătea s-o pună în dulap, se duse la telefon şi făcu numărul lui Guibrard. Mare minune să mai fie acolo bătrânul, şi încă într-o sâmbătă; dar încercarea moarte n-are. Dacă nu răspunde nimeni, are să sune la locuinţa lui particulară.

Dar ce să vezi, directorul general era acolo.

— A, dumneata eşti… Perfect, dacă ai un sfert de ceas la dispoziţie, treci pe la mine.

— Vin îndată, don' colonel. Îngăduiţi-mă numai câteva minute să mă bărbieresc şi să mă schimb.

La opt şi jumătate, Jordan se anunţa la colonel. Erau ani de zile de când nu mai intrase în Instituţie la un ceas atât de chisnovatic şi în plin week-end, şi era destul de uimit că în trista clădire cenuşie ardea încă aproape peste tot lumina şi că se lucra de zor în cele mai multe birouri. „Ce vrei, progresăm…" cugetă el ironic şi morocănos.

Colonelul îl întâmpină cam distrat şi ursuz. Oricum, fără curtenia cuvenită unui om care are în burtă zece ceasuri de Boeing şi nimic altceva decât aperitivul luat în aer, între Casablanca şi Nisa. Să se înveţe minte să mai asculte şi altă dată glasul conştiinţei profesionale…

De îndată ce Guibrard îl pofti să ia loc, se avântă în raportul celor întâmplate în Africa:

— Presupun, domnule colonel, că doreaţi să cunoaşteţi cu un ceas mai devreme cum am izbutit la Dakar să…

Directorul general îi curmă vorba, făcând un gest plictisit cu mâna:

— Dă-l încolo de Dakar. M-au ţinut la curent Internele. Te felicit… Ai să-mi povesteşti pe îndelete luni.

Şi adăugă, făcând şi dânsul apel la înţelepciunea popoarelor:

— Tot lucrul la timpul său, nu?

Se cufundă într-o lungă tăcere gânditoare, pe care agentul nu găsi nimerit s-o tulbure. Deodată, păru că se trezeşte:

— Ia spune, povestea aceea cu Lornier, cu cele două reţele ale noastre din Germania Federală, îţi mai aduci aminte de ea?

Jordan îşi aducea desigur aminte, cu atât mai mult cu cât o revăzuse pe domnişoara Duchamp în săptămâna liberă pe care i-o dăruise, împărăteşte, conducerea, între întoarcerea din Lumea nouă

şi zborul spre Senegal. Debarcase din Statele Unite cu o tiranică nevoie de o prezenţă feminină – că de americance era sătul până în gât… O prezenţă, atât, o fată chipeşă, deşteptăţică, vioaie, nostimă, nu o mironosiţă şi o mofturoasă – mă rog, ceva deosebit de maimuţele de prin Nashville sau Milwaukee. Şi i se năzărise, în chipul cel mai firesc, să telefoneze în rue Fortuny şi s-o poftească pe blondă să ia masa cu el în oraş.

Primise fără nazuri, doar cu condiţia să se întâlnească ceva mai devreme, pe la şapte şi jumătate, ca să nu trebuiască să se grăbească sau să întârzie de la „lucru".

Fusese o seară foarte plăcută, şi o repetase după patruzeci şi opt de ore, cu acelaşi succes. O invitase apoi şi a treia oară, marţea următoare, ziua „libera" a domnişoarei, care se prelungi destul de târziu noaptea şi se încheie în apartamentul din rue Fortuny într-un chip lesne de prevăzut. Foarte drăguţ altminteri, fără ca agentul să fi cerut nimic, fără să fi oferit nimic. Un gest gratuit, un schimb prietenesc între doi camarazi… A doua zi după-amiază, Jordan se urca într-un Boeing AF 315, care avea să-l lase la zece seara la Dakar – pentru câtă vreme, habar n-avea.

Aşa se face că era pe deplin sincer când îl încredinţa pe colonel că n-a uitat nimic din afacerea Lornier; fără a socoti, fireşte, de trebuinţă, să pomenească cumva de amintirile lui strict personale. Se încumetă apoi să întrebe:

— Şi… a ieşit ceva din combinaţia asta cu cele două reţele?

— Da şi nu, răspunse sibilinic Guibrard. Da şi nu… (Apoi se cufundă iar în gânduri, care gânduri nu erau, pare-se, deosebit de vesele.) Să vezi, se hotărî el în cele din urmă să-l lămurească, falsa reţea, cea încredinţată lui Muller, funcţionează, în mare, *aproape* cum ne aşteptam. Vreau să zic că, prin mijlocirea ei, germanii ne inundă conştiincios cu informaţii pe care au interes să ni le dezvăluie, să ni le bage pe gât – întocmai cum era prevăzut; informaţii, altminteri, destul de neînsemnate – cum era de asemenea prevăzut… Am spus însă „aproape": ei bine, da, fiindcă ne sosesc din când în când pe canalul ăsta nişte informaţii într-adevăr neprevăzute, nişte ponturi formidabile, senzaţionale, care ar fi de un nemaipomenit interes, dacă n-am şti că au fost ticluite

anume pentru noi. E destul de ciudat, nu găseşti?

— Aţi spus „din când în când”. Adică?

— Eu ştiu, de două, trei ori, de patru ori să zicem, de când a murit Lornier şi a fost înlocuit cu Muller.

Agentul rămase puţin pe gânduri înainte de a întreba:

— Nu s-ar putea însă presupune că sunt informaţii *reale,* dobândite cu adevărat de echipa Muller, fără ştirea contraspionajului german?

— Ne-am gândi şi la asta, fireşte. Chibzuind însă cum se cuvine, prea ar fi de necrezut. Reţeaua Lornier abia îşi mai trăgea sufletul de luni de zile, iar acum, când, pe deasupra, mai e şi demascată, e greu să-ţi închipui că ar fi în stare să ne procure materiale de asemenea însemnătate.

Făcu o pauză, apoi urmă:

— De altfel, nu aspectul ăsta e cel mai derutant. Ci mai curând felul în care funcţionează reţeaua noastră autentică, aceea a lui Bruneau. Sau mai bine zis felul cum *nu* funcţionează…

Bătu cu palma în masă şi exclamă:

— E de-a dreptul absurd! O echipă de specialişti aleşi pe sprânceană, la adăpost de orice bănuială, de vreme ce organizaţia noastră fantomă îi acoperă – şi nimic, dar nimic de tot, niciun rezultat! Niciunul, mă rog, poate exagerez întrucâtva: adevărul e că ne-au dat totuşi de veste în ultima vreme că cutare negocieri comerciale germano-sovietice au fost amânate, că relaţiile între Bonn şi Ierusalim s-au cam răcit – într-un cuvânt, soiul de informaţii confidenţiale pe care le poţi lesne afla citind zilnic „Die Welt”… În aşa fel încât, să nu se fi bucurat aici, la Instituţie, de excelenta reputaţie de care se bucură, am fi fost ispitiţi să credem că Bruneau e regele nătărăilor – sau că l-a cumpărat B.V.-ul.

După această izbucnire, o lungă tăcere se aşternu.

În cele din urmă, Jordan mormăi:

— Ştiţi, domnule colonel, eu la politică n-am fost prea tare niciodată. Aşa că v-aş fi recunoscător dacă mi-aţi lămuri, cu un exemplu, două, ce anume socotiţi dumneavoastră o informaţie într-adevăr importantă. În ce priveşte Germania, fireşte.

— Bine, frate, dar de uitat într-un ziar tot te mai uiţi, din când în când, nu? Şi îţi dai totuşi seama ce important ar fi pentru noi să cunoaştem *exact* până unde doreşte sau poate să meargă Republica Federală în discuţiile despre staţionarea trupelor noastre pe teritoriul ei… Sau care e *adevărata* ei tactică în problema liniei Oder-Neisse. Pricepi sau nu?

Se opri, păru o clipă că-şi măsoară bine cuvintele, apoi urmă:

— Poftim, vrei alt exemplu, mai izbitor? Uite, gândeşte-te la revendicările nucleare ale Bonnului… De-am şti care e *adevărata* poziţie a americanilor în problema asta, de-am avea siguranţa că Germania a renunţat cu adevărat Ia cercetările atomice cu caracter militar… A, dacă reţeaua Bruneau ar putea face cât de cât puţină lumină în domeniul ăsta, n-aş mai zice că cele două milioane de franci vechi, cât ne costă pe săptămână, sunt bani aruncaţi pe fereastră. Da, „dacă” – fiindcă, din păcate…

Aici se auzi din gâtlejul colonelului un zgomot ciudat, şi agentul n-ar fi fost în stare să precizeze dacă era un hohot scurt de râs ori o lungă înjurătură:

— Şi colac peste pupăză, ţine-te bine, în vreme ce reţeaua Bruneau nu ne aduce nimic în problema asta, cealaltă, în schimb, da, *cealaltă* face minuni: reţeaua Muller ne livrează marfă solidă, substanţială. Judecă şi dumneata: acum vreo lună, ne înştiinţează că, cu binecuvintare americană, Republica Federală a pornit în taină la realizarea unui vast program atomic. Şi cu totul altceva decât micul reactor industrial de vreo cincisprezece megawaţi pe care, în văzul tuturor, l-a instalat la Kahl şi care funcţionează de vreo doi ani – nu, un centru de producţie de plutonium în toată legea, de tip Marcoule, pe care nimeni n-a izbutit însă să-l localizeze şi care e cât se poate de îngrijorător.

Jordan rămase cu gura căscată câteva clipe, apoi protestă:

— Vă arde de glumă! Germanii să strecoare ei înşişi o ştire de asemenea calibru în planul lor de intoxicare – e absurd! Şi în ce scop, mă rog?

Fără să se formalizeze, Guibrard ridică încetişor amândouă braţele, în semn că nu înţelege nimic:

— Eu ştiu?… Oricum, ţin să te asigur că referinţele pe care ni le-a dat Muller sunt de mâna întâi: pe de o parte, o vorbă care a transpirat de la Marele Stat Major al *Bundeswelir*-ului, şi pe de alta, o copie de pe o dare de seamă ultra-confidenţială a recentelor întrevederi ale Cancelarului la Washington. Aşa cel puţin afirmă el, şi cât se poate de serios.

Jordan dădu lung din cap şi observă:

— Şi dacă, să zicem, a scornit balivernele astea ca să se evidenţieze?

— Nici asta nu e cu neputinţă, fireşte. Dar e totuşi destul de puţin verosimil: îţi dai seama că şi-ar pune pielea în saramură cu asemenea glume. Nu, sunt aproape convins că ne-a transmis exact – şi vajnic – ceea ce a aflat de la informatorii lui.

— Toate bune şi frumoase, îi întoarse, acru, Jordan. Rămâne numai să înţelegem ce l-a apucat pe S.R.-ul german de ne comunică atât de drăgălaş o informaţie supra-supraconfidenţială, care, dacă se vădeşte exactă, are să aibă un efect de bombă atomică – cred că ăsta e cuvântul.

Colonelul se răsturnă pe spate în fotoliu şi aruncă, aşa, poznaş, următoarele cuvinte:

— Tocmai de asta mă gândesc să te trimit să dai o raită pe la Göttingen.

*

Aşteptă câteva clipe o reacţie care întârzia să se ivească şi se hotărî în cele din urmă să întrebe:

— Ei, ce zici?

— Zic, răspunse pe şleau Jordan, că m-am cam săturat să tot descurc ce încurcă alţii. Ce dracu, să fim serioşi: acum două luni, onorabilul dumneavoastră *brain trust* pune la cale o combinaţie uimitoare, o combinaţie datorită căreia o reţea fictivă şi stearpă avea să acopere o reţea adevărată, care să ne aducă marea cu sarea; acum mă înştiinţaţi că reţeaua bună e un *flop,* cum se zice în America, în vreme ce reţeaua fantomă transmite nişte informaţii care i-ar face să crape de pizmă pe cei de la S.R.. Şi poftim, domnule Jordan, eu trebuie să explic farsa asta nu? Ei bine nu, zic nu, pasez, nu-i meseria mea să dreg ce strică alţii. Adresaţi-vă isteţilor de la „Cercetări externe”.

Se opri o clipă să răsufle, apoi îşi încheie tirada:

O, n-o luaţi ca pe un refuz de executare a ordinului, domnule colonel. Dacă ţineţi să mă duc la Göttingen, am să mă duc, fireşte. Dar ce să fac acolo?

Ieşirea aceasta nu fusese de loc pe placul directorului general, aşa cum se putea vedea din răspunsul lui tăios:

— Ce să faci acolo? E şi asta o întrebare. Să-ţi faci meseria: meseria pentru care eşti angajat aici, meseria pentru care iei leafă.

O frază nu prea fericită: Jordan nu era omul căruia să-i ordoni o misiune ca şi cum ai comanda o jumătate de vin unui chelner. Văzându-l că se întunecă la faţă, colonelul îşi dădu seama că a apucat-o pe un drum greşit şi îşi rectifică subtil tirul:

— A, ştiu prea bine că e o misiune gingaşă, deosebit de gingaşă, şi tocmai de aceea m-am gândit la dumneata… Şi te rog să mă crezi că nu-ţi cere nimeni să săvârşeşti minuni. Faci ce poţi, avem în dumneata toată încrederea.

Şi, după un răstimp, urmă:

— De altminteri, ai totuşi de partea dumitale două împrejurări care, ca să nu zic că-ţi vor uşura treaba, dar o vor face oricum mai puţin… mai puţin utopică. Una, că acolo nu te cunoaşte nimeni, nu-i aşa? în toată afacerea Lornier, nici în Germania, nici în Franţa, n-ai ieşit din culise. Ceea ce nu-i puţin lucru…

— Şi a doua? întrebă agentul, ceva mai îndulcit.

— A doua e acoperirea care ţi s-a pregătit. O idee a unuia din adjuncţii mei, maiorul Dufour… O idee straşnică, ai să vezi. Îţi aduci aminte că am trimis-o înapoi la Göttingen la Universitate pe drăgălaşa domnişoară de Marigny – da, ăsta e numele, fals fireşte, pe care-l poartă Silvia noastră cea iute de picior. Precum ţi-am mai spus, plecarea ei îndată după moartea lui Lornier ar fi putut părea suspectă. De altminteri, nu e timp irosit: se perfecţionează în germană, şi s-ar putea să ne prindă bine odată.

Făcu o pauză şi reluă – foarte repede:

— Ei bine, i-am cerut să nu plece, nici acum, când începe vacanţa, şi să urmeze mai departe, înscriindu-se bunăoară la un curs de vară pentru studenţii străini. Iar dumneata vei juca rolul lui taică-său, taică-său care a venit câteva zile s-o vadă.

Jordan sări în sus pe fotoliu:

— Bine, dar e cusut eu aţă albă! Doar n-are zece ani, puştoaica.

— Întocmai, îi întoarse, rece Guibrard, are douăzeci şi şapte, dar pare de douăzeci. Chiar nu crezi că ai putea trece drept tatăl unei fete de douăzeci de ani?

Vădit jignit, agentul se mărgini să bombăne ceva nedesluşit.

Guibrard urmă:

— Potrivit instrucţiunilor noastre, ţi-a scris, la o foarte autentică adresă la Paris, spunându-ţi că se simte singură şi că-i e dor să te vadă. Iar, dumneata, mâine sau poimâine, ai să-i răspunzi că soseşti cu maşina, să zicem miercuri, şi ai s-o rogi să-ţi rezerve o cameră la hotel – mă rog, înţelegi, un tată iubitor şi o fetiţă răsfăţată care-l duce de nas… în felul acesta, dacă i se citesc şi i se cenzurează scrisorile, după afacerea Lornier n-ar fi exclus, totul va părea normal.

Jordan încuviinţă cu o figură resemnată, în vreme ce colonelul urma:

— E cu adevărat cea mai bună soluţie. Vei putea să circuli pretutindeni, să te arăţi cu fiica dumitale la braţ – nimic mai firesc – şi să rămâi frumuşel acolo o săptămână, două. Lucru care ar putea părea ciudat pentru un turist obişnuit: fiindcă după ce ai vizitat primăria din secolul al XIV-lea, nu mai ai, pare-se, mare lucru de făcut la Göttingen… Şi pe deasupra, fiind cu maşina, vei avea un pretext să-l contactezi pe Bruneau care, precum ştii, are un garaj şi o reprezentanţă de mărci franţuzeşti: nimic mai lesne decât să scorneşti o poveste cu o reparaţie, cu o piesă de schimb…

— Şi Muller, şeful reţelei fantomă? întrebă agentul.

— Nici pomeneală. Îţi dai seama că nu l-a pus nimeni la curent cu venirea dumitale. Vei putea, fireşte, să-l cunoşti, ca să-l cercetezi mai de aproape, ar fi chiar foarte interesant. Dar nu sub adevărata dumitale identitate, limpede?

— Ce răgaz îmi daţi acolo?

— O, foarte elastic. Vorbeam adineaori de o săptămână, două, fiindcă mi se pare un răstimp rezonabil: o şedere mai îndelungată ar bate la ochi, nu-i aşa, un mare grangur al comerţului de export-import care zace la Göttingen, în vreme ce la Paris ţipă desigur toţi după el. Dar dacă împrejurările o cer… Eşti singur judecător. De acord? De rest, de amănunte, de maşină, s-a îngrijit Serviciul „Acţiune”. Treci pe acolo luni.

Directorul general se ridică, iar agentul făcu la fel; adăugă cu zâmbet complice:

— O plapomă superbă, ideală. Vezi de n-o strica, ai grijă, nu-i aşa, să nu te prindă vreo slujnicuţă în pat cu domnişoara de Marigny dovedindu-ţi sentimentele părinteşti.

Jignit de moarte, Jordan se mărgini să ridice uşor din umeri.

Colonelul se făcu că nu bagă de seamă nimic, ieşi de după birou şi înaintă spre agent:

— La urma urmelor, s-ar putea să nu fie o misiune chiar atât de neplăcută. La vremea asta, în Germania e aproape încă primăvară.

Ai să străbaţi regiunile Baden de nord şi Hesse de sud, în cel mai frumos anotimp. Munţi frumoşi, împăduriţi, vii, livezi… Valea Neckarului, cu bătrânele-i cetăţi romantice… La întoarcere fireşte, după ce vei fi pus rânduială la Göttingen…

Făcu o pauză şi apoi oftă:

— A, cum te invidiez! Tot aici în birou, cu frecătura de zi de zi, cu hârţoagele!

Jordan dădu din cap compătimitor şi strânse mâna pe care i-o întindea directorul general; apoi făcu stânga-mprejur şi plecă de la împăratul împăraţilor.

*

Miercuri 6, în zorii zilei, Jordan se instală la volan şi porni motorul. Din avenue Gambetta, ajunse la bulevardele exterioare, merse pe ele doi kilometri şi ieşi din Paris prin Porte de Vincennes.

Planul lui era să se îndrepte spre Colmar, via Saint-Dizier şi Nancy, ca să treacă graniţa Ia Neuf-Brisach. Pe urmă, după douăzeci de kilometri, să ajungă la *autobahn* E 4, care-l scotea drept la Göttingen. Unul peste altul, o plimbare de vreo mie de kilometri, din care jumătate pe autostrăzile germane – dar şi cu trecerea, în Franţa, a munţilor Vosgi prin pasul Bonhomme. Vremea fiind bună, agentul socotea că va face cel mult zece ore şi se gândea să ajungă, *non stop*, pe la sfârşitul după-amiezii.

Un drum nu prea drept, la prima vedere, mai degrabă cam ocolit. Jordan îl alesese însă anume, ca să poată mai lesne prinde de veste dacă e cumva filat – lucru mult mai puţin anevoios pe un drum şerpuit şi încet decât pe un parcurs drept şi rapid.

În portbagajul maşinii era o valiză a cărei înfăţişare şi al cărei conţinut erau pe potriva unui negustor de vază; în buzunar, Jordan avea actele care-i certificau identitatea: d. Ludovic de Marigny, agenţie de export-import, avenue des Champs-Elysées 162, etajul V (adresa particulară: avenue Georges-Mandel 73, Paris 16e), şi un Colt *Commander* 38 cu nouă focuri – practic, nu vedea de ce l-ar fi percheziţionat la graniţă.

Cu maşina însă, fusese o dandana întreagă. Cu de la sine putere, Serviciul „Misiuni” voise să-l pricopsească cu un *Peugeot 403* familial, vechi de câţiva ani, iar el sărise fireşte în sus până în tavan, ţipând că e scandalos, că vor să-i torpileze plapoma, că cine a mai văzut un om cu averea lui umblând într-un 403 familial… I se propusese atunci un D S 21 – dar Jordan nu putea suferi maşinile cu tracţiunea în faţă. Ce pretindea el era o maşină americană, visul lui de când se întorsese din Statele Unite, de pildă un *Oldsmobile F 85*… Aici se zburliseră cei de la „Misiuni” – şi, în sfârşit, după o târguială ca la piaţă, căzuseră la învoială asupra unui cupeu *Peugeot 404* cu injecţie, una dintre cele mai scumpe maşini franceze în momentul acela, şi agentul consimţise să se declare oarecum mulţumit. Numai oarecum.

Până la graniţă se ţinu după orarul fixat, sosind la Nancy la nouă şi jumătate, şi puţin înainte de douăsprezece la Colmar. Nicio clipă nu remarcă vreo maşină care să-l urmărească. Trecu prin vamă fără niciun incident şi, un sfert de oră mai târziu, intra pe rampa de acces la autostrada E 4.

Mai fusese de câteva ori în misiune în Germania Federală, dar niciodată cu maşina şi, la început, viteza şi intensitatea circulaţiei îl cam zăpăciră, făcându-l să se crispeze la volan; nu îndrăznea să depăşească nesfârşitele coloane de camioane care goneau cu peste o sută pe oră, sta tot cu ochii la retrovizor, pândind fără încetare semnalele luminoase ale *Mercedes*-urilor care-i veneau din spate cu o sută optzeci pe oră. Şi apoi, după vreo jumătate de ceas, se obişnui, apăsă şi el mereu mai puternic pe accelerator, iar pietrele kilometrice începură să defileze câte una la fiecare douăzeci şi trei, douăzeci şi patru de secunde.

După Mannheim, agentul ajunsese să fie atât de relaxat, încât îşi îngădui să mai arunce câte o privire şi la peisaj, lăsând acul de kilometraj să oscileze în continuare în jurul cifrei o sută cincizeci şi cinci. Nu era urât de loc, avusese dreptate colonelul; şi mereu mai verde şi mai pitoresc pe măsură ce urca spre Nord şi se iveau, la orizont, înălţimile împădurite ale Vogelsbergului… Admira de asemenea minunata organizare a *autobahn*-ului, cu punctele lui de odihnă, staţiile-*service,* şi toate acele *raststätten* aşezate la distanţe regulate, precum şi impecabilul sistem de semnalizare rutieră –

remarcând în mod deosebit indicatoarele negru pe galben care interzic tancurilor să depăşească optzeci la oră; şi îşi zise că ceea ce e bine cu germanii, e că văd departe şi se gândesc la toate…

Maşina ocoli Frankfurtul pe la două şi jumătate şi Jordan băgă de seamă că, în ciuda şovăielilor de la început, realizase o medie de o sută treizeci pe oră. Straşnic, mergând tot aşa, are să ajungă puţin după patru.

Şi într-adevăr, ceasul arăta patru şi cinci când se iviră turlele înalte care vesteau oraşul Göttingen. Părăsi prin stânga autostrada, o ţinu înainte pe rampa de ieşire şi mai merse încă vreo câţiva kilometri pe un drum liniştit de provincie. Intră apoi în mahalalele oraşului pe o stradă mărginită de copaci, coti numaidecât la stânga pe Berliner Strasse, aşa cum îi indica ghidul, apoi la dreapta pe Weender Landstrasse; ajuns în piaţa primăriei, coti încă o dată la dreapta şi opri în cele din urmă în liniştita Pauliner Strasse, în faţa hotelului „Zur Sonne”, unde, în principiu, Silvia îi rezervase o cameră.

Camera era într-adevăr reţinută. Jordan se urcă în ea, şi îşi făcu obişnuita lui inspecţie: confortabilă, cu cameră de baie şi două ferestre care dădeau într-o piaţă încadrată de o biserică din cărămizi roşii şi zidul din spate al primăriei, îşi desfăcu bagajul, se bărbieri, făcu un duş, se schimbă, apoi formă numărul „fiică-sii”.

Parisul îi indicase eurasienei să aştepte telefonul ăsta fără să se mişte de acasă. Urmă o duioasă convorbire familială, pe care fata o încheie vestindu-i:

— În cinci minute sunt acolo, tăticuţule. Aşteaptă-mă în holul hotelului.

Jordan coborî, pipăindu-şi nervos nodul cravatei bleumarin pe care o alesese cu grijă ca să se asorteze cu costumul de tergal gri-închis.

Fata sosi aproape numaidecât. Şi mai senzaţională decât şi-o închipuise după descrierea lui Guibrard, într-un taior de mătase groasă grej şi o bluză de fai turcoaz, arăta de optsprezece ani, ba nici atât. Departe de a fi, bineînţeles, genul de fată pe care s-o prezinţi maică-tii, care e bătrână şi suferă de inimă, declarându-i că

te însori cu ea şi nu cu alta.

Socoti potrivit să i se arunce de gât agentului, într-o lungă şi foarte strânsă îmbrăţişare filială, încât omul nostru simţi iscându-se într-însul nişte reacţii nu tocmai părinteşti. Mai mirosea, de altminteri, că o face anume ca să-şi bată joc de el şi, niţeluş scos din sărite, se smulse cu hotărâre din buclele negre şi parfumate cu „Exciting" Schiaparelli pe care i le aruncase cu duioşie în obraz… Se aşezară apoi pe două fotolii, nu departe de recepţie, şi continuară o vreme o nouă şi rodnică discuţie *ad usum p*ersonalului de la hotel. Dacă nu l-a obosit călătoria, dacă totul e în ordine în apartamentul din avenue Georges Mandel, dacă e mulţumit cu ce-i găteşte Lucienne, şi cât stai cu mine aici, tăticule dragă… Jordan răspundea cum se pricepea mai bine, făcea tot ce putea ca să şi joace cum se cuvine rolul – spunându-şi în sinea lui că, cu fata asta şi cu domnişoara Duchamp, nu mai era nevoie să-şi ia abonament la Comedia Franceză.

În cele din urmă, după ce într-o pauză, îl sărută încă o dată tare pe obraz, îi propuse să vină la ea „să vezi cum stau, e aici aproape, în spatele, bibliotecii Universităţii". Se grăbi să primească: meseria de tată i se potrivea ca nuca în perete… Ieşiră din hotel, cu fata agăţată de braţul lui, o luară la dreapta pe Pauliner Strasse şi se îndepărtară agale.

De după un cupeu *Mercedes* gri-închis, parcat în piaţa pe care Jordan o văzuse de pe fereastră, un bărbat blond îi urmări din ochi. Pe urmă, când se pierdură după colţul străzii, se urcă în luxoasa maşină, întoarse butonul aparatului de emisie-recepţie, îi potrivi volumul şi chemă încetişor:

— Bonn Mittelpunkt, Bonn Mittelpunkt… F 305 Vertreter herbeiruft{5}
…

I se răspunse în trei secunde – şi atât de clar, de parcă omul de la celălalt capăt ar fi stat pe canapeaua din spate:

— Bonn Mittelpunkt. Sind auf der Lauer.

— F 305 Vertreter. Der Vater gekommen ist. Der sogenannte Vater. Genau dieser welchen wir vorhergesehen hatten…

— Bonn Mittelpunkt. Vollkommen… So Entwurf A sofort ausfiihren. Unserseits wir C 22 benachrichtigen. Bonn Mittelpunkt, beendet.

— F *305 Vertreter, beendet*{6}.

Blondul întrerupse legătura şi îşi frecă îndelung şi încântat mâinile. Porni pe urmă motorul şi, tăcut, animalul de lux se puse în mişcare; conducătorul ocoli Primăria şi intră în Weender Landstrasse.

CAPITOLUL II

Convorbirea desfăşurată în micul apartament pe care-l ocupa Silvia în Prinzenstrasse, la trei minute de drum de hotelul „Zur Sonne", nu prezenta niciun interes deosebit. Eurasiana înţelesese că nu mai e vreme de glume şi că după „strălucita" ei participare la afacerea Lornier avea tot interesul să se poarte ca o fată cuminte şi cumsecade – iar Jordan, care se temea oarecum de întrevederea aceasta între patru ochi şi între patru pereţi cu frumoasa copilă, răsuflă uşurat. Şi puţin dezamăgit în adâncul sufletului; e cât se poate de omeneşte… Şi apoi, înţelegerea pe care o luaseră de a se tutui şi când erau singuri, ca să intre mai bine în rol, îl stingherea şi ea destul, sporind echivocul situaţiei. În sfârşit, aşa trebuia să fie şi până într-un sfert de ceas, neavând încotro, se şi obişnui.

Nu află însă de la fată cine ştie ce lucruri pe care să nu le fi cunoscut dinainte, aşa cum era şi de prevăzut, ţinând seama de limitele foarte precise ale misiunii cu care fusese însărcinată. Îl cunoştea pe Bruneau, ştia cine e şi cu ce se îndeletniceşte la Göttingen, şi se ferea, fireşte, să aibă cu el orice fel de legături. Agentul îşi dădu seama că, dimpotrivă, nu ştie nimic despre Muller, şeful reţelei demascate şi că nici de numele lui nu auzise.

Pe urmă plecară amândoi să dea o mică raită prin oraş. Pe la şase, se instalară pe terasa marii cafenele care se întindea în rând cu primăria, având în faţă frumoasa fântână care împodobeşte centrul Rathausplatz-ului; potrivit tradiţiei din Göttingen, treptele şi ghizdurile fântânii erau înţesate de studenţi şi studente care flirtau, citeau, ori se prefăceau că lucrează – şi toţi, de departe, o salutară zgomotos pe Silvia.

Jordan putuse de altminteri să constate că părea foarte cunoscută şi populară în orăşel, judecând după bineţele şi gesturile prietenoase pe care le schimba cu doi locuitori din trei – mai ales bărbaţi – pe care-i întâlnea.

Explică în chipul cel mai firesc:

— Le-am spus tuturor colegilor mei că vii să stai câteva zile cu fetiţa ta; aşa, nu se mai miră nimeni că mă vede însoţită de un

bărbat mai în vârstă.

O observaţie judicioasă şi plină de bun-simţ, care totuşi nu-i făcu prea mare plăcere agentului. În afară de această regretabilă, dar accidentală lipsă de tact, eurasiana era o tovarăşă plăcută: mai puţin subţire, mai puţin şireată, poate, decât Yanka – având însă o mai temeinică şcoală a vieţii, care făcea ca reflecţiile ei să fie adesea foarte interesante şi câteodată chiar izbitoare.

Seara, o pofti la „Alte Krone", un restaurant din Weenderstrasse, amenajat destul de nostim într-o pivniţă, unde li se servi o cină foarte curăţică, stropită din belşug cu un *Domkellerwein* destul de sec şi deloc neplăcut. O conduse apoi acasă şi se întoarse la hotel, după ce se înţeleseră să se întâlnească a doua zi la prânz şi apoi pe seară: căci trebuia, ca să nu sară în ochi, ca în timpul zilei fata să urmeze mai departe cursurile de vară, care îi justificau prezenţa la Göttingen.

*

A doua zi, dimineaţa, Jordan se duse cu maşina la garajul lui Bruneau, aşezat, printr-o fericită întâmplare, ori poate anume, destul de departe de centru, pe Calsovstrasse, la ieşirea dinspre est a oraşului. Dădu maşina la spălat şi ceru să-l vadă pe patron, sub cuvânt că doreşte să efectueze nişte modificări la motor. Ajuns în birou, se dădu în vileag, celălalt îl aştepta şi nu fu deloc surprins de vizita lui.

Dar, ca şi Silvia, nu fu nici el în măsură să adauge nimic la cele ce ştia Jordan. Atâta doar, poate, că îi confirmă cu mai multe detalii materiale, cu câtă seriozitate, discreţie şi meticulozitate fusese, instalată noua reţea, ţinută apoi în „adormire" vreme de câteva luni. Rezidentul îi explică amănunţit, cum au fost recrutaţi şefii de antenă, apoi corespondenţii, şi cum îşi organizase pe urmă, fiecare în zona lui, sistemul de informare. Toate astea Jordan le ştia, dar rămase totuşi impresionat de strădaniile depuse, care făceau şi mai de neînţeles totala ineficacitate a reţelei – pe care, cât se poate de sincer, Bruneau nu o contestă de loc, încheind:

— În vreme de pace, şi am ceva experienţă, o reţea instalată cu precauţiuni, să zicem nici prea-prea, nici foarte-foarte, funcţionează

în general vreo trei, patru ani înainte de a fi descoperită. Reţeaua noastră, cu grija cu care s-a lucrat, nu poate dăinui mai puţin: e cu neputinţă să-ţi închipui că a şi fost demascată, e de neconceput. Ar trebui aşadar să renteze, şi încă zdravăn… Or, lucrurile stau cum stau, ce să ne ascundem după degete, randamentul e zero. De ce? Mister…

Într-adevăr, mister… Şi-o repeta şi Jordan, aşezându-se din nou la volanul maşinii, dichisită acum, lustruită şi strălucitoare ca un galben nou-nouţ. Mai mult ca niciodată, hotărârea colonelului de a-l trimite în Germania i se părea o aberaţie. A, nu că nu i-ar fi plăcut zilele petrecute aici: dar totuşi, vizitarea punctelor turistice ale oraşului şi mesele la „Alte Krone" nu prea duceau nicăieri. Şi atunci, ce să facă, să meargă să-i cerceteze pe teren, unul după altul, pe toţi şefii de antene şi activitatea lor? I-ar trebui luni de zile – cu singurul rezultat că toate aceste deplasări aveau să atragă atenţia asupra lui şi să distrugă până la urmă reţeaua.

Poate să pipăie, eventual, terenul în partea dinspre Muller: avea adresa lui şi ştia că ţine o prăvălie. Verificând însă, după-amiază, cum stau lucrurile, descoperi din păcate că individul nu făcea de loc o meserie care să te stârnească la vorbă, cârciumar, bunăoară, sau anticar. Nu, ţinea pur şi simplu o prăvălie cu articole de fierărie, o dugheană în Obere Maschstrasse, o stradă pe care nu prea trecea nimeni, soiul acela de prăvălie în care intri, cumperi o sută de grame de cuie sau un cleşte universal şi pleci peste un minut.

Să fi fost un magazin mai acătării, ar fi putut să-şi încerce norocul, să deschidă uşa şi să intre în vorbă cu negustorul pe teren de *business*… Dar nu, şi după toate astea se uita la articolele de fierărie ca mâţa în calendar şi ar fi început cu siguranţă să se bâlbâie după câteva minute.

Îşi petrecu ceasurile care mai rămăseseră din după-amiază dând o raită prin împrejurimi, şi se întoarse pe la şase ca să ia aperitivul cu Silvia la cafeneaua din Rathausplatz. Cinară apoi la „Schwarzer Bär", un restaurant instalat, pare-se, într-o clădire din secolul al XVI-lea, dar unde preţurile vestesc anul 2000; petrecură apoi o oră acasă la eurasiană, discutând treburi de-ale meseriei, cu un whisky irlandez dinainte, un lichid cu care Jordan nu mai avusese de-a face şi care-şi avea şi el părţile lui bune. În cele din urmă, merseră la

culcare, fiecare acasă la el.

Ziua a doua se scurse aproape la fel, mai puţin vizita la garaj, bineînţeles; şi la fel şi a treia. Jordan crăpa de ciudă: timp irosit, bani aruncaţi, o misiune care dădea chix – nimic care să te facă să salţi de bucurie. Şi nici prezenţa fetei nu uşura lucrurile. Întâi fiindcă băgase de seamă că, o dată ce-şi epuizase tema experienţelor profesionale, nu mai avea niciun subiect de conversaţie. Şi apoi, şi mai ales, din pricina acelei grele şi tulburătoare senzualităţi care, cu sau fără voia ei, izvora în chip firesc dintr-însa. Şi nici măcar nu putea să-i reproşeze nimic, fiindcă după ce-şi jucase, în prima zi, sceneta ştiută, adoptase faţă de Jordan o atitudine total neutră şi nepăsătoare, aşa, ca de la coleg la coleg; şi îl primea la ea acasă într-o îmbrăcăminte sumară pe care domnii Vadim sau Derech ar fi socotit-o cutezătoare, ori se apuca, de faţă cu el, să-şi schimbe rochia şi lenjeria, sinchisindu-se tot atât de mult de el cât de un vas japonez. O camaraderie lipsită de orice provocare, dar care îl jignea cumplit, pricinuindu-i totodată grave tulburări în odihna de noapte.

În ziua de 10 iulie, Jordan se trezi pe la nouă, întors pe dos şi mahmur. În ajun, ca de obicei când îşi petrecea seara cu fata, cam întrecuse măsura la whisky-ul irlandez, despre care începea totuşi să ştie că umflă capul dimineaţa – mai mult decât omologul lui scoţian, poftim de înţelege de ce! Migrenă, capul mare şi perspectiva unei duminici întregi cu o femeie cât se poate de apetisantă, dar la fel de inutilizabilă pentru el ca o favorită a emirului din Kuweit. Şi colac peste pupăză, vremea, foarte frumoasă până atunci, se stricase în dimineaţa aceea şi afară cernea o ploaie subţire şi deasă… A, are să-şi aducă aminte de misiunea asta!

În clipa când, gata îmbrăcat, se pregătea posac s-o cheme pe eurasiană şi să stabilească împreună programul zilei – era nevoit să-şi joace mai departe rolul de tătic iubitor – sună telefonul. Puţin mirat, ridică receptorul: era Bruneau; cu un glas pe care şi-l dorea cât mai neutru, dar în care agentul ghici o tensiune, ba chiar un fel de înfrigurare, rezidentul îl înştiinţă că bujiile speciale comandate au sosit în ajun şi că poate deci veni să i le monteze luni, de îndată ce se deschide garajul. Era formula pe care o adoptaseră pentru cazul în care s-ar fi ivit nevoia unei a doua întâlniri.

După o duminică lungă ce părea că nu se mai isprăveşte, pe care şi-

o petrecuse jucând cărţi cu Silvia – toată ziua, domnişoara rămăsese în acelaşi nostim costum pe care şi-l pusese de dimineaţă: un pulover negru cu ochiuri mari şi un slip lila – soarele zilei de 11 iulie se ridică în sfârşit la orizont. Sau, mă rog, aşa vine vorba, căci afară nu contenea să vremuiască; pus pe foc însă de chemarea colegului său, Jordan nici nu mai vedea că plouă.

La nouă, intra în biroul lui Bruneau, care îl pofti să ia loc şi, fără niciun alt preambul, îi întinse o filă dactilografiată, observând scurt:

— E copia necifrată a mesajului pe care l-am trimis. Ieri la Instituţie.

Agentul citi încet textul. Nu erau decât vreo cincisprezece rânduri:

„Corespondentul nostru la Frankfurt ne semnalează că unul din informatorii cei mai serioşi, X, afirmă că are dovada că guvernul din Bonn a început, cu acordul şi sprijinul secret al guvernului Statelor Unite, construirea unei centrale atomice subterane, de tip uraniu natural – apă grea. După X, această centrală ar urma să aibă o putere de 200 megawaţi şi n-ar avea deci nicio legătură cu micile reactoare de studiu pe care le posedă în prezent Germania la Villingen şi la Kahl: ea va fi probabil destinată producţiei de plutoniu. Lucrările de instalare ar fi început, în masivul împădurit al Vogelsberg-ului, în regiunea Hesse de Sud, la circa şaizeci de kilometri de Frankfurt. X se face forte să ne procure planurile contra unei sume de 20 000 dolari.”

Jordan puse la loc fila pe birou, cu o figură absentă şi cu ochii pironiţi în gol. Exact aceeaşi informaţie cu cea pe care o furnizase şi reţeaua fantomă – sau aproape exact aceeaşi: aici se vorbea de o centrală uraniu – apă grea şi nu, ca în informaţia trimisă de Muller, de o centrală uraniu-grafit. Era de altminteri mai verosimil, fiindcă în Statele Unite s-a dezvoltat mai ales primul sistem. În general, textul lui Bruneau era mai limpede, mai amănunţit, mai categoric, mai concret – inclusiv propunerea de vânzare…

Toate aceste gânduri nu i le împărtăşi însă rezidentului, căruia desigur că cei de la Porte de Montreuil nu-i vorbiseră de senzaţionala informaţie primită de la Muller. Întrebă deodată:

— Amicii ăştia, X şi corespondentul dumitale, ce hram poartă? Îi

cunoşti bine?

— Firește. Hârtia asta nu e decât un rezumat pentru Paris… Corespondentul e un om al Instituţiei, Boissier, un băiat foarte bun, foarte capabil. E ataşatul nostru comercial la Frankfurt. X al lui se numeşte în realitate Arnold Kolbe: un bărbat la vreo cincizeci de ani, inginer, diplomat al Şcolii de lucrări publice de la Dresda, specialist în construcţii sub pământ – un as, pare-se, care a mai arătat ce-i poate pielea în vremea războiului, când germanii au fost siliţi să clădească uzine subterane ca să scape de bombardamentele aliate.

Rezidentul făcu o pauză şi se gândi puţin înainte de a încheia:

— După Boissier, nu s-a simţit bine până la urmă în Germania Federală, o găseşte la fel de militaristă şi de primejdioasă pentru pacea mondială…: de aceea nici nu are, zice, nicio remuşcare lucrând pentru noi… Pe scurt, s-a hotărât acum câtva timp să plece definitiv din Europa şi să se stabilească în Statele Unite. De aici şi condiţia celor 20 000 de dolari: ştie şi el, ca oricine, că nu-i lucru uşor, în America, s-o iei la cincizeci de ani de la început – şi vrea să-şi asigure un cheag care să-i îngăduie un start în condiţii mai favorabile.

— Dar ia spune-mi, exclamă agentul, ţi-a furnizat de multe ori informaţii de calibrul celei de azi?

— Bineînţeles că nu! N-am vorbit amândoi de treaba asta mai deunăzi, şi nu ţi-am mărturisit cinstit că reţeaua mea nu produce nimic, nici la Frankfurt, nici aiurea? De altminteri lucrurile astea se ştiu foarte bine la Paris… E chiar interesant: tocmai în clipa când soseşti dumneata la Göttingen, ne pică un pont formidabil, dacă e adevărat, preţuind de zece ori mai mult decât toate fleacurile pe care abia izbutim să le culegem de două luni încoace. Ciudată coincidenţă.

— Poate că nu e o coincidenţă, murmură, dus pe gânduri Jordan.

Şi se cufundă într-o adâncă reflecţie. Respectându-i tăcerea, rezidentul se sculă, aprinse o ţigară şi începu să fumeze cu faţa la fereastră.

Agentul îşi zise totuşi că nu, nu există niciun temei ca să presupună o legătură între sosirea lui la Göttingen şi propunerea inginerului german. Ştirea ar fi ajuns oricum la Paris şi oricum ar fi aflat-o, dacă, pentru scopuri misterioase, cineva ar fi dorit anume ca el s-o afle. Şi apoi care „cineva", de vreme ce nu ştia nimeni, în Germania, că afacerea îi fusese încredinţată lui?

Ieşi din noianul de gânduri şi întrebă:

— Şi acum, ce se va întâmpla?

Bruneau se întoarse şi veni înapoi la birou.

— Ce să se întâmple? Aştept de la Instituţie răspunsul, care nu poate fi decât favorabil, în principiu. Iau atunci contact cu Boissier şi cu amicul lui şi stabilim amănuntele… Normal, treabă de două zile, cel mult trei. Vrei să ne întâlnim miercuri pe seară?

— Bucuros, dar nu aici. Vizitele mele au să înceapă să bată la ochi.

— Ai remarcat ceva nefiresc, pe cineva care te pândeşte, care te urmăreşte?

Nu, nu băgase de seamă nimic. Şi totuşi, folosise unul după altul toate tertipurile, cele mai iscusite, pentru a descoperi vreun urmăritor. Zadarnic, şi i-o spuse rezidentului.

— Perfect, comentă acesta. Şi totuşi, să ne întâlnim într-altă parte, ai dreptate. Uite, la Götingen-Grone de pildă, la trei kilometri de aici, ieşind din oraş pe drumul ce duce la *autobahn.* E acolo o cârciumioară cu o bere grozavă, „Groner Hof" îi zice; te aştept acolo în jurul orei şapte seara.

*

Încă trei zile care îi părură trei ani. Exista însă măcar o licărire de nădejde, ieşiseră din tunel, avea să se aleagă poate la un fel… Vremea se îndreptase şi ea, îngăduindu-i câteva excursii cu maşina prin împrejurimi; împreună cu Silvia, bineînţeles; era însă o încercare mult mai puţin aspră decât nesfârşitele întâlniri între patru ochi şi între patru pereţi.

Miercuri, la ceasul hotărât – se împlineau tocmai opt zile de când plecase din Paris – ajunse la „Groner Hof” şi se instală în faţa unei halbe de bere de München, într-adevăr grozavă. Peste câteva minute sosi şi rezidentul, care comandă şi el o bere de München şi începu de-a dreptul, precum îi era, pare-se, obiceiul:

— Instituţia ne-a dat verde. Cu condiţia, bineînţeles să ne încredinţăm întâi că nu-s baliverne. I-am dat de veste lui Boissier, care a luat contact cu omul nostru. Până la urmă, amicul ne propune să meargă cu cineva de la noi pe şantierul unde se ridică centrala atomică. Nu chiar acolo, se înţelege, terenul e păzit şi accesul e interzis, dar undeva pe aproape, într-un loc, de unde să se poată convinge. Noaptea şi în mare taină, îţi închipui. Am zis da şi a rămas pe mâine.

Se opri, îl privi întrebător pe Jordan. Agentul pricepu îndată:

— Merg eu, evident, spuse el. Dacă dăm chix nefiind decât o capcană, mă ia dracul, şi gata, dar măcar nu intri şi dumneata la apă. Guibrard ar fi cu siguranţă de acord, e de prisos să-l mai întrebăm.

Bruneau dădu din cap:

— Aşa mă gândeam şi eu. Te rog însă să nu-ţi închipui că vreau să mă eschivez şi…

— Lasă prostiile şi spune-mi mai bine cum se vor desfăşura lucrurile mâine, ce-a pus omul nostru la cale?

Vădit uşurat, rezidentul sorbi un sfert din halbă, şi apoi lămuri:

— Inginerul Kolbe nu vine personal. E prea bătrân, zice, pentru soiul ăsta de sport. Trimite însă pe cineva, o fată; întâlnirea e la mine la nouă seara.

— Cum, o fată?

— Da, o puştoaică de douăzeci de ani, o cheamă Ilse, pe numele mic, asta-i tot ce ştiu despre ea, şi mai ştiu că sunt logodiţi în secret şi că vrea s-o ia cu dânsul în America. O foloseşte adesea ca intermediar în organizaţia noastră fiindcă fata vorbeşte bine

franţuzeşte şi fiindcă, susţine el, îi place. Şi deoarece expediţia de mâine e poate cam obositoare, dar nu şi primejdioasă…

„Încă o muiere, gândi agentul. Yanka, Silvia, şi acum nemţoaica asta?" În douăzeci de ani de carieră nu-şi amintea de vreo afacere în care să fi fost. Atâta parte femeiască. Întrebă ca din senin:

— E drăguţă mititica? Brună sau blondă?

— Ei, exclamă surprins rezidentul, ce-ţi pasă dumitale? Ţi-am spus că e logodită…

— Hm, bombăni Jordan, fără a se compromite.

Lăsând-o baltă, întrebă mai departe:

— Aşadar, tânăra Ilse şi cu mine ne întâlnim la nouă la dumneata. Bun. Şi pe urmă?

— Pe urmă? Plecaţi frumuşel cu maşina „acolo". Cu maşina ei mai bine, un *Volks* mic cum mai sunt puzderie. A dumitale prea sare în ochi. „Acolo" înseamnă înspre Gedern, un cătun aşezat în regiunea împădurită a Vogelsbergului. Ca să ajungi în locul acela, o ţii pe şoseaua naţională 27 spre Eisenach, şaizeci de kilometri de aici, şi apoi, de la Eisenach, pe şoseaua naţională 84 până la Wächtersbach, încă vreo sută douăzeci şi cinci de kilometri; de acolo, o iei pe un drum lateral, drumul 276, care te scoate la Gedern, alţi patruzeci de kilometri. Unul peste altul, cam două sute douăzeci de kilometri – fără *autobahn.* Trebuie socotite, la vreme de noapte, trei ceasuri bune la volan… După Gedern, te călăuzeşte puştoaica, pe jos fireşte, până acolo unde trebuie – ştie ea unde, pare-se. Şi rămâne să judeci *dumneata* dacă e cu *adevărat*… Şi dacă zici da, facem, pe legea mea, trampa cu amicul: uite planul, uite dolarii…

Agentul se gândi o clipă şi conchise:

— În regulă, am priceput… Straşnică răspundere. Aş fi preferat altă călăuză decât micuţa asta de nemţoaică. Dar dacă aşa stau lucrurile…

Îşi goli halba. La rândul lui, Bruneau puse şi el una după alta două întrebări:

— Altceva? Te gândeşti să-ţi iei vreo armă?

— Nu, deocamdată, altceva nimic. Cât priveşte arma, da, am să-mi iau pistolul. Nu se ştie niciodată…

Se ridică, îi strânse mâna rezidentului:

— Pe mâine. Mai rămâi câteva minute aici după ce plec eu. E mai cuminte.

*

Silviei îi spusese numai că pleacă „în misiune", fără nicio precizare – adăugind că, dacă nu se întoarce până a doua zi la prânz, să ceară instrucţiuni de-a dreptul de la Paris, fără să ia contact cu Bruneau. Pentru mai multă siguranţă: rezidentul trebuia ţinut cu totul departe de expediţia asta, mai ales dacă dădea greş.

Era aproape gata de drum – îşi pusese un rând de haine închise, mocasini de piele moale şi îşi vâra tocmai *Coltul* în buzunarul drept al vestei – când fata se uită câteva clipe la el cu o privire adâncă, şi apoi şopti:

— Fără vitejii inutile, da?! Şi încearcă să te întorci. Mi-ar părea rău dacă…

Şi, fără să-şi încheie fraza, îl sărută pe amândoi obrajii. De rândui ăsta însă fără să joace teatru.

Nu se aştepta la una ca asta şi rămase puţin mişcat.

Când ajunse, cu cinci minute înainte de ceasul hotărât, la rezident, tânăra Ilse era deja acolo. O fată frumoasă, o nemţoaică aşa cum scrie la carte – nicidecum clasica Gretchen, fireşte, dar nemţoaica tip 1967: înaltă, subţire în talie, largă în umeri, sportivă, rumenită de soare – un chip foarte plăcut, zâmbitor, cu un năsuc cârn, cu părul blond, tuns scurt şi cu ochi albaştri. Purta pantaloni lungi, negri, cu supleuri, care i se lipeau foarte frumos de trup şi un pulover albastru-închis cu guler pe gât. În picioare, pantofi sport cu talpă de crep; atârnată de centură, o trusă de schi îi ţinea loc de geantă.

În ciuda înfăţişării ei fermecătoare, Ilse nu-i prea plăcu agentului, deşi n-ar fi putut spune exact de ce: drăguţă, nimic de zis, veselă şi sănătoasă la prima vedere, nimic de zis – nu-i plăceau însă ochii ei, prea şterşi şi nepierzându-şi o anumită duritate de acvamarin nici când râdea. Dar la urma urmei, poate că era numai aşa, o idee a lui…

Terminară repede prezentările şi, la nouă fix, maşinuţa gri pornea, cu fata la volan şi cu Jordan lângă dânsa. Înţelese repede că ştia bine ce are de făcut şi că nu era de loc o petrecere. Bruneau nu exagerase: drumul era îngust, şerpuit, mai plin de hopuri şi mai primejdios decât o şosea naţională franceză – bătrânele noastre drumuri, pe care azi e tare la modă să le batjocoreşti, să le blestemi şi să le ocărăşti. Pe deasupra, mai străbăteau şi câte un cătun la fiecare trei kilometri, şi, în ciuda ceasului târziu, erau tot atâţia biciclişti, fără faruri fireşte, cât în centrul Copenhagăi în momentul ieşirii de la birou. Ca să nu mai vorbim de pietoni, de câini şi de păsări.

Era fix douăsprezece noaptea când sosiră la Wächtersbach, întocmai ora pe care o prevăzuse rezidentul. Tot drumul, cei doi călători abia dacă schimbaseră douăzeci de fraze, când în germană, când în franceză, limbă pe care Ilse o stăpânea cu adevărat foarte bine – atât cât putu să-şi dea seama Jordan după o convorbire atât de „însufleţită”. Puţin înainte de a intra în sat, nemţoaica coti la dreapta pe un drum de tip „departamental”, şi mai îngust, nepietruit şi care începu deodată să urce pieptiş. Era însă măcar pustiu… Răsărise luna, un corn subţirel care lăsa de jur împrejur câmpia într-un întuneric aproape deplin şi Jordan, cine ştie ce socoteală îşi făcu în mintea lui şi îşi aminti deodată că erau tocmai în 14 iulie şi că la Paris, la ceasul ăsta, se dansează cu lampioane.

Încă patruzeci de minute şi străbătură Gedern-ul adormit, Ilse mai merse înainte vreo zece kilometri, drumul se desfăşura acum de-a dreapta unei păduri dese – în care pătrunse în cele din urmă, făcând un viraj de nouăzeci de grade. Opri la câţiva metri de lizieră, şi cu o manevră dibace, făcu stânga-mprejur cu maşina – un exerciţiu care i-ar fi picat pe mulţi la examenul de şofer, căci drumul n-avea, cu siguranţă, nici trei metri lăţime. Deschise pe urmă portiera şi coborî, şi Jordan făcu la fel.

— E aproape, şopti ea. Mai avem puţin de mers, las maşina ascunsă printre copaci, pentru mai multă siguranţă.

Înainte însă de a încuia, scoase din spate patru cercuri de metal, ca nişte roţi de bicicletă de la care s-au demontat spiţele. Îi întinse două din ele agentului, care le pricepu îndată rostul, şi nu puse nicio întrebare; făcând ca ea, şi le petrecu pe după gât şi pe sub braţul stâng, purtându-le în bandulieră pe umărul drept. Pe urmă fata îl pofti, cu un gest, s-o urmeze.

După vreo sută de paşi înapoi pe drumul de unde veniseră, se opri în faţa unui taluz, aflat pe dreapta, care-i slujea fără îndoială ca punct de reper. De acolo, traversă şoseaua cea îngustă şi poteca pentru pietoni şi, ajungând la liziera pădurii care mărginea drumul, scoase din gentuţă o lanternă electrică. Aprinse şi stinse scurt de câteva ori cercetând desişul, un fel de tufiş neîntrerupt, care alcătuia marginea pădurii: după câteva minute, razele lămpii se opriră pe ceea ce părea să fie începutul, care practic de pe şosea rămânea nevăzut, unei poteci ce se înfunda perpendicular în pădure.

— Am ajuns, şopti ea.

CAPITOLUL III

„Am ajuns”… Jordan era plin de bunăvoinţă, dar nici aşa, să înghită toate balivernele. Poteca asta, sau, mai bine zis, firul ăsta de potecuţă să fie drumul de acces la o centrală atomică de două sute de megawaţi – ce glumă proastă!

Poate că, fără să-şi dea seama, fata simţi protestul acesta tăcut. Se grăbi să explice, tot *mezzo-voce:*

— E un drum amenajat de noi şi cunoscut doar de noi. Nu duce până la şantier, fireşte; adevăratul drum care merge până acolo porneşte din Grossenlüder, din nord, la vreo cincisprezece kilometri în faţa noastră. Ţinând-o însă pe poteca asta, ajungem într-un loc de unde se vede de sus centrala în construcţie, mă rog, ceea ce se poate vedea, lucrările exterioare.

Îl privi pe francez, păru că aşteaptă o întrebare sau o reacţie oarecare. După o scurtă tăcere, urmă:

— Normal, ar fi cale de jumătate de oră de mers fără să ne grăbim. Însă întreg terenul e păzit pe o rază de opt până la zece kilometri în jurul şantierului, şi o să avem de trecut câteva obstacole. Ei, mergem?

Se uită la ceas: cadranul fosforescent arăta unu fix. Răspunse, tot şoptit şi el:

— Hai.

Fata se strecură în strâmtul interval tăiat în tufişul cel des; o urmă la doi paşi – era cam plictisit şi puţin îngrijorat; toată istoria asta i se părea din ce în ce mai sucită… În bezna care domnea nu desluşea înaintea lui decât părul blond al Ilsei. Fata înainta destul de repede de-a lungul a ceea ce acum nu mai era decât o cărare şerpuind printre copaci şi pe care o cunoştea, desigur, după nişte jaloane pe care numai ea le vedea. Oricum, lampa n-o aprinse niciodată. În jurul lor o linişte apăsătoare, abia tulburată, din când în când, de câte o creangă ce se frângea sub picior.

După un drum de vreo două sute de metri, după câte i se păru lui,

fata încetini pasul şi apoi se opri locului. Veni lângă ea şi fata trebui să-i arate cu degetul primul baraj: să fi fost singur, ar fi dat cu nasul în el. Era un gard de un stat de om, opt rânduri de fire de sârmă ghimpată întinse la câte treizeci de centimetri distanţă, pe nişte stâlpi puternici aşezaţi la doi, trei paşi unul de altul.

— Şi dacă prin sârme trece curentul? întrebă el neliniştit, în vreme ce fata îşi scotea de pe umăr cercurile de metal în chip de roată de bicicletă.

Ilse dădu din cap că nu, se puse în genunchi şi, fără altă precauţie, începu, aşa cum prevăzuse, agentul, să vâre, forţând, unul din inelele de oţel între perechea de fire cea mai apropiată de pământ, amenajând astfel o trecere circulară de vreo şaptezeci de centimetri diametru. După ce sfârşi, se ridică, trecu dincolo de barieră cercul care îi mai rămase şi îl pofti pe Jordan să facă la fel cu ale lui; aplecându-se apoi din nou, se strecură cu uşurinţă prin deschizătură. După treizeci de secunde, Jordan era şi el dincolo de obstacol.

— Lăsăm astea aici, îi şopti Ilse. Are să ne trebuiască când ne întoarcem.

Şi, culegând cercul nefolosit, îi făcu semn tovarăşului ei să facă la fel. Şi îşi urmară amândoi drumul.

După nici alţi vreo sută de metri, tot şerpuind printre copaci, nemţoaica se opri iar, brusc, înaintea unui baraj răsărit ca din pământ şi pe care, ca şi adineaori, Jordan nici nu-l bănuise. De rândul ăsta era groasă: nişte bulumaci de cel puţin doi metri, care susţineau o reţea de fire de sârmă ghimpată, aşezate cruciş în pătrate prin care n-ar fi putut trece nici capul unui om.

— Are să fie ceva mai greu ca adineaori, şopti agentul.

— Aşteaptă să-l vezi pe al treilea şi ultimul, peste câteva minute, răspunse calm fata… Două garduri ca ăsta, montate paralel la trei paşi unul de altul, şi între ele în pământ colţi de metal. Întocmai sistemul de împrejmuire al lagărelor de concentrare din timpul războiului, după câte se pare…

Într-adevăr fermecător, gândi agentul, care se întrebă îngrijorat dacă fata voia să sape un tunel sau dacă aveau să treacă peste obstacol, sărind din cracă în cracă precum cimpanzeii. Deocamdată, scoţând din gentuţă un cleştişor, Ilse reteza netulburată patru fire verticale, care săriră pocnind sec în liniştea nopţii. După un tratament asemănător aplicat firelor orizontale, izbuti să strecoare între două din ele un cerc metalic, aşa cum făcuse şi adineaori. Din ce în ce mai uluit, Jordan îşi spuse că n-are să fie de loc uşor, la înapoiere, să facă să dispară urmele indiscretei lor plimbări…

Şi chiar în clipa aceea – năprasnic şi din senin – izbucni drama.

De dincolo de reţea, la vreo douăzeci de metri, se aprinse brusc un proiector care-i scăldă într-o lumină violentă, de o albeaţă strălucitoare. Aproape în aceeaşi clipă, şi fără nicio somaţie, intră în acţiune o armă automată – o rafală lungă, o rafală care, în timp ce se arunca pe burtă, i se păru lui Jordan că ţine o veşnicie. Apoi se aşternu din nou liniştea, tulburată doar, preţ de câteva clipe, de căderea unor crengi retezate de gloanţe.

Abia tresărind, agentul aruncă o privire în jurul lui, căutându-şi tovarăşa. I se păruse că a avut şi ea reflexul să se arunce la pământ… Şi într-adevăr, puţin mai încolo decât el, era întinsă pe spate, ucisă însă pe loc de un glonte care o izbise în plină faţă, smulgându-i năsucul cel cârn şi o bucată din maxilar. Din gaura ciopârţită se scurgea domol sângele, învelind încetişor obrazul cu o horbotă de pârâiaşe roşii – un roşu oribil, vineţiu în lumina albă a proiectorului.

Lipit de pământ, Jordan contempla cadavrul, vrăjit parcă de crâncena privelişte şi năpădit de o ură cumplită împotriva ucigaşilor nevăzuţi. Nu-i fusese prea simpatică fata, nu, dar era atât de tânără, prea tânără ca să se prăpădească aşa, mârşav şi năprasnic, răpusă sălbatic şi mişeleşte. Se mai gândea că moartea ei a fost o chestiune de o zecime de secundă; pe el numai iuţeala reflexului, rezultatul a douăzeci de ani de „meserie” îl salvase, îl salvase deocamdată, aruncându-l la pământ o clipă înainte de a se porni rafala…

Cu mişcări bine socotite, îşi scoase din buzunar *Colt*-ul *„commander”,* ţinti conştiincios proiectorul ţinându-şi arma cu amândouă mâinile, apăsă încetişor pe trăgaci. Zbârci… încă o dată.

Iarăşi zbârci… în schimb mitraliera, sau puşca-mitralieră din faţa lui începu iar să latre, scuipă poate o jumătate de încărcător şi i se păru că gloanţele îi zboară la câţiva centimetri de-asupra capului.

Un pistol contra unei arme automate, era curată nebunie! Jordan îşi aminti deodată un roman de spionaj pe care-l citise cândva – ciudat moment pentru asemenea soi de amintiri – în câre eroul avea întotdeauna la el vreo trei, patru grenade, asta era scula lui preferată. Pe atunci se prăpădise de râs: la şapte sute de grame bucata, trebuie că-i cam umflau buzunarele… Adevărul era însă că ar fi fost foarte bucuros să fi avut acum la îndemână câteva grenade D.F. model 37, singurul mijloc în stare să-l scape de nemernicii ăştia care-l ţineau ţintuit la pământ. Oare ce mai puneau la cale bestiile? Nu se mai auzea nicio mişcare, niciun zgomot…

Mă rog, cu grenade sau fără, ceva trebuia să facă. Se sili să respire îndelung şi adânc de câteva ori, pentru a-şi potoli turbarea care-l făcea să tremure. Puse apoi iar mâna pe *Colt,* ţinti din nou şi trase al treilea foc. De rândul acesta nimeri în plin. Proiectorul se stinse brusc şi, descumpănit desigur de bezna în care se pomeni deodată scufundat, servantul armei automate încetă să mai riposteze.

Era momentul să se retragă cât mai repede, înainte ca ceilalţi să instaleze alt proiector. Nu se îndura s-o lase însă acolo pe tânăra moartă – şi de altminteri cadavrul ar fi fost pentru dânşii un indiciu mult prea grăitor. Se târî deci înspre trupul fetei, îngenunche, îl luă în braţe şi, uşor, cât mai uşor cu putinţă, se îndepărtă de gardul de sârmă ghimpată, înapoi spre locul de unde socotea că au venit.

N-avea să uite multă vreme întoarcerea asta: Ilse era înaltă şi cadavrul ei atârna greu – şi apoi e îngrozitor de neplăcut să ştii că-ţi stă în spinare o puşcă-mitralieră gata încărcată şi că omului care o mânuieşte poate foarte bine să-i trăsnească prin cap să slobozească o rafală, aşa la întâmplare, la înălţimea unui stat de om.

Ajutat mai curând de noroc decât de o orientare raţională, ajunse la prima barieră aproape de locul unde-şi pusese nemţoaica cercul metalic. Acolo însă, poftim de strecoară trupul prin cerc. Făcu ce făcu şi abia izbuti s-o bage înăuntru până la brâu, astupându-şi astfel şi lui trecerea; era cât p-aci să-şi piardă nădejdea, când îşi aminti de cleştişorul pe care fata îl pusese la loc în gentuţă după ce

adineaori retezase sârma.

Îl luă, tăie trei rânduri de fire pe o lăţime de un metru – oricum, nu mai putea fi vorba acum ca blestemata asta de expediţie să nu lase urme… Trecu prin spărtură şi, ajuns dincolo, trase cadavrul după el; apoi îl ridică din nou şi îşi urmă drumul cu el în braţe, opintindu-se, gâfâind, scrâşnind din dinţi, ca să nu cedeze ispitei de a-l abandona ca un laş. Până una-alta, nu s-ar fi zis că încearcă cineva să pună mâna pe el, dar poate că în clipa asta paznicii telefonau, raportau, şi se şi organiza urmărirea.

De rândul acesta, rătăci fără să-şi dea seama poteca şi, după două sute de metri istovitori, de-a lungul cărora se opri de câteva ori ca să-şi tragă sufletul, se pomeni în faţa tufişului des care alcătuia liziera pădurii; nu mai găsea însă locşorul prin care se strecuraseră amândoi, la venire. Atâta pagubă… Se hotărî să treacă prin stufosul rămuriş apărându-se cu trupul Ilsei – ei acum tot nu-i mai păsa. Înaintă ca un tanc vreo zece metri, simţi nişte ghimpi ascuţiţi sfâşiindu-i dureros mâinile şi obrazul şi răzbi în sfârşit la drum, la peste o sută de paşi de adevăratul capăt al potecii. Culcă în şanţ cadavrul şi, în ciuda oboselii, alergă cât îl ţineau picioarele la maşină, după ce luase cheia de contact din gentuţa moartei.

Nu ambală însă numaidecât motorul, de teama zgomotului: slobozi numai frâna de mână şi, drumul fiind uşor povârnit, maşina se puse în mişcare pornită de propria ei greutate. Opri în dreptul cadavrului, îl puse în spate şi îl acoperi cu o mică prelată pe care o găsi în portbagaj. Şi apoi, tot cu motorul stins, parcurse încă vreo doi kilometri. Pe urmă puse contactul şi începu să meargă normal trecând curând prin Gedern, la fel de liniştit şi de pustiu. Trei sferturi de oră mai târziu, ajungea fără niciun necaz la şoseaua naţională 84; se opri, trase pe dreapta şi începu să mediteze asupra situaţiei.

Până aici, acţionase aproape inconştient, fără să se gândească, mânat din urmă doar de imperioasa necesitate de a se îndepărta cât mai iute de zona primejdioasă. Şi acum, ce avea să facă cu cadavrul ăsta care-i stătea pe cap, cu maşina, şi cu el însuşi? Uite, frate, nu-i decât două şi un sfert – uluitor! Doar şaptezeci şi cinci de minute de când Ilse îi şoptise „am ajuns” – ar fi jurat că trecuse de trei ori pe atât… Cu atât mai bine, însemna că mai are încă aproape două

ceasuri de noapte *adevărată:* până în cei mult două ceasuri trebuie să se descotorosească de cadavru şi anume în aşa fel încât să fie sigur că n-au să dea peste el cel puţin trei, patru zile, cel mai scurt răgaz în care şi-ar putea încheia misiunea.

Prea multe posibilităţi n-avea: apa – un lac, un iaz, o gârlă, când ajungi la ananghie, tot la bunele metode bătrâneşti te întorci. Agentul găsi în buzunarul portierei un ghid automobilistic *Europa Touring:* aprinse lanterna Ilsei şi căută harta regiunii Hesse… Fără discuţie, apa cea mai apropiată era râul Main: rămânea de văzut cum să ajungă la el.

După câteva minute de gândire, trase concluzia că locul cel mai potrivit ar fi, fără îndoială, Seligenstadt, un sat la vreo patruzeci de kilometri, la care se putea, ajunge trecând prin Hanau, pe drumul naţional 84, apoi pe drumul departamental 45. Seligenstadt era aşezat pe fluviu şi mare minune ar fi să nu găsească un loc discret unde s-o plaseze pe Ilse la câţiva metri sub apă. Mai erau, fireşte, şi alte soluţii: Mainul mai udă şi alte oraşe, şi Hanaul bunăoară; era însă totuşi mai potrivit să opereze într-un sat din fundul lumii decât într-un oraş cu 50 000 de locuitori – se reducea astfel şi numărul celor bântuiţi eventual de insomnie.

Fără tărăgăneală, Jordan întoarse maşina şi porni spre Hanau, unde ajunse în treizeci de minute. Pierdu aici minute preţioase, încăpăţânându-se să treacă prin oraş în loc să-l ocolească prin Wilhelmstrasse, cum ar fi trebuit s-o facă, şi când intră în Saligenstadt se făcuse trei şi jumătate.

Aici însă, treaba a mers ca pe roate. Chiar înainte de a intra în aglomeraţie, zări fluviul sclipind în întuneric, la vreo sută de metri de şosea, în stânga – acelaşi Main pe care îl trecuse adineaori pe un pod din Hanau. În zece secunde găsi un drum pietruit, prea îngust însă ca să poată intra cu maşina, care se desprindea din şosea coborând drept spre fluviu.

Cele dintâi case din Seligenstadt erau cam la vreo jumătate de kilometru; în câmp, nu se vedea ţipenie de om, şi peste tot domnea liniştea… Agentul hotărî să joace tare; opri, trase cum putu mai bine maşina pe poteca pentru pietoni şi scoase dinăuntru cadavrul Ilsei împreună cu prelata care îl acoperea, precum şi o frânghie pe

care o găsise în portbagaj.

Îşi stăpâni de altfel anevoie greaţa când revăzu obrazul acela însângerat şi ciopârţit, scrâşni din dinţi, şi luă iar în braţe povara, ca adineaori în pădure. Şi Doamne ajută! Cu paşi mari, aproape fugind, se îndreptă spre fluviu.

Totul decurse bine, niciun curios nu veni să-şi bage nasul. Ajuns însă pe mal, în clipa când se pregătea să lege prelata în jurul trupului, îşi dădu seama că ar trebui să îngreuneze pachetul, ca să fie sigur că se duce la fund… Fu nevoit să se întoarcă, în pas alergător, la maşina al cărei portbagaj conţinea, din fericire, un utilaj aproape complet: chei universale, ciocan, tot tacâmul, la care adăugă cricul, şi aduse totul lângă Main. După cinci minute de lucru, rămăşiţele pământeşti ale bietei fete, încărcate cum se cuvine cu lest, se afundară tăcut în oglinda neagră a apei.

Jordan îi mai închină un ultim gând şi se întoarse la drum: una din probleme o rezolvase, mai rămânea de văzut ce-i de făcut cu el şi cu maşina. Se cercetă cu luare-aminte, întâia oară de când cu drama din pădure, şi se strâmbă văzându-şi hainele sfâşiate, pline de sânge şi de pământ, haina mai ales de care se frecase în timpul transportului groaznica rană a nemţoaicei. Şi apoi, mâinile şi obrazul, mâinile şi obrazul *lui,* brăzdate de zgârieturi lungi şi sângerând. Nu, nici vorbă, nu se putea arăta în lume în halul ăsta: în maşină, desigur, nu s-ar observa, dar dacă ar trebui să meargă pe jos, ziua în amiaza mare… Şi era, ia să vedem, patru fără un sfert – într-un ceas avea să răsară soarele.

Agentul luă iar ghidul, studie itinerarii, adună kilometri, socoti minutele… De, prea multe soluţii nu erau. Porni motorul şi se îndreptă spre Hanau, unde ajunse în zece minute, şi începu să circule cu viteză redusă pe străzile pustii, în căutarea unei cabine telefonice, pe care o găsi până la urmă pe lângă Marktplatz. Nimeni de jur împrejur, doar lumina crudă a felinarelor, bălţată de pete de umbră – opri, intră în cabină, făcu numărul Silviei. Nu era o oră potrivită să scoli din somn o fată frumoasă, dar…

Eurasiana răspunse destul de repede, dacă ţinem seama cât era ceasul – cu un glas care i se păru agentului mai curând uimit decât supărat de un telefon atât de matinal. Spuse cine e, apoi îi

comunică laconic:

— E lată, e lată rău! Am nevoie de tine.

Nu ceru nicio lămurire, fapt pe care îl preţui, ci se mărgini doar să întrebe:

— Ce am de făcut?

— Spune, cât îţi trebuie ca să fii la volan? îmbrăcată, fireşte.

Se gândi câteva clipe şi hotărî:

— Vreo douăzeci de minute. E patru şi zece, cred că la patru jumătate pot porni.

— OK. Ieşi prin Reinhäuser Landstrasse, ştii unde e, la nordul satului, drumul care duce la Eisenach. De acolo o iei pe şoseaua naţională 84, înspre Frankfurt. Te opreşti însă înainte, la Fulda. Unul peste altul, o plimbare de vreo sută cincizeci de kilometri, încearcă să faci cel puţin şaptezeci în medie; drumul nu e grozav, dar la ceasul ăsta ar trebui să izbuteşti. Vei fi aşadar la Fulda la şase şi jumătate. Tragi maşina într-un loc care să nu fie prea central, m-am gândit la Piaţa Domului: după un ghid pe care-l am eu aici, e ceva mai deoparte – şi mă aştepţi. Eu am să fac în aşa fel încât să te ajung cinci minute mai târziu, trag lângă tine, las căruţa mea, sar într-a ta – şi o întindem. Când ai să mă vezi, ai să înţelegi că n-am niciun interes să mă plimb pe bulevard. Clar?

— Clar. La şase şi jumătate sunt la Fulda, în Piaţa Domului.

Şi preciza, cu o vorbă care-i plăcea ei:

— *Şi Dios quiere,* bineînţeles.

— *Amen,* încheie Jordan. Şi puse receptorul în furcă.

El n-avea de făcut decât şaptezeci de kilometri. Alesese acest loc de întâlnire fiindcă pe tot traseul era singura aşezare ceva mai răsărită – 48 000 locuitori, după ghidul lui. Maşina, pe care voia s-o părăsească acolo definitiv, va putea fără îndoială staţiona câteva zile până s-o ia cineva în seamă, în vreme ce într-un prăpădit de sat

ar fi căscat toţi gura la ea după o singură noapte…

Se sui la loc la volan şi porni spre Fulda cu viteză redusă, patruzeci, cincizeci pe oră – mai puţin ar fi bătut la ochi. Nu era totuşi decât şase fără un sfert când ajunse la marginea oraşului; se întoarse atunci, o luă la stânga pe un drum îngust şi şerpuit care-l duse într-un loc numit Motten. Ceasul arăta acum şase şi zece, se făcuse ziuă de-a binelea şi, chiar în colţul acela de lume, începea să întâlnească biciclişti şi pietoni. Stânga-mprejur la Motten şi înapoi Ia Fulda… Ajunse în Piaţa Domului peste treizeci de minute, zări numaidecât micul bolid roşu pe care Silvia îl trăsese în faţa celebrei catedrale. Oraşul tocmai se trezea, dar nu erau încă totuşi prea mulţi vizitatori la mormântul sfântului Bonifaciu.

Lucrurile se desfăşurară aşa cum le rânduise şi le explicase el fetei şi, ca într-o figură de scamatorie, în câteva clipe şedea lângă ea. Holbă ochii văzându-l, nu făcu niciun comentariu, ci întrebă doar:

— Şi acum, stăpâne?

— Acum, înapoi la Göttingen, la tine acasă, să mă aranjez puţin. Mână însă încetişor şi cuminte, nu e momentul să ne înhaţe vreun sticlete.

Fusese operativă şi de loc iscoditoare, astfel încât Jordan ţinu să-i povestească, pe drum, cele întâmplate în noaptea aceea, ca să-i dovedească încrederea. Când sfârşi, fata întrebă:

— Ce concluzii tragi şi ce ai de gând să faci?

Nu şovăi, fiindcă se gândise la asta:

A, foarte limpede. De un lucru măcar sunt sigur: că în pădurea aceea se află ceva senzaţional şi de loc catolic, îi dau deci liber lui Bruneau să cumpere planurile de la informatorul lui. Chiar la banii pe care-i cere, e o afacere.

Se opri o clipă şi urmă, cu un glas deosebit:

— Fireşte, nu se poate şti cum o să reacţioneze amicul când o să afle că logodnica lui s-a prăpădit, E o împrejurare care poate să complice lucrurile…

Şi începu să se gândească la asta. Silvia îi respectă tăcerea şi, până la capătul călătoriei, se consacră exclusiv volanului. La opt fix, Lancia roşie intra în Reinhäuser Landstrasse şi peste cinci minute oprea în faţa casei unde locuia eurasiana. Nu era nimeni pe paşnica străduţă şi Jordan ieşi fără niciun necaz din maşină.

Ajuns sus, poposi întâi pe îndelete în baie, se bărbieri, zăbovi îndelung în cadă – drept e că era şi cazul. Ieşind, după trei sferturi de oră, din zisa cameră, petrecu cam încă o dată pe atât în bucătărie, unde luă o gustare substanţială. Când sfârşi cu aceste sănătoase îndeletniciri, avu surpriza să constate că nici Silvia nu stătuse degeaba: hainele îi erau curăţate şi călcate, cusute pe unde erau rupte şi, zău, chiar destul de binişor. Rămase cu adevărat încântat: nici nu bănuise ce calităţi de gospodină zăceau în copila asta. E adevărat că, cu degetele ei de zână…

Rămâneau zgârieturile, mai ales cele de pe obraz: chiar oblojite şi dezinfectate, tot se vedeau. După mai multe încercări, hotărî să acopere cu un plasture roz trei din cele mai mari – aşa vor trece mai neobservate. Cele mici se vedeau mai puţin. După asta îi telefonă lui Bruneau şi-şi fixă întâlnire cu el la unsprezece, în cârciumioara de la marginea oraşului unde se mai văzuseră o dată. Cam multe întâlniri în câteva zile, dar nu era vreme de pierdut.

*

Prima concluzie pe care o trase rezidentul, după ce ascultă istorisirea lui Jordan, fu aceeaşi ca a lui: în pădurea Vogelsberg se petreceau cu siguranţă lucruri ciudate şi merita să cheltuieşti 20 000 de dolari ca să afli despre ce e vorba. Dar, tot ca şi agentul, era îngrijorat de felul cum avea să reacţioneze Kolbe auzind de moartea logodnicei lui.

— La urma urmelor, hotărî el, ce să mai stăm să ne batem capul, tot nu putem prevedea nimic. Trebuie ca, prin Boissier, să-l anunţ ce s-a întâmplat, cât mai diplomatic cu putinţă – oricum, fără să-i spun că trupul Ilsei se odihneşte acum sub patru metri de apă murdară, cred că asta nu l-ar prea încânta… Şi atunci, ori albă ori neagră: ori o să fie atât de demoralizat, încât o să-şi părăsească proiectele şi atunci ne-am ars, ori, dimpotrivă, o să vrea şi mai tare să plece din ţară, şi atunci o să ne mai şi scadă din preţ. Cum aflu ceva, îţi

telefonez. Dă-o încolo de prudenţă, nu mai e vreme acum de moşmondeală.

Şi îl şi sună, a doua zi dimineaţă, la hotel. Jordan se întoarse în camera lui şi, dragă Doamne, i se păruse că nu-i prea păsa nimănui de glorioasele lui vătămături. Hotărârâ o nouă întâlnire, de rândul ăsta la garaj: „Ultima, sper", comentă, scurt, Bruneau, fără a-i dezvălui nimic din desfăşurarea operaţiunii. Fireşte că nici el nu cuteză să ceară, la telefon, alte lămuriri.

Rezidentul nu-l ţinu însă prea mult pe jăratic când, un ceas mai târziu, îl întâmpină la el în birou. Nu închisese bine uşa, că îi şi vesti, vesel nevoie mare:

— S-a făcut!

Şi, după o clipă, după ce îşi pofti musafirul să ia loc pe un fotoliu, adăugă:

— După Boissier, totul a mers ca pe roate. La început, vestea l-a zdrobit pe inginer; preţ de o jumătate de oră a fost o adevărată prăbuşire şi omul meu era cât p-aci să creadă că s-a dus dracului totul. Pe urmă, însă, Kolbe şi-a venit dintr-o dată în fire, deznădejdea i s-a prefăcut în ură – era chiar un spectacol foarte interesant de văzut, zice Boissier – da, în ură; „O ţară de ucigaşi", striga, ăştia erau compatrioţii lui. Şi s-a jurat că nu mai poate trăi în Germania, că vrea s-o întindă cât mai iute – pe scurt, a confirmat că e gata să ne paseze faimoasele lui planuri, şi acum nu numai pentru bani, ci şi din răzbunare.

Făcu o scurtă pauză şi încheie cu cinism:

— Oricum, cu toată adânca lui durere, n-a lăsat nimic din preţ.

— Şi târgul ăsta, cum şi când are să se facă? întrebă Jordan.

Celălalt şovăi câtva timp şi, în sfârşit, se hotărî:

— Hm… e un clenci aici – lui Kolbe i s-a făcut frică. După el, dispariţia iubitei lui are să se afle curând şi atunci s-ar putea ca urma să ducă până la dânsul, deşi logodna lor s-a petrecut în secret… Pretinde aşadar ca, pentru propria lui securitate, târgul să

se facă în afara graniţelor Germaniei. Concret, în Norvegia…

CAPITOLUL IV

— …mama lui! exclamă Jordan. În Norvegia! Colea, în Norvegia…

Rezidentul se sculă, luă ghidul *Europa Touring,* geamănul celui pe care-l folosise Jordan, îl deschise la harta Europei, şi îl puse pe birou, în faţa musafirului:

— Chiar aşa complicat nu e, să ştii. Uite: pe autostrada E 4, cu o maşină ca a dumitale, eşti în trei ceasuri la Kiel. Acolo te îmbarci, împreună cu maşina, pe unul din vasele speciale ale companiei „Jahre Line", care face aproape zilnic naveta Kiel-Oslo, plecarea după-amiază, sosirea a doua zi dimineaţă la opt. Se pare că se călătoreşte foarte confortabil; au cabine cu cameră de baie şi cu tot ce trebuie, şi că te ospătezi regeşte.

Jordan se lăsă înduplecat destul de lesne:

— Mă rog, mă rog… Şi la Oslo, ce am de făcut?

— Omul pleacă înainte şi te aşteaptă într-un colţişor discret, într-o pădure la optzeci de kilometri de capitală.

Încă o dată, agentul îşi rosti fără perdea mirarea în nişte cuvinte de a căror vigoare nu le-ar fi fost ruşine nici strămoşilor noştri romani.

— Într-o pădure! Sper că glumeşti… fiindcă eu unul, sunt, cum să-ţi explic, sătul de aventuri în pădure.

Bruneau se sculă din nou, ocoli biroul şi deschise ghidul, de rândul ăsta la harta 79. Cu un creion, desemnă unul din drumurile tipărite cu roşu, acela care pornea de la Oslo în direcţia nord, spre Harnar şi Lillehammer:

— Iată, pe traseul ăsta a hotărât întâlnirea. La Tangen, uite, aici e un drumeag forestier care se desprinde din şoseaua naţională şi duce la nişte sate singuratice. După vreo două sute de metri, ajungi într-o mică poiană, aşa zice amicul, fireşte, eu unul n-am fost să văd; te aşteaptă acolo între zece şi unsprezece dimineaţa.

Jordan rămase trăsnit. Foarte bine, era normal ca inginerul să vrea

să fie prudent şi era chiar un lucru foarte cuminte să nu se întâlnească în Germania. Dar de aici până la un drum de o mie de kilometri… În Olanda, bunăoară, ar fi fost mai practic. Întrebă:

— Şi… a rămas stabilit? Nu-l mai putem convinge să-şi schimbe planul?

Rezidentul ridică încetişor din umeri:

— Boissier susţine că nu. De altminteri, numaidecât după ce, se face trampa, de acolo din Norvegia s-a hotărât s-o ia din loc definitiv. Şi-a lichidat tot avutul şi nu mai aşteaptă decât dolarii noştri ca să se îmbarce la Oslo, direcţia America.

Jordan se hotărî dintr-o dată. „Ştiu eu, s-ar putea să fie încă o capcană – deşi, ziua în amiaza mare… Şi apoi, oricum, Oslo nu e Chicago”…

— Bine, e în ordine, aruncă el. Şi pe când?

— Dacă-i telefonez acum lui Boissier: că suntem de acord, inginerul pleacă mâine dimineaţă şi ajunge poimâine la Oslo: vasăzică luni în 18, Dumneata îl urmezi după douăzeci şi patru de ore: încă o dorinţă a lui, nu vrea să călătorească împreună cu dumneata, ca nu cumva să se compromită – cum foarte drăguţ se exprimă. Iar întâlnirea ar urma să aibă loc în dimineaţa sosirii dumitale. Se loveşte bine cu ora vaporului: ajungi la chei la opt, mai pierzi vreo treizeci de minute până îţi debarcă maşina; pe urmă, o dată instalat la volan, ai două ceasuri ca să străbaţi distanţa dintre Oslo şi locul de întâlnire şi să ajungi, deci, la timpul hotărât: cam patruzeci de kilometri pe oră în medie, mai mult nu poţi pretinde de la drumurile norvegiene.

— Perfect. Acuma spune-mi, te rog, unde pot să-mi cumpăr un bilet pentru rabla asta de vapor?

Bruneau puse mâna pe o carte de telefon:

— E o agenţie de voiaj chiar aici, pe Theater Strasse şi cred că n-o să le fie greu să-ţi facă rost de un loc. Suntem în plin sezon turistic, e drept, dar linia asta nu prea e aglomerată: mulţi amatori de

fiorduri preferă să profite de încă o frontieră şi trec prin Danemarca.

— Şi banii, bănuiesc că-i iau în ultima clipă… Presupun că îi şi ai…

Rezidentul încuviinţă:

— Da, sunt aici. În siguranţă. Mai în siguranţă decât în camera dumitale de hotel. Treci, aşadar, să-i iei, chiar înainte de a porni spre Kiel.

Păru să se gândească vreo câteva clipe, în sfârşit încheie:

— Cam asta ar fi. Dumneata mai vezi ceva? Desigur că nu…

Ba da, Jordan mai vedea ceva. Şovăi o clipă înainte de a vorbi, de teamă să nu pară caraghios. Era însă ceva mai tare ca el – amintirea nopţii din ajun din pădurea Vogelsberg îi stăruia încă prea proaspătă şi prea vie în minte. Îşi luă inima în dinţi:

— Uite ce e… aş vrea să iau câteva grenade, două să zicem. Două „defensive" franţuzeşti, singurele pe care ştiu să le mânuiesc. Poţi să-mi faci rost?

Bruneau nu-şi ascunse ironica surpriză:

— Alta acum, grenade! Da ce, pleci la Okinawa?…

Apoi redeveni serios:

— Se poate, fireşte. Orice se poate. Trupele noastre care staţionează în Germania sunt câteodată foarte bine gospodărite… în regulă, poimâine le vei avea. Dar n-ai putea să-mi explici ce anume…

Agentul îi tăie vorba, zâmbind şi el la rândul lui:

— Nu, lasă, altă dată. Am eu, aşa, o idee!

*

Găsi destul de lesne locuri pentru luni 18 iulie, pe M/S *Prinsesse Ragnhild* al companiei norvegiene „Jahre Line": un bilet pentru el,

clasa întâi, cabină de o persoană cu baie, şi un bilet pentru maşină;. Una peste alta, o sumă destul de rotunjoară: făcu, ca să se distreze, socoteala că, la nouăsprezece ore de vapor, vine aproape douăzeci de franci vechi minutul… Pe urmă, în ultimul lui week-end înainte de a pleca, îşi jucă mai departe cu Silvia rolul de tătic venit în vizită la fata lui cea cuminte.

Luni dimineaţa, o dimineaţă frumoasă şi însorită, îşi plăti camera la „Zur Sonne" şi la ora opt se afla la garajul Bruneau. Rezidentul îi confirmă că totul e în ordine, că, adică, inginerul plecase din Germania în ajun, conform planului, şi trebuia acum să fie la Oslo. Îi înmână cei douăzeci de mii de dolari, în hârtii de câte o sută, aşa cum dorise Kolbe – iar agentul rămase încă o dată mirat, se mira întotdeauna când vedea ce puţin volum ocupă banii: un teanc care, strâns într-o banderolă cenuşie, nu depăşea, cu siguranţă, doi centimetri grosime. Îl strecură fără multe fasoane într-un buzunar din căptuşeala hainei.

Şi, la sfârşit, cu figura misterioasă şi subtilă a unei gazde care se pregăteşte să-ţi ofere un păhărel de *Château Clos-d'Estournel - Saint-Estèphe* recolta 1947, Bruneau îi întinse o cutie dreptunghiulară de lemn alb. Înăuntru, învelite cu grijă în mai multe straturi de hârtie, se aflau două obiecte ovoidale, destul de grele. Jordan îi mulţumi din suflet. Pe urmă îşi luă rămas bun de la colegul lui, care, credincios tradiţiilor bătrâneşti, îşi însoţi urările de succes cu o zdravănă înjurătură.

Fără să se grăbească peste măsură, agentul străbătu în două ceasuri cei două sute şaizeci de kilometri de *autobahn* care despart Göttingen de Hamburg şi, douăzeci de minute după ce ocoli monstruosul oraş, ieşi din autostradă şi o luă, la stânga, pe şoseaua naţională 404 care îl scoase la unsprezece la porţile Kielului. Fără oprire, ajunse, prin Sophienblatt, drept la Oslokai.

Vaporul lui era tras la chei, un vapor frumos şi alb, nou-nouţ după câte se părea, de cel puţin 8 000 de tone, cu cinci punţi exterioare aşezate în amfiteatru şi cu trei rânduri de hublouri. De-a lungul cheiului, pe trei rânduri într-un loc anume amenajat, se şi adunaseră vreo sută de maşini care aşteptau îmbarcarea. Toate indicativele lumii, de la F la CH, de la GB la D şi la NL – ba chiar şi la câteva N-uri, care se întorceau în patrie.

În cupeul lui, Jordan rămase un ceas încheiat să se coacă la un soare care-l bătea drept în cap, fără altă distracţie decât aceea de a-i privi pe ceilalţi viitori pasageri şi a-i clasa pe temperamente, după cum reacţionau la respectiva probă: flegmaticii şi resemnaţii, nerăbdătorii, nebunii furioşi… Operaţiile începură în cele din urmă cu o fantezie plină de haz, care-i răsturnă agentului cele mai sigure noţiuni privitoare la corespondenţa dintre ordinea şi disciplina germană cu ordinea şi disciplina norvegiană. Dar încet-încet, totul se potoli, şi *Peugeot*-ul izbuti la rândul lui să pătrundă pe planul uşor înclinat care ducea la una din cele şase porţi larg deschise în coca vaporului şi să intre pe puntea-cală rezervată maşinilor. Încă vreo câteva manevre, şi agentul opri la douăzeci de centimetri de bara din spate a unei alte 404, în vreme ce un *Opel* mare trăgea în spatele lui. Îşi scoase valiza din portbagaj, sui la etajul cabinelor de-a-ntâia şi se instală în cea care-i fusese rezervată.

Era cu adevărat luxoasă şi elegantă, Bruneau nu exagerase cu nimic: e drept că nici agentul nu se gândise să se zgârcească cu privire la confort… îşi desfăcu bagajul şi ascunse cât mai bine cutia cu grenade.

Prinsesse Ragnhild se pregătea în sfârşit de pornire, cu douăzeci de minute întârziere, observă el, îndreptându-se spre restaurantul care tocmai îşi deschisese porţile. Foarte elegant, cu tonalităţile lui verzui: Jordan luă un dejun uşor, alcătuit din *smörbröd*{7} şi bere. Pe urmă plecă să viziteze, una după alta, cele cinci punţi suprapuse.

S-ar fi zis că s-au adunat acolo toţi pasagerii, să fi fost trei sute, mulţi întinşi pe şezlongurile de pânză, scăldându-şi fericiţi obrazul în razele calde ale soarelui. Vasul trecea acum prin Store Baelt, strâmtoarea care şerpuieşte între insulele daneze Fyn şi Sjaelland – la babord şi la tribord defilau, la câţiva kilometri, verzi şi albe, coastele… Sprijinit de bastingaj, agentul fuma o „gitane”, şi contempla marea foarte liniştită; un necunoscut veni de-a stânga lui rezemându-se şi el în coate şi deschizând vorba. Era un american la vreo patruzeci de ani, care îşi rosti îndelung şi cât se poate de verde dezamăgirea că pe acest *bloody old tub* nu-i o singură fată – să zicem „mai de Doamne-ajută”, ca să ne păstrăm limitele decenţei.

Agentul încuviinţă şi căzu de acord că era, desigur, *most depressing*. După care îşi luă rămas-bun şi se închise la el în cabină, unde citi

un roman poliţist până la şase seara. Înainte de cină, îşi îngădui un mic popas la bar, în tonalităţi roşii acesta, şi dădu iar peste americanul de adineaori care, precum limpede se vedea, se hotărâse să-şi înece năduful în alcooluri ţepene şi grozav ar fi vrut să-l tragă după dânsul pe panta asta alunecoasă. Jordan însă se ţinu tare, trebuia oricum să se gândească la întâlnirea din pădurea norvegiană; bău numai două whisky-uri, atât, şi se duse la masă.

La nouă era înapoi în cabină şi peste douăzeci de minute, în pat. În salonul de clasa întâi începuse dansul; dar nici într-acolo nu-i dădea inima brânci în seara aceea.

Şi apoi, după ce stinse lumina, imposibil să adoarmă. Se suci şi se răsuci vreme îndelungată în cuşeta totuşi destul de confortabilă, muncit de un straniu simţământ de îngrijorare – vag, îndepărtat, tulbure, dar totuşi îndărătnic. Aşa era cu dânsul: raţiunea, logica se lăsau uneori biruite de un fel de intuiţie care-i prevestea viitorul, cum şi de ce nu ştia nici el. Un lucru era însă sigur: când se simţea într-o asemenea stare, ştia că-l aşteaptă ceva rău.

Ia stai puţin, frate… Ce dracului căuta el pe vaporul ăsta, cărând după sine o valiză, douăzeci de mii de dolari şi o maşină? *O maşină…* Se ridică brusc în pat şi aprinse lumina. Gata! Ceva se pusese în mişcare acolo jos, în adânc, şi urca domol la suprafaţă. Întocmai ca pe vremea când era copil, acum patruzeci de ani, în baraca aceea de bâlci care se numea *La undiţa fermecată* şi unde trăgeai, la noroc şi pe alese, de o anume aţă dintr-un ghem: uneori, nu prea adesea, de altfel, scoteai la capătul aţei, dintr-un hârdău de rumeguş, un câştig uluitor: un fluier, o broşă de aramă sau un pistol pneumatic…

O maşină – asta îl sâcâia, inconştient, de un ceas încoace. De ce i se impusese, căci Kolbe pretinsese categoric acest program, da, de ce i se impusese un mod de întâlnire atât de puţin practic şi în care să fie neapărat nevoie de o maşină? Logic, târgul s-ar fi putut face la fel de bine la Oslo, sau chiar pe Vaporul ăsta, care era teritoriu norvegian. Atunci, ce noimă avea locul acela de întâlnire la optzeci de kilometri de capitală dacă nu să-l silească să vină cu maşina?!

Fără să mai stea pe gânduri, Jordan sări din pat şi se îmbrăcă. Se înarmă cu *Coltul* şi cu o lanternă electrică – cea a bietei Ilse – şi ieşi

din cabină. După ceasul lui, era unsprezece fără un sfert.

Culoarul era puternic luminat, pustiu şi tăcut. Se auzea doar, ca un zgomot de fond, torsul îndepărtat al motoarelor şi, din când în când, o undă de muzică răzbind din salonul de dans. Agentul coborî în holul de intrare la clasa întâi: când vizitase vasul, observase o scară îngustă care pornea de acolo şi ducea la cala-punte, îngăduindu-le eventual pasagerilor accesul la maşinile lor. Se încredinţă că e singur – şi o luă pe scară în jos.

Lunga criptă metalică, despărţită în două de un şir de stâlpi aşezaţi în centru, era pustie şi slab luminată de câteva plafoniere electrice montate din loc în loc. Şi aici domnea liniştea, netulburată decât de zgomotul maşinilor, în aşa fel încât se auzea lunecarea mătăsoasă a apei de-a lungul cocăi. Aşezate pe opt rânduri, bară lângă bară, maşinile luceau uşor în semi-obscuritate.

Trebuia întâi să-şi descopere *Peugeot*-ui, şi nu era uşor de loc. Începea chiar să-şi piardă răbdarea – când îşi aminti deodată că îşi îmbarcase maşina lângă panoul din spatele vasului, în vreme ce acum se încăpăţâna să caute printre maşinile din faţă. Se duse în partea dinspre pupă şi îşi găsi aproape numaidecât cupeul, stând liniştit între celălalt *Peugeot* şi *Opelul* care îl încadrau.

Îl cercetă cu luare-aminte, îi dădu ocol, îngenunche şi privi dedesubt. Nimic anormal. Deschise cu prudenţă portiera din dreapta volanului, se uită pe sub scaune, apăsă pe buton ridicând capota şi se aplecă asupra motorului. Nici acolo, nicio hibă. Foarte bine, asta putea să însemneze că n-a venit nimeni încă. Închise totul la loc, căută un post de observaţie de unde să nu fie văzut şi îl găsi, destul de greu de altfel, la vreo zece paşi de acolo, într-un frumos cupeu *Chevrolet,* al cărui proprietar, un optimist – poate chiar americanul de adineaori – nu-l încuiase. Agentul se instală pe bancheta din spate – de afară, în penumbra aceea, era sigur că nu-l poate nimeni vedea.

Şi o veghe istovitoare începu. A, era foarte confortabilă bancheta, nimic de zis; chiar prea confortabilă, iar Jordan, care cu zece minute în urmă nu putea închide un ochi, era silit acum să lupte cu o poftă grozavă ce-i venise să se întindă pe perne şi să doarmă ca un îngeraş.

Unsprezece şi un sfert, unsprezece şi jumătate – căscă încă o dată şi se frecă la ochi… Clipele se scurgeau mai departe, una câte una, ceasul agentului arăta acum douăsprezece… Mare prostie, zău, să stai să moţăi aici când în cabină te aşteaptă un pat împărătesc, plătit cu două sute de mărci.

Scârbit peste măsură, agentul era cât p-aci să renunţe şi fu nevoie să-şi spună iar şi iar, cu toată hotărârea, că *niciodată* în asemenea împrejurări nu-l înşelase intuiţia. O jumătate de oră, un ceas – nu, de rândul ăsta se lasă păgubaş.

Şi apoi, tocmai când sta, pentru ultima oară, în cumpănă dacă să mai rămână sau nu, auzi în spatele *Chevroletului* un zgomot uşor de paşi. După o clipă, se ivi un tip înalt, brunet şi zvelt cu o valiză pătrată în mână. Cu toată lumina slabă, Jordan îl recunoscu numaidecât: era unul din oamenii B.V.-ului, cei pe care-i văzuse la „Royal Tronchet", cei care-l doborâseră pe Lornier în rue de Calais; lunganul era blond-roşcat pe atunci şi îşi vopsise desigur părul pentru operaţia asta, precauţiune insuficientă însă, căci Jordan nu-i uitase mersul legănat, chipul mobil şi ochii prea deschişi.

Oricum însă, deocamdată era sigur că nu-l vede nimeni, cufundat cum era în căutarea *Peugeot*-ului 404 printre celelalte o sută de maşini, îl dibui în sfârşit, şi lui Jordan i se păru că-i desluşeşte un uşor zâmbet pe buze în vreme ce, băgând mâna în buzunar, scoase o cheie cu care deschise, parcă era cea originală, portiera dinspre volan a *Peugeot*-ului.

Jordan rămase atât de uluit, încât îşi duse fără să vrea mâna la propriul său buzunar, ca să se încredinţeze dacă cheia lui personală mai era acolo. Şi era acolo – o cheie specială anti-furt, un model foarte deosebit… Dovadă că lovitura fusese pregătită de mult: se poate fabrica o copie după o cheie specială anti-furt, ca după orice cheie, dar trebuie timp pentru asta, ocazii prielnice şi răgaz pentru tot felul de încercări şi potriveli – treaba trebuie să se fi făcut, deci, la Göttingen, unde Jordan îşi lăsase adesea maşina în stradă, fiindcă se întorcea târziu şi nu mai voia să pună să i se deschidă garajul de la „Zur Sonne". Şi atunci…

Tot şuvoiul acesta de gânduri se opri dintr-o dată: germanul îşi, pusese jos valiza şi scotea dintr-însa o cutie plată şi

dreptunghiulară, cam de circa treizeci de centimetri pe douăzeci şi de vreo zece înălţime. O strecură sub scaunul şoferului, prin spate, moşmondi ceva în faţa scaunului, închise portiera şi dispăru fără zgomot. Nu stătuse acolo mai mult de două sau trei minute.

Înainte de a se duce să vadă despre ce e vorba, Jordan mai aşteptă cincisprezece minute încheiate, din prudenţă şi ca să evite o întoarcere neprevăzută. Dar nu; omul nu bănuia nimic. Coborî din *Chevrolet,* îi pierise somnul de tot acum, se îndreptă spre cupeu şi scoase din el cutia. O lădiţă de metal, încăpând exact în spaţiul foarte mic de sub scaun, fusese fixată la bara montată în faţa acestui spaţiu, cu un inel de sârmă. Încă o dovadă că treaba fusese pregătită de mult şi amănunţit: *se* construise această lădiţă *anume pentru* un *Peugeot* 404, se ştia că sub scaunul acestui tip de maşină există o bară de care se poate lega lădiţa spre a o împiedica să alunece în spate şi să ajungă să fie văzută.

Jordan ştia dinainte ce se află în lădiţă, îi rămânea doar să verifice sistemul şi produsele folosite, numai aşa, din curiozitate. O deschise: înăuntru, obişnuitul dichis, o cutie rotundă cu un cadran gradat de la 0 la 12 şi două mici manete-ace cu care să se poată forma o anume oră – acum arătau zece fix; din cutie ieşea un fir electric legat de un tub strălucitor, detonatorul, înserat între patru cartuşe cilindrice, lungi fiecare de câte douăzeci de centimetri. Din cele ce stăteau scrise pe ele, în germană, rezulta că e marfă de calitate, dinamită a-ntâia, nitroglicerină plus nitroceluloză – mixtură care explodează scurt şi violent, folosită pentru aruncat în aer stâncile cele mai tari. Cu cât se afla acolo, s-ar fi putut face ţăndări un tanc.

Agentul scoase binişor detonatorul, îl despărţi de cutie – un mecanism pe cinste, cutia asta, nici dacă o duceai la ureche nu-i auzeai zgomotul de ceasornic. Cartuşele le-ar fi putut lăsa acum în lădiţă şi lădiţa s-o pună la loc: ştie oricine că dinamita nu reacţionează la o simplă izbitură. Aşa era, în principiu… Preferă totuşi s-o scoată de acolo: o călătorie cu asemenea încărcătură sub scaun ar putea dăuna concentrării şoferului, abătându-i în chip pernicios gândurile. Şi, de altfel, pentru planul de acţiune de a doua zi, pe care-l pusese la cale în câteva secunde, n-avea nevoie să se încurce cu ea.

În cinci minute, Jordan se afla pe puntea din spate: aruncă pe rând în apă cutia, detonatorul şi cele patru bombiţe – trebuie să mai fie acolo şi până în ziua de azi, undeva pe fundul mării între Göteborg şi capul Skagen. Se întoarse apoi în cabină şi se culcă la loc era ora unu şi jumătate, salonul de dans îşi închisese uşile şi vaporul luneca în noaptea înstelată, pustiu şi tăcut ca un mormânt.

Întâi cugetă în întuneric, migălind şi punând la punct în cele mai mici amănunte planul pentru mâine, ba nu, pentru azi. Apoi, începu să se gândească ce semnificaţie are, în cadrul general al misiunii lui în Germania, faptul că, la Göttingen, fără ca el să bănuiască nimic, fusese reperat, ba chiar, ca să zicem aşa, magistral teleghidat. Cam jignitoare treabă! Şi încet, încet, înţelese un adevăr extravagant, monstruos – o interpretare cu totul răsturnată a celor ce se petrecuseră cu trei zile în urmă în pădurea Vogelsberg… Ajuns la punctul acesta, adormi, sleit de oboseală, zicându-şi că e o idee de necrezut, dar care explică totul.

*

Se trezi puţin după şapte – o noapte destul de scurtă, după care se simţea cam obosit şi nu destul de vioi pentru *corrida* care-l aştepta. Cu atât mai mult cu cât, în timp ce dormea, creierul lui lucrase fără îndoială mai departe: căci primul gând care îi veni, de îndată ce deschise ochii, fu problema îmbarcării germanului pe vas. Cum făcuse oare, ca Jordan să nu-l observe?

Chibzuind bine, îşi dădu seama că nu era nevoie chiar de cine ştie ce vrăjitorie: putuse foarte bine să-i încredinţeze unui complice grija de a-i îmbarca maşina – avea cu siguranţă una, cu care să poată urmări de departe cum se prinde *Peugeot-ul* în capcană şi care sunt rezultatele focului de artificii – în vreme ce el urca pe punte ca un simplu pasager, înaintea tuturor. După care nu-i mai rămânea decât să se izoleze în cabina lui pe care şi-o luase desigur la clasa a doua, complet independentă şi despărţită de clasa întâi. La sosire, aceeaşi schemă: cineva se va îngriji să-i ducă maşina pe uscat, iar omul B.V.-ului va coborî discret de pe vas – în harababura iscată de debarcarea sutei de maşini încărcate pe *Prinsesse Ragnhild* n-avea să fie o treabă prea complicată.

Agentul se îmbrăcă repede şi se duse pe puntea superioară. Sub o

minune de cer albastru, vaporul înainta încetişor în strâmtul fiord Oslo, ocolind limba de pământ de la Nesoddtangen. Începea să se vadă capitala, la vreo opt sau zece kilometri în faţă, încadrată din trei părţi de coline împădurite. Jordan socoti că mai are timp să guste pe îndelete ceva – îl aştepta fără îndoială o zi grea… Îşi petrecu, deci, o jumătate de ceas în restaurant: două ouă la pahar, pâine cu unt, şuncă, fileuri de heringi, marmeladă de portocale, un pahar mare de lapte şi câteva ceşti de cafea, ca să-l ţină trei, patru ore. Tocmai sfârşise, când *Prinsesse Ragnhild* intra în port, trecând foarte aproape pe lângă acoperişul înalt şi ascuţit care adăposteşte vasul polar al lui Nansen, la babord, şi lăsând la tribord zidurile medievale ale fortăreţei Akershus. În radă, ambarcaţii de toate neamurile, mari şi mărunte, circulând încoace şi încolo – o forfotă în stare să-l zăpăcească şi pe proprietarul unui *carting*.

La opt fix, vasul companiei „Jahre Line" atingea cheiul Hjortnes şi, treizeci de minute mai târziu, după ce trecu repede pe la grăniceri şi prin vamă, Jordan ieşea din cală la volanul maşinii şi cobora planul înclinat care ducea spre pământul norvegian. Nu fără oarecare emoţie şi interes: mai îndeplinise în ţara aceasta o misiune, în urmă cu un an, o misiune ciudată care-i lăsase amintiri amare; şi, cum misiunea cu pricina se desfăşurase în plină iarnă, cu munţi de zăpadă şi pe un frig de -25 de grade, i se părea bizar să revadă acum aceleaşi meleaguri scăldate de un soare cald, de iulie.

Fără a căuta să descopere dacă e urmărit – lucru, de altfel, foarte posibil – o luă drept înainte până unde dă cheiul în Bygdöy Allé, şi apoi, pe largul bulevard, până la „Norge Hotell", unde locuise şi rândul trecut. Avu norocul să găsească o cameră liberă, o plăti şi-şi lăsă acolo valiza: ar fi fost cu totul nepotrivit, având în vedere planul ce şi-l făcuse, s-o ia cu el în maşină.

Se aşeză apoi iar la volan, se îndreptă spre gara de Est, rătăci câtva pe acolo, prin străduţele oraşului vechi, ieşi în sfârşit în Trondheimsveien care drept, drept înainte cale de câţiva kilometri îl scoase în cele din urmă din oraş, pe şoseaua naţională E 6, în direcţia Eidsvoll şi Hamar. Se făcuse nouă fără zece, maşina infernală ar fi trebuit, teoretic, să explodeze în şaptezeci de minute… În această mică excursie, agentul nu-şi luase mult bagaj: *Coltul,* în buzunar, şi cele două grenade, aşezate cu grijă în cutia de

mănuşi, culisantă, a maşinii.

CAPITOLUL V

După vreo cincisprezece minute de drum, Jordan socoti că a sosit momentul să vadă dacă e urmărit – precum spera. Nu-i fu greu s-o facă, fiindcă traficul era foarte redus, ceea ce i se păru chiar ciudat; nu ştia că norvegianul îşi scoate rar maşina personală în timpul săptămânii, că transportul rutier nu e foarte dezvoltat în ţara aceasta şi, mai ales, că drumul E 6 duce la Capul Nord, dar că, după 20 iulie, soarele de la miezul nopţii nemaivăzându-se, turiştii nu se mai înghesuie spre această extremitate nordică a Europei, şi ce să facă, mă rog, în pustietatea aceea de la Capul Nord, când soarele de la miezul nopţii nu mai există? Ca urmare, într-un sfert de oră, *Peugeot*-ul nu se încrucişase decât cu vreo două, trei maşini şi nu depăşise decât cam tot pe atâtea, O situaţie foarte pe placul lui, de altfel.

În aceste condiţii, reperă lesne maşina care-l urmărea: o limuzină gri-închis care se ţinea cu încăpăţânare la peste un kilometru distanţă în spatele lui, şi pe care n-o putea, deci, zări, decât în rarele porţiuni de linie dreaptă. Ca să se convingă, folosi vechiul şi clasicul truc, încetini mult după un viraj şi îşi văzu urmăritorul în retrovizor la numai cinci sute de metri. Germanul, altcineva nu putea fi, încetini atunci şi el numaidecât şi se îndepărtă spre orizont. Nu dorea pasămite de loc să se ţină de coada agentului, cunoscând, sau, mai exact, închipuindu-şi că cunoaşte care-i va fi peste puţin soarta.

Până pe la nouă şi jumătate, Jordan călători într-un peisaj de câmpie, brăzdat de dealuri mărunte şi punctat pe ici, pe colo, de vilişoare de lemn, brune şi roşcate, un peisaj destul de banal. Pe urmă, drumul intră dintr-o dată în pădure, o pădure deasă de brazi şi de pini sălbatici, crescuţi pe spinarea colinelor, de-a dreapta şi de-a stânga, nici aici priveliştea nu era prea specific norvegiană, ai fi putut foarte bine să te crezi pe undeva prin regiunea de sud a munţilor Vosgi.

Încă un sfert de ceas. Maşina gri era tot în spatele lui, după cât putea să-şi dea din când în când seama agentul. Pe la zece fără zece, începu să cerceteze cu luare-aminte terenul: mai avea cel mult zece kilometri ca să descopere locul cel mai potrivit planului său – căci

bomba care se presupunea că o transportă nu era, cu siguranţă, matematic reglată, practic e ceva cu neputinţă, iar explozia pe care o aştepta adversarul lui putea şi trebuia, deci, să se producă la vreo opt, zece minute înainte sau după ora zece.

Timpul trecea, ceasul lui Jordan arăta acum ora zece: şi tot nu găsise ce dorea el. Şi ce anume dorea? Nimic altceva decât un viraj ca lumea, urmat la mică distanţă, la vreo sută de metri, două, de un şanţ care să ofere un adăpost sigur – şi, pe deasupra, să nu se vadă nicio altă maşină pe şosea în clipa respectivă. Cerea cam multe, e drept, mai ales în ce priveşte şanţul; băga acum de seamă că, de-a lungul drumurilor norvegiene, abia dacă există un fel de simple rigole, mai puţin adânci decât grosimea unui trup omenesc.

Încă vreo câteva minute. Începea să se enerveze şi să se întrebe dacă nu se bizuise prea mult pe nedezminţitul lui noroc… Zece şi cinci… Un viraj brusc şi, în sfârşit, lozul câştigător! La o sută de paşi se afla nu un şanţ ci, mai bine, un pod metalic peste albia îngustă a unui torent de vreo trei metri lărgime pe doi metri adâncime, perpendiculară cu drumul. Mai frumos ca în visele lui… Şi nicio maşină cât vedeai cu ochii – numai să dăinuie, îşi spune Jordan, precum bătrâna doamnă împărătească; şi frână încetişor, pentru a opri de îndată ce trecu tablierul.

Ţinând seama de această încetinire, de distanţa la care se afla germanul şi de viteza cu care mergea, aceeaşi cu a *Peugeot*-ului, cam şaptezeci pe oră, agentul avea la dispoziţie vreo douăzeci de secunde pentru a acţiona. Cam puţin, dar destul, cu condiţia de a respecta vorba lui Talleyrand, „încetişor, că mă grăbesc…” Din două învârtituri de manivelă, ridică geamul, în aşa fel încât să lase, în partea de sus o deschizătură de numai vreo zece centimetri, şi deschise portiera; luă apoi cele două grenade, câte una în fiecare mână, cu pârghia percutorului strânsă în palmă, coborî, închise portiera cu genunchiul. În sfârşit, scoase cuiul de siguranţă al grenadei din mâna stângă cu arătătorul drept şi pe cel al grenadei din mâna dreaptă cu arătătorul sting, îşi strecură amândoi pumnii prin deschizătura geamului, dădu drumul la amândouă jucăriile deodată, una pe bancheta din spate, alta pe scaunul şoferului. De acum, în cinci sau şase secunde aveau să plesnească, şi atunci…

Se gândi o clipă, o frântură de clipă, că prăpădeşte o maşină de

aproape două milioane de franci vechi, dar cruţă astfel douăzeci de mii de dolari şi că, la urma urmelor, operaţia e rentabilă. Şi trecu drumul în pas alergător, strecurându-se sub tablierul podului.

Lipit de malul albiei, i se păru că stă acolo de o veşnicie – până într-atâta, încât îi trecu o clipă gândul cumplit că sculele lui au dat greş… Apoi, năprasnic, cele două detunături aproape simultane şi, pe deasupra capului, şuieratul furios al bucăţilor de metal. Departe de ce ar fi fost cu bombiţele de dinamită, dar, în sfârşit, destul de impresionant totuşi.

Aruncă o privire… Destul de impresionant şi spectacolul: grenadele sfărâmaseră toate geamurile, smulseseră o uşă şi făcuseră terci caroseria… Proiectat la mai bine de un metru într-o parte, *Peugeot*-ul se legăna într-o rână în micul şănţuleţ de pe dreapta, într-un unghi destul de îngrijorător… în alte două secunde, însoţită de un muget înfundat, o văpaie vie şi roşie ţâşni din orbita goală a portierei smulse – apoi o violentă explozie, sărea în aer rezervorul, şi într-o clipă maşina nu mai fu decât o mare de flăcări. În aceeaşi clipă, maşina germanului se ivi de după cotitură.

Totul se petrecu atunci aşa cum prevăzuse şi sperase el. Maşina, un *Taunus* destul de bătrâior, opri la capul podului, la zece metri de *Peugeot*-ul în flăcări. Omul B.V.-ului cobori, trecu tablierul, şi rămase neclintit pe stingă şoselei, contemplând tabloul. Îi întorcea spatele lui Jordan – care, apucându-şi *Coltul* de ţeavă, se strecură binişor afară din albie şi se apropie de el; asurzit de zgomotul incendiului, acesta nu auzi sau, poate, nu-i bănui decât prea târziu prezenţa: făcu brusc stânga-mprejur, îl privi pe agent cu nişte ochi înnebuniţi de groază, de parcă ar fi văzut o stafie ieşită din mormânt. Jordan îl izbi repede şi tare în frunte, o lovitură straşnică cu crosa, care îl lăsă lat pe german.

Pe şosea, din faţă, din spate, tot nimic – norocul nu-l părăsea! Agentul apucă de subţiori trupul neînsufleţit şi-l târî până la *Taunus,* încercă să deschidă portiera din dreapta volanului. Mama ei! Era încuiată… Ocoli maşina, trase de siguranţa de dinăuntru, se întoarse să-l instaleze pe scaunul din faţă pe germanul leşinat – destul de anevoie, de altfel, şi nu fără înjurăturile de rigoare. Se aşeză apoi la volan, porni motorul, bâjbâi puţin la schimbătorul de viteză şi în sfârşit porni. Operaţia se desfăşurase fără cusur şi nu

durase mai mult de trei minute, din clipa când oprise *Peugeot*-ul.

Întâiul vehicul cu care se încrucişă fu un camion cu lapte, cinci kilometri mai încolo. Jordan merse înainte cam încă o dată pe atâta şi, socotind că se află acum destul de departe de locul „accidentului", intră într-un drumeag îngust, care se desfăcea pe dreapta din şoseaua naţională şi se înfunda, urcând aspru în masivul împădurit. Un drumeag sau nici măcar atât: mai curând o cărare tăiată în inima pădurii, slujitul desigur pentru coborârea copacilor doborâţi, şi pe care un *Jeep* s-ar fi simţit mai la largul lui decât un turism. Agentul izbuti totuşi să mai înainteze vreo două sute de paşi, înainte ca *Taunus*-ul să ameninţe să se blocheze; viră atunci nouăzeci de grade la dreapta, pătrunse în pădure, şerpui printre trunchiuri încă vreo douăzeci de metri. Opri apoi şi stinse motorul: era pustiu şi linişte pretutindeni, şoseaua, aflată acum mult sub nivelul lor, nici nu se mai vedea. Agentul cobori, îl trase afară de pe scaunul lui pe germanul care, de câteva clipe, începuse să geamă încetişor; îl rezemă cu spatele de un brad, apoi se încredinţă că n-are la el nicio armă – adevărul e că descoperise în cutia de mănuşi a *Taunus*-ului un straşnic *Luger* 44 *Magnum* şi nu era de crezut că individul să mai posede şi alte piese de artilerie. Şi cum n-avea la îndemână nici săruri să-i treacă pe sub nas, nici oţet aromatic ca să-i maseze tâmplele, lăsă să lucreze natura şi îşi aprinse o „gitană", aşteptând ca prizonierul să se trezească.

O fumase pe jumătate când omul B.V.-ului deschise ochii mormăind şi frecându-şi inconştient fruntea; lovitura de crosă o zdrelise puţin, făcând o rană care sângera încetişor. Îl contemplă întâi pe agent cu o privire tâmpă, apoi îşi veni deplin în fire şi, cu un zâmbet ciudat, i se adresă într-o franceză fără cusur:

— Ei bine, colega, suntem, cum s-ar zice, chit amândoi, cu aceste două lovituri piezişe.

Jordan simţi că-l apucă furia. Prietenie la cataramă, ai? Un flăcău care-şi pusese frumuşel în gând si-l reducă în stare moleculară cu patru pocnitoare cu dinamită! Îşi înghiţi la vreme vreo două vorbe mai groase şi răspunse cât se poate de liniştit:

— Cam aşa s-ar zice… Ce mă miră, totuşi, e cum ai izbutit să mă reperezi atât de lesne la Göttingen?!

— Ei, avem şi noi metodele noastre. Dar tu, colega, cum de mi-ai mirosit planul?

— Avem şi noi metodele noastre, îi întoarse rece agentul.

Germanul se ridică, se întinse şi încheie cu toată seninătatea:

— Mă rog, mă rog… O să mai stăm de vorbă în maşină sau pe vapor. Fiindcă sper că mă duci înapoi la Oslo, nu?

De rândul acesta, Jordan nu se mai putu stăpâni. Aşadar individul îşi închipuia că, acum că meciul s-a terminat, nu le mai rămânea decât să ia fiecare câte un păhărel în mână şi să se aşeze prieteneşte la taifas, făcând comparaţii între ce ştie şi ce poate S.D.E.C.E. şi *Bundesamt für Verfassungschutz!* Protestă cu energie:

— Ţi se pare, amice, că tragem cu buretele şi, gata, o luăm de la început? Şi pe omul nostru pe care l-aţi împuşcat în plin centrul Parisului crezi că l-am uitat? Te asigur că nu!

Celălalt ridică uşurel din umeri:

— Ei, am impresia că v-am făcut mai curând un serviciu, nu? Era un tip terminat, nerecuperabil şi primejdios, şi aş pune rămăşag că aţi fost foarte mulţumiţi că a dispărut din circulaţie.

Era mai mult decât adevărat, ceea ce spori mânia agentului:

— Nu mai spune!… Şi bomba pe care mi-aţi pus-o mie în fund, şi rafalele de armă automată din pădurea de la Vogelsberg, au fost tot ca să ne faceţi un serviciu?

— De acord cu bomba, încuviinţă paşnic celălalt. Dar ai scăpat, deci ai câştigat. Cât despre rafale, las-o baltă: sper că ai priceput că s-a tras anume la un metru mai sus de capul tău.

Jordan era cât p-aci să se sufoce de indignare:

— Cu un metru mai sus! Şi fata care era cu mine, o puştoaică de lucra pentru noi, şi peste ea s-a tras anume cu un metru mai sus?

Germanul dădu iar din umeri:

— Şi eu care te credeam băiat deştept!… Văd că trebuie să-ţi explic totul! Că planul nostru era ca tu să scapi teafăr şi nevătămat şi că, aşadar, repet, am făcut în aşa fel încât să nu păţeşti nimic, una la mână. A doua la mână, că pe puştoaică, da, pe ea am împuşcat-o anume şi ca lucrurile să pară şi mai autentice: cu o carabină de război, un singur foc, care s-a pierdut în larma puştii-mitralieră.

— Se opri o clipă zâmbind cinic:

— Şi apoi ce-ţi pasă? Află că tânăra Ilse nu lucra de loc pentru voi, ci, dimpotrivă, pentru noi. Noi am pus-o să te călăuzească în pădure, să te ducă la gardul de sârmă ghimpată. Fără să-i spunem, bineînţeles, că la sfârşitul comediei o să se învârtească de un glonte în mutră, un glonte de 7,62.

Cuvintele acestea îi ridicară parcă agentului un văl de pe ochi. Şi îi apăru din nou, mult mai intensă însă, mult mai luminoasă viziunea ce o avusese cu câteva ore în urmă, în timp ce-l fura somnul. O siguranţă deplină acum, explicaţia totală şi definitivă.

Şi mai ştiu de asemenea, în aceeaşi clipă, că va fi nevoit să-l ucidă pe omul acesta. Nu din ură, ci numai pentru că această convingere adâncă pe care o dobândise trebuia să-i facă şi pe cei de la centru s-o împărtăşească, treabă cu neputinţă de realizat fără dovezi, fără *fapte*. Iar aceste fapte nu le putea aduna decât dacă B.V.-ul îi lăsa mâinile libere încă două zile – cu alte cuvinte dacă germanul era împiedicat să-şi întâlnească şefii, să-i pună la curent cu evenimentele.

Să ucidă era o treabă care nu-i prea plăcuse niciodată lui Jordan. Dar să ucidă cu sânge-rece şi încă un om dezarmat… Cu capul în piept, câteva clipe, şovăi. Ca să se îmbărbăteze, fu nevoit să evoce imaginea obrazului ciopârţit al Ilsei: jucase joc dublu, e drept, dar era totuşi o copilă şi *ei* o doborâseră mişeleşte, rece, din interes, cum te descotoroseşti de-o unealtă care nu-ţi mai trebuie… Ridică privirea, se uită tăcut drept în ochii germanului – care înţelese desigur, căci mormăi, cu un glas în care mai stăruia zeflemeaua:

— S-ar zice că am pierdut o straşnică ocazie de a tăcea.

După o vreme adăugă, serios acum şi încetând să-l mai tutuiască:

— La ce bun? Numai ca să stricăm relaţiile între ţările noastre, dumneata ce părere ai?

Era limpede că aşa e şi, încă o clipă, agentul şovăi iar. De câte ori se gândea, mai pe urmă, la scena asta, avea impresia că niciodată viaţa şi moartea unui om n-au stat astfel în cumpănă… O secundă, două secunde, trei secunde – şi unul din talere se înclină încetişor. Nu sub greutatea raţiunii de stat, nici sub cea a încărcăturii de dinamită, ci în amintirea găurii însângerate din obrazul micii nemţoaice. Şi numai Dumnezeu ştie că nu-i fusese simpatică. Jordan n-avusese însă niciodată o inimă împietrită.

Se uită din nou la tipul care aştepta, neclintit, şi de rândul acesta Heinrich Wittmann *ştiu.* Rămase foarte demn, nu se milogi, se mărgini să dea încet din cap; apoi arătă cu degetul la *Coltul* pe care Jordan îl ridica spre el:

— Dacă socoţi că altfel nu se poate… Numai că, dacă nu te supără prea tare, aş prefera să fac eu însumi treaba. Am la mine tot ce trebuie. Glonţul murdăreşte – şi eu vreau să fiu un cadavru curat.

Agentul înţelesese şi nu făcu niciun gest când germanul îşi duse mâna la urechea stângă şi scoase un minuscul tub trandafiriu pe care-l purta atârnat acolo, ascuns între lobul urechii şi părul lui lung, prins de pavilion cu un inel subţire de metal. Deşurubă partea de sus a tubului, lăsă să-i curgă în palma dreaptă vreo cinci-şase pastile plate, şi îi zâmbi agentului – un zâmbet nu chiar atât de silit:

— Oricând de folos, când pleci în misiune.

Se aşeză jos, îi aruncă o ultimă privire francezului:

— La revedere, colega. Pe foarte curând, poate… N-ar fi exclus să ai şi tu necazuri pe chestia asta.

Şi îşi duse mâna la gură.

Câteva clipe păru că nu se întâmplă nimic… Apoi, deodată, căscă gura mare, ca unul care se asfixiază, şi obrazul i se înnegri. Trupul se încordă, se răsuci în câteva scurte convulsiuni şi rămase, în sfârşit, neclintit pe spate, cu ochii holbaţi şi cătând la cer.

Jordan se apropie, îşi puse mâna stângă pe inima germanului, se ridică şi rămase gânditor un minut, destul de impresionat. Era întâia oară când asista la o sinucidere, aşa, ca spectator pasiv… îşi puse apoi la loc în buzunar pistolul nefolosit şi se apucă să caute cadavrul, ca să-i scoată din buzunar tot ce i-ar fi putut înlesni identificarea, luându-i adică portofelul, în care găsi, aşa cum se aştepta, un bilet Oslo-Kiel pentru el şi maşina lui.

Trebuia acum să scape de cadavru. Să-l îngroape nu putea, îi lipseau uneltele… începuse să cerceteze împrejurimile şi găsi, după zece minute, un crâng scund, destul de des şi nu prea îndepărtat. Târî anevoie corpul până acolo, se strădui să-l ascundă printre tufe – nu fără greutate; dar până la urmă rezultatul era destul de mulţumitor: afară doar de un mare ghinion, germanul putea să se odihnească acolo câteva zile fără să-l vadă nimeni, cu atât mai mult cu cât locurile păreau într-adevăr puţin umblate.

Pe ceasul agentului, era unsprezece fără un sfert: *Prinsesse Ragnhild* pornea la unu la prânz, nu era vreme de pierdut.

Întors pe şoseaua naţională 6, Jordan porni *Taunus*-ul spre Oslo cu o viteză mult superioară limitelor stabilite de codul rutier norvegian. În timp ce sta la volan, cumpăni îndelung dacă are sau nu şanse să scape: nu de teamă sau de grijă pentru siguranţa lui personală, nu, pur şi simplu pentru izbânda misiunii. Şi ajunse la încheierea că *trebuia* să se sfârşească cu bine. De altfel, ce vină i s-ar fi putut aduce, dacă s-ar fi ciocnit de serviciile speciale germane? Omul se sinucisese – aşa că? Îi era lesne să jure că n-are niciun amestec. Maşina furată? Nimic prea grav: putea să le spună că vederea cadavrului îl înspăimântase, că dorise să se îndepărteze cât mai iute de la locul dramei.

Zece minute după ce porni, trecea pe lângă maşina incendiată, care nu mai era acum decât o carcasă fumegândă. Destul de multă lume de jur împrejur, gură-cască, poliţişti şi chiar o chipeşă maşinuţă de pompieri, venită fără îndoială de la Eidsvoll. Să treacă nepăsător ar fi dat de bănuit: opri, cum ar fi făcut orice automobilist, căscă ochii şi plecă mai departe după câteva minute: Ajunse în capitală la douăsprezece fix, o luă pe Trondheimsveien, în sens invers celui de dimineaţă şi în cincisprezece minute era pe Hjortnes Kai. Operaţiile de întoarcere pe vaporul companiei „Jahre Line” erau în toi şi

agentul era departe de a fi ultimul. La douăsprezece şi jumătate, după ce îşi trase maşina în puntea-cală, îşi luă în primire cabina de clasa a doua: avea două locuri – dar plăcându-i se vede şi lui la fel de mult confortul, germanul plătise amândouă cuşetele şi Jordan putu astfel să cugete netulburat de nimeni, până seara, la planul de acţiune în Germania. *Prinsesse Ragnhild* ridicase ancora, după orar, la ora unu; nicio clipă, nici la îmbarcare, nici pe vas, agentului nu i se păru că e urmărit sau observat.

O traversare fără complicaţii… Instalaţiile de la a doua erau desigur mai puţin luxoase decât cele de la a-ntâia – barul servea însă aceleaşi lichide şi menu-ul la restaurant era acelaşi. Jordan făcu câte o haltă lungă în fiecare, întremându-se temeinic după emoţiile de dimineaţă. A doua zi, miercuri 20 iulie, pe la opt şi jumătate, debarca la Kiel cu *Taunus* cu tot. Fără niciun incident şi cu aceeaşi convingere că nu-i pasă nimănui de el.

*

Îşi studiase programul până la cel mai mic amănunt: fiecare minut era socotit. Ieşi din Kiel aşa cum intrase în ajun prin Sophienblatt, înghiţi în mai puţin de trei sferturi de oră cei optzeci de kilometri ai şoselei naţionale 404 care îl scoase la autostrada E 4. Şi apoi, pietrele kilometrice începură să defileze cu viteza maximă îngăduită de *Taunus:* Hamburg, Hanovra, Göttingen – pe care Jordan îl lăsă în stânga, Kassel… La vreo şaptezeci de kilometri după Kassel, părăsi *autobahn*-ul, intrând într-o mică şosea departamentală care îl scoase la Flensungen. Şi de acolo, o porni pe un drum aspru de munte, cu groaznic de multe serpentine, croit în pădure în coasta Vogelsberg-uliu: era, de fapt, ramura sudică a drumului, mult mai aspră decât cealaltă pe care urcase cu Ilse în urmă cu şase zile pentru a ajunge în locul de unde, în principiu, putea zări faimoasa centrală atomică.

La trei şi jumătate după-amiază, la vreo zece kilometri înainte de a ajunge la Gedern, opri sub copaci exact în locul unde îşi trăsese mica nemţoaică *Volkswagen*-ul. Acum, Jordan avea să ştie, sau mai curând să verifice, un lucru de care era, teoretic, convins.

Coborî din maşină şi, pe jos, ca şi rândul trecut, o luă de-a lungul desişului care mărginea drumul pe stânga, ca să ajungă la strâmta deschizătură în care pătrunsese pe urmele Ilsei. O găsi cu uşurinţă,

aruncă o privire de jur împrejur şi se strecură cu îndrăzneală în spărtură. Nu fără o strângere de inimă, totuşi: aceea a savantului care, trăgând de o manetă, declanşează o experienţă care-i va dovedi sau îi va nărui teza.

Străbătu cu uşurinţă cărarea, era oricum mult mai uşor decât în faptul nopţii, şi putu să desluşească acum neînsemnatele repere care-i scăpaseră rândul trecut. În câteva minute, ajunse la întâiul baraj… Nu se schimbase nimic, cercul metalic pe care îl strecurase Ilse între cele două fire de sârmă ghimpată era tot acolo şi cele trei fire pe care le tăiase el, la întoarcere, pe o lungime de un metru, nu fuseseră reparate. Atât şi era o dovadă: Jordan prevedea însă alta, şi mai zdrobitoare.

O luă de-a lungul gardului de sârmă ghimpată spre dreapta şi merse astfel vreo cincizeci de metri – până acolo unde, aşa cum se aştepta – gardul se oprea brusc. Şi mai încolo – nimic; drum slobod. Se întoarse, tot de-a lungul gardului, trecu din nou pe dinaintea inelului de metal pus acolo de Ilse, îşi urmă inspecţia, constată că, şi în partea cealaltă, gardul de sârmă nu se prelungea mai mult de o sută de paşi…

Şi încă, aici, îşi mai dăduseră oarecare osteneală, montaseră aşa-zisul baraj pe o distanţă de câteva sute de metri – având în vedere cazul că, retrăgându-se, agentul s-ar fi abătut la stânga ori la dreapta de la potecă. Al doilea „obstacol”, mai îndepărtat, cel alcătuit din fire încrucişate, nu era mai lung de treizeci de metri… Nimic mai firesc, de altfel: noaptea, rudimentul ăsta era mai mult decât îndestulător ca să-i dea lui Jordan iluzia unui baraj neîntrerupt; pe de altă parte, nemţoaica cunoştea foarte bine drumul şi nu era nicio primejdie să se rătăcească şi să treacă pe de lături… împreună, cele două simulacre putuseră fi făcute de o echipă de nici şase inşi, într-o singură zi de lucru.

În spatele celui de al doilea „baraj”, la vreo treizeci de paşi, se mai vedeau încă pe pământ urmele lăsate de pneurile unui *Jeep,* desigur aceia care-i adusese pe oamenii B.V.-ului şi tacâmul lor, proiectorul şi armamentul; de altminteri aproape de tot se desluşeau şi urmele uşoare ale afetului puştii-mitraliere: nici măcar duliile provenite de la cele două rafale nu-şi dăduseră osteneala să le culeagă.

Cât văzuse, îi ajungea. Oricum, nu mai avea niciun rost să se mai afunde în pădure: nu-l mai aştepta nimic interesant, şi în orice caz nicio centrală atomică, nici terminată, nici în construcţie… Trebuia să izbutească să înştiinţeze însă Parisul cât mai curând cu putinţă: era, pe ceasul lui, trei şi douăzeci şi, dacă treaba mergea bine, avea să fie la Frankfurt la vreme, ca să prindă *Caravelle* Air-France de nouăsprezece patruzeci.

Se întoarse la şosea şi la *Taunus,* demară în direcţia Gedern, ajunse, peste trei sferturi de oră, în şoseaua naţională 40 care-l scoase la Frankfurt la cinci şi zece. Se oprise cincisprezece minute în drum, într-o cafenea din Gelnhausen, ca să fabrice o scrisorică, un rezumat pe două pagini al celor constatate în pădurea de la Vogelsberg şi al concluziilor respective. Înainte de a-şi încredinţa poştei locale mesajul, scrisese pe plic adresa, foarte nevinovată în aparenţă, a unuia din corespondenţii de la Paris ai S.D.E.C.E. În felul acesta, chiar dacă nu mai vedea niciodată Parisul, rezultatele misiunii lui aveau să ajungă la ţintă.

Ocoli vajnic pe la sud marele oraş şi o porni spre Rhein-Main Flughafen, la doisprezece kilometri de acolo; o clipă mai devreme şi ajungea la ţanc ca să sară în *Boeing*-ul de şaptesprezece douăzeci al Lufthansei, care decolă sub ochii lui pe când gara *Taunus*-ul – ce avea să-l lase în voia soartei în locul de parcare de la aeroport.

Lă urma urmelor, era fără îndoială mai bine să ia un avion francez, şi, aşa cum prevăzuse iniţial, îşi luă, zborul, peste o sută patruzeci de minute, cu cursa 749 a companiei Air France.

Până în clipa decolării se aşteptase la orice, la o intervenţie a poliţiei sau a Siguranţei germane. Ce Dumnezeu, băieţii care fuseseră puşi să îmbarce şi să debarce *Taunus*-ul la Kiel şi Oslo, în vreme ce adversarul lui se urca, discret, pe vaporul companiei „Jahre Line", trebuie să se fi mirat văzând că maşina se întoarce cu un necunoscut la volan! Pe urmă însă, când *Caravella* ţâşni spre cer, Jordan trase concluzia că, de bună seamă, germanul va fi fost atât de sigur că are să-i funcţioneze capcana, încât n-a mai socotit necesar să ceară pentru traversarea Oslo-Kiel ajutorul gorilelor.

La douăzeci şi patruzeci şi cinci, avionul companiei Air France ateriza la Orly. A doua zi în zori, agentul se înfiinţă la Porte de

Montreuil şi solicită o întrevedere urgentă cu colonelul Guibrard.

CAPITOLUL VI

— …Cum vedeţi, domnule colonel, spuse Jordan, o comedie clasa-ntâi; dumnealor ne intoxicau după pofta inimii în două feluri: în direct prin reţeaua Bruneau şi invers prin reţeaua Muller, ex-Lornier.

Guibrard tuşi încetişor, făcu câţiva paşi nehotărâţi de jur împrejurul biroului.

— Mărturisesc că n-am înţeles exact, mărturisi el în cele din urmă, aşezându-se la loc. Sau mai bine zis am înţeles amănuntele, dar nu şi concluziile pe care le tragi… Fii drăguţ, şi ia-o încă o dată de la cap… Ziceai că oamenii B.V.-ului au priceput numaidecât că i-am lăsat anume să pună mâna pe schema reţelei Lornier?

— Întocmai. Cum? Asta n-o ştiu, e o chestiune pe care urmează s-o limpezesc. Sigur e însă că, în vreme ce credeam că-i păcălim pe germani, ne-au păcălit ei pe noi într-un chip magistral; în vreme ce, nu-i aşa, ne închipuiam că vor crede că ne inundă cu informaţii alese anume ca să ne intoxice, ne-au manevrat ei cum au vrut, plecând tocmai de la principiul că *noi nu vom crede niciun cuvânt* din informaţiile furnizate de reţeaua ex-Lornier. Am să revin…

Făcu o pauză, şi urmă:

— Şi apoi, consecinţă şi mai gravă, şi-au închipuit că dacă le oferim aşa pe tavă reţeaua ex-Lornier, o facem fiindcă am instalat altă reţea, nouă-nouţă, pe care cea dintâi urma s-o camufleze. Aşadar, au emis ipoteza că am respectat schema Lornier, care era foarte bună, şi că ne-am mărginit să-i dublăm oamenii cu agenţii noştri, pe care-i considerăm de nedescoperit… În felul acesta, le-a fost lesne să-şi orienteze cercetările la Göttingen, la München sau la Hamburg – şi sunt convins că supra-reţeaua noastră a fost reperată în cele mai mici amănunte în două săptămâni, fără ca Bruneau să ştie nimic… Şi deci, precum vă spuneam adineaori, nemţii puteau să ne bage pe gât tot ce pofteau, direct sau invers.

Directorul general făcu un mic gest de enervare:

— Mama ei de treabă, păi tocmai asta nu pricep! Ce vrei să spui, cu directul şi inversul dumitale?

Agentul zâmbi şi, fără exces de tact, fiindcă nu-i stătea în caracter, începu să-i vorbească aşa cum vorbeşti unui copil de cinci ani:

— Dar e foarte simplu, domnule colonel. Să luăm întâi reţeaua „adevărată", cea a lui Bruneau: ei bine, de vreme ce noi o consideram pe deplin sigură, germanii puteau pe canalul acesta să ne facă să credem tot ce doreau ei să înghiţim – asta am numit-o intoxicaţie directă. Observaţi că, săptămâni întregi, s-au mărginit doar să ne confirme iluzia, lăsându-i pe oamenii lui Bruneau să culeagă tot felul de fleacuri, bucăţele de adevăr, informaţii inofensive pe care oricum le-am fi aflat mai târziu citind ziarele… Vă amintiţi că ne-a mirat randamentul acesta modest: faptul însă că reţeaua aduce o pradă, fie ea cât de modestă, ni se părea o dovadă că B.V.-ul nu-i cunoştea existenţa. În realitate germanii, care n-au fost proşti de loc, şi-o ţineau în rezervă pentru o lovitură mai mare, şi…

— Bun, clar, îi tăie vorba colonelul cam rece. Şi cealaltă modalitate, cea pe care te încăpăţânezi s-o denumeşti „inversă"?

— Nicio scamatorie, o să vedeţi. B.V.-ul ştia că, siguri că nu-i decât material de intoxicare, noi vom privi de-a-ndoaselea tot ce ne va comunica el prin reţeaua Muller. Cu alte cuvinte, dacă reţeaua Muller ne indica „alb", noi conchideam că adevărul e „negru". În felul acesta, dacă adevărul era „alb" şi germanii doreau să ni-l ascundă, le era destul să le; indice „alb" oamenilor lui Muller – ca noi să deducem automat că adevărul e „negru".

Colonelul rămase o clipă pe gânduri şi în cele din urmă bombăni:

— Da, da, încep să înţeleg vicleşugul. Dar n-ai putea să-mi dai un exemplu concret?

Jordan se însenină la faţă:

— Un exemplu concret? Cel mai bun exemplu sunt micile mele aventuri. Sau, mă rog, ceea ce am înţeles eu din ele. Fiindcă raţiunile mai adânci… La politică, ştiţi bine că nu mă pricep.

Păru să chibzuiască câteva clipe, apoi se hotărî:

— Domnule colonel, în încurcătura asta există o singură certitudine: că Germania Federală n-are, pentru moment, nici-o centrală atomică de înaltă putere, subterană sau nesubterană, în construcţie sau în neconstrucţie. Dacă treaba asta are sa le facă sau nu plăcere domnilor miniştri, habar n-am: faptul e însă pe deplin sigur.

Guibrard voi să ia cuvântul, dar agentul îl opri cu un gest nu prea politicos, continuând:

— Aşadar, guvernul german simte nevoia, acum două, trei luni, să ne-o confirme. Nu cu vorbe dulci, astea ştie toată lumea câte parale fac, ci prin subtila mijlocire a reţelei Muller: cu alte cuvinte, B.V.-ul îi lasă pe oamenii lui Muller să pună mâna – aşa au crezut ei, că au pus mâna pe o informaţie senzaţională: construcţia secretă a unui reactor de 200 megawaţi. Iar noi aici, în Porte de Montreuil, ne-am zis: de vreme ce ne lasă să aflăm această informaţie, o fac ca să ne intoxice, deci e o bazaconie, deci n-au în realitate niciun program atomic în curs de desfăşurare. Nu asta e concluzia pe care aţi raportat-o la Preşedinţie?

— Întocmai, recunoscu directorul general după o clipă de şovăire.

— De ce a adoptat Bonn-ul atunci această atitudine, v-o spun şi v-o repet, habar n-am. Poate ca să ne liniştească după călătoria Cancelarului în America… Pe scurt, mai trece ce mai trece – şi într-o bună zi, acum vreo două săptămâni, se schimbă punctul de vedere. Germania Federală hotărăşte să ne convingă, de rândul acesta, că a început construirea unui puternic reactor. De ce au vrut să ne bage asta pe gât, de ce au întors deodată calimera – mister şi iar mister…

Guibrard murmură gânditor:

— Dacă e adevărat ce spui dumneata, singura explicaţie logică ar fi că Bonn-ul a vrut astfel să ne îndemne să nu ne retragem trupele de pe teritoriul ei.

Agentul dădu din cap:

— Tot ce se poate… Sigur e însă că B.V.-ul nu mai putea folosi iar reţeaua Muller: două informaţii despre o treabă de asemenea calibru ar fi putut să ne dea de bănuit. Au luat-o deci pe canalul Bruneau, punând la cale, pe spinarea mea, acea uluitoare combinaţie menită să dea o autenticitate zdrobitoare informaţiei pe care urma să o moştenească rezidentul nostru.

Cu ochii pironiţi în gol, păru că stă câteva clipe pe gânduri înainte de a continua:

— Dacă a fost o coincidenţă, reluă el, că eram la Göttingen când au pornit operaţia, sau dacă mi-au aşteptat sosirea ca să demareze – iată încă un punct neclar… În orice caz, întâmplător sau nu, pe mine m-au luat de ţap ispăşitor. Şi eu mi-am jucat cât se poate de conştiincios rolul în scenariul dumnealor, pe care vi l-am povestit adineaori: inginerul care are planurile centralei şi vrea să le facă bani ca să ajungă în Statele Unite, logodnica lui care e gata să-mi arate dovada că centrala există cu adevărat – un matrapazlâc a-ntâia, care a mers ca pe roate… în pădurea Vogelsberg, cu cincizeci de stâlpi, câţiva kilometri de sârmă ghimpată, un far de automobil, şi un F.M., au izbutit să mă convingă că locul acela ascunde într-adevăr un secret formidabil – formidabil de vreme ce e păzit cu asemenea străşnicie! Şi, precum v-am spus, au împins atât de departe lucrurile, încât şi-au împuşcat propriul lor agent, fata care-mi slujea de călăuză! Dacă m-au cruţat, şi asta abia ieri am înţeles-o, a fost ca să rămână un martor, cineva care să-i poată comunica lui Bruneau şi apoi dumneavoastră că e convins că în pădurea Vogelsberg există *într-adevăr* nişte instalaţii atomice straşnic păzite şi apărate.

— Interpretarea dumitale mi se pare plauzibilă, îl întrerupse colonelul. Dar atunci ce sens a avut călătoria la Oslo, ce e cu bomba din maşina dumitale? Mărturisesc că nu văd legătura logică.

— M-am mirat şi eu, zău, domnule colonel. Am înţeles apoi că era cea mai bună modalitate, cea mai eficace, ca să încheie comedia… Întâiul avantaj, când aţi fi aflat că am sărit în aer cu maşină cu tot, eu, cel din urmă martor, aţi fi crezut cu şi mai multă tărie că există o centrală în construcţie în Germania Federală. Şi, mai ales, se punea capăt şi basmului cu documentele pe care dorea, pasămite, să ni le vândă Kolbe. Fiindcă bineînţeles documentele cu pricina nici

nu existau şi era timpul să nu se mai vorbească de ele – ar fi putut ajunge plictisitor! Presupun că aşa-zisul inginer ar fi dispărut definitiv din circulaţie după ce l-ar fi înştiinţat pe rezidentul nostru că renunţă să mai facă târgul, că afacerea e prea primejdioasă, dovadă moartea mea năprasnică întâmplată numaidecât după cea a logodnicei lui – şi alte asemenea bărbi… Kolbe o dată dispărut, adio planuri de vânzare. Cortina…

— Şi pe urmă, nu mai exista oare riscul să paraşutăm în Germania un alt agent care să-ţi ia urmele şi să încerce să ajungă mai departe decât ai ajuns dumneata?

Jordan se scărpină gânditor în cap înainte de a răspunde:

— Bineînţeles… Dar era puţin probabil, totuşi. Sunt sigur, domnule colonel, că aţi fi pregetat să trimiteţi pe încă cineva într-o capcană din care era limpede că nu scapă nimeni… Şi dacă totuşi v-aţi fi hotărât s-o faceţi, oamenii B.V.-ului ar fi scornit altă năzbâtie – se pare că au repertoriul destul de vast.

Câteva clipe se aşternu tăcerea, pe care Guibrard o tulbură primul, destul de bine dispus:

— La urma urmei, totul s-a terminat cu bine. Se poate spune că am ieşit câştigători, nu?

Agentul nu răspunse numaidecât. Şi când luă cuvântul, era oarecum stânjenit:

— Ştiu eu… Da, preşedinţia are să fie fireşte mulţumită să ştie în sfârşit cu siguranţă că Bonn-ul îşi ţine angajamentele şi că nu are niciun plan de înarmare atomică… Dar poate că factura are să i se pară cam sărată…

— Factura?

— Păi da, domnule colonel, aţi uitat?… Amândouă reţelele sunt k.o… Cea a lui Muller, să nu mai vorbim: nu ne mai foloseşte chiar la nimic, de vreme ce germanii ştiu pentru ce şi cum am sacrificat-o de bună-voie. Dar nici cea a lui Bruneau nu mai face două parale – deconspirată, demascată, făcută ferfeniţă. Deci, nu mai avem nicio

organizaţie valabilă în Germania Federală – şi mă tem că o să curgă ceva apă pe gârlă până o să izbutim să instalăm una nouă, ţinând seama că B.V.-ul trebuie să fie acum cu ochii pe noi.

Directorul general înjură printre dinţi, apoi exclamă, bătând cu pumnul stâng în birou:

— Adevărat, la asta nu m-am gândit! Milioane de franci aruncate pe geam şi toţi agenţii noştri demascaţi, ca să aflăm că nu există o centrală atomică în Germania, e cam pipărat… Şi ce-i de făcut?

Jordan strecură cu prudenţă:

— Asta e treaba specialiştilor dumneavoastră de la „Externe", domnule colonel. Trebuie să ia neîntârziat în studiu problema instalării unei a treia organizaţii – şi pe baze cu totul noi.

Guibrard sări în sus, iar enervarea îl făcu chiar să rostească unele cuvinte pe care ar fi fost mai bine să nu le audă un modest executant:

— Specialiştii mei! I-am văzut la lucru şi mi-ajunge! Eram împotriva idiotului acela de proiect de a-l torpila pe Lornier şi aşa mai departe, ţi-am spus, de… Mi se părea o treabă tulbure, încurcată şi primejdioasă – şi ce dreptate aveam! Practic însă, am fost pus înaintea unui fapt împlinit… Dar las' pe mine, ai să mai auzi despre asta, crede-mă! Sunt câţiva care o să cam între la apă şi pe care nu eu am să mă duc să-i scot…

*

Pentru colonel, afacerea era clasată: începeau, de-acum încolo, bine-cunoscutele sâcâieli cu rapoartele „sus". Pentru Jordan lucrurile stăteau însă cu totul altfel şi ştia că nu va avea linişte sufletească atâta vreme cât nu va izbuti să explice punctele obscure pe care foarte deschis i le semnalase directorul general. Cum de fusese reperat la Göttingen, oare numai din întâmplare coincisese sosirea lui în Germania cu povestea cu centrala atomică fantomă? Şi, mai important, cum de ghicise B.V.-ul că francezii i-au lăsat anume să ia cunoştinţă de organizaţia Lornier? Acest din urmă amănunt îl rodea cel mai tare: şi se întreba oarecum înspăimântat

dacă nu cumva jucase în realitate rolul unui pompier incendiator – cu alte cuvinte dacă nu cumva, din imprudenţă sau din neîndemânare, nu-i lăsase pe cei doi germani asmuţiţi pe urmele ex-rezidentului să înţeleagă subtila manevră gândită de iscusitele minţi ale S.D.E.C.E. Aceste frământări nu i le împărtăşise, bineînţeles, colonelului; îşi făgăduise să studieze însă temeinic problema.

Or, cu cei doi germani nu se întâlnise decât de două ori: la „Royal Tronchet" şi în casa deocheată din rue de Calais. După ce dobândi deci încuviinţarea ierarhică de rigoare, Jordan luă legătura cu Siguranţa şi ceru o anchetă amănunţită la amândouă aceste stabilimente.

Ca niciodată, cei de la D.S.T.{8} Îşi dădură toată osteneala. Zadarnic însă… „Royal Tronchet" se vădi a nu fi altceva decât ce părea, un onorabil hotel notat cu trei turnuleţe în ghidul Michelin, cu un restaurant cu două tacâmuri încrucişate şi fără urmă de stea… Nicio legătură cu vreo oficină de spionaj; iar faptul că trăseseră acolo agenţi germani şi francezi n-avea sens deosebit.

La „Regina Filipa", tot zero: localul era, fireşte, deocheat, dar nu altfel decât din punctul de vedere al moralei burgheze… Nici în clin nici în mânecă cu gravele secrete de stat. Jordan află, de altminteri, că era finanţat de un domn foarte bine, cu înalte relaţii în avenue Paul Doumer, cu cai de curse la Auteuil şi la Maison-Laffitte, frecventând cocteilurile oferite de casele de editură şi a cărui semnătură figurase, printre o mie altele, pe un protest împotriva interzicerii cărţii *La Religieuse.* Elita pariziană, ce mai, şi mai presus de orice bănuială.

Agentul se încăpăţânase, ceruse cercetări amănunţite cu privire la fete şi mai cu seamă cu privire la Janine Duchamp: era cea mai suspectă, de vreme ce-l primise la dânsa timp de o oră pe unul din germani – e drept, potrivit instrucţiunilor lui Jordan. Iar tufă de Veneţia. Fără cusur domnişoarele – neîmpodobite, e drept, de virtuţi, fireşte, nici nu li se cerea una ca asta, lucrătoare cinstite însă, care nu se îndeletniceau cu nimic clandestin în afara programului normal. Şi altminteri binecunoscute la Moravuri şi cu condicuţe în regulă.

Viaţa Yankăi, pe care ceruse s-o cearnă prin sită, era cleştar curat.

Nu scria şi nu primea scrisori de la nimeni şi cu atât mai puţin din Germania, nicio întâlnire suspectă. Un cont în bancă destul de frumuşel, bineînţeles, dar pe care îl justificau îndestul aptitudinile ei profesionale şi pe care nicio depunere anormală nu-l sporise de curând. Lucru destul de rar, trăia singură şi nu subvenţiona niciun bărbat atins de limfatism incurabil.

Până la urmă, copoii de la Interne osteniseră şi lăsaseră baltă treaba. Jordan însă se hotărâse să meargă mai departe singur şi cu mijloacele lui, măcar în ce o privea pe blondină. De când se întorsese de la Göttingen, reluase legăturile cu dânsa, legături pur camaradereşti, astfel încât, cu prilejul unei vizite, îi fu lesne să-şi pregătească cheile false necesare unei discrete percheziţii în rue Fortuny. Operaţie de-a lungul căreia nu întâmpină nicio dificultate şi pe care o îndeplini într-una din nopţile în care fata era „la lucru”.

Îşi irosi trei ceasuri. Atâtea magnetofoane secrete, atâtea microfoane ascunse şi atâtea minuscule aparate fotografice câţi iepuri într-o biserică. Şi tot atâtea coduri criptografice, iar de vreo scrisoare, nici pomeneală… Dacă fata asta făcea spionaj atunci doamna Günther Sachs ponta în fiecare dimineaţă la şase la fabrica de rulmenţi pe bile.

La urma urmei, gândea Jordan întorcându-se mofluz acasă, ar fi trebuit să-şi închipuie de la început şi fără să se mai ostenească atâta. Ce rost ar fi avut ca o fată deşteaptă ca dânsa să se arunce, aşa deodată, în Informaţii, în folosul unui oarecare, un străin, pe care-l vedea prima oară în viaţa ei? Şi asta degeaba, numai de ochii lui frumoşi… în vreme ce, dimpotrivă, agentul o făcuse să înţeleagă limpede la timpul său că, ţinând seama de situaţia ei la marginea societăţii, avea tot interesul să-şi câştige bunele sentimente ale „serviciilor” franceze. Nu, hotărât, nu stătea în picioare.

Şi pe urmă o bucată de vreme Jordan nu mai avu prilejul să cugete la această problemă. Pe la sfârşitul lui iulie, Instituţia îl expedie *subito-presto* într-o capitală sud-americană ca să descurce o treabă destul de neplăcută: poliţia îl băgase la răcoare pe directorul Alianţei franceze locale, învinuit că întreţine relaţii cu mişcările subversive interzise. Îi trebui o săptămână agentului ca să demonstreze că omul, un cadru universitar, slăbănog şi ochelarist, cu nasul ascuţit şi cu părul buclat, nu întreţine relaţii, foarte

strânse, e drept, decât cu vreo zece din studenţii lui.

Izbutind să-l scoată, Jordan, destul de admirativ, îi sugeră serios să ceară secretariatului general al Alianţei, la Paris, să-i trimită un adjunct ca să nu se „prăpădească” săracul muncind. Se întoarse pe urmă în Franţa cu cursa 116 a companiei Air France, care îl lăsă la Orly duminică 7 august la zece patruzeci şi cinci. După amiază îi telefonă Yankăi, fără un motiv anume, ci numai fiindcă îi era dor de tovărăşia unei femei, şi anume de o tovărăşie plăcută. Îi răspunse însă că e puţin obosită zilele astea fiindcă, în luna august, afluenţa străinilor e mai mare ca oricând, dar că primeşte bucuroasă să cineze cu el poimâine, marţi, când era „liberă”. Fixară deci întâlnirea la ea acasă, la şapte şi jumătate.

PARTEA A TREIA

CAPITOLUL I

Domnişoara Duchamp i se păru lui Jordan puţin schimbată: agreabilă şi tot foarte frumuşică, într-o rochie de crep verde împodobită cu motive geometrice alcătuite din perle albe, dar parcă oarecum îngândurată. Când îi spuse asta, fata se scuză zâmbind: nu era decât o osteneală trecătoare, consecinţă a unui ritm de lucru care ar fi doborât pe oricine.

— Are să-mi prindă chiar bine să iau puţin aer, adăugă ea. Şi schimbând vorba, îi oferi obişnuitul ei aperitiv de Tokay.

În clipa când agentul ducea paharul la gură, sună telefonul. Yanka ridică receptorul fără să se scoale – aparatul se afla pe măsuţa joasă dintre ei doi – şi începu o scurtă convorbire, de bună seamă cu o „colegă". Îi puse capăt peste câteva secunde:

— Nu, astă seară nu pot, iau masa în oraş.

Şi punând receptorul în furcă, întrebă:

— Chiar, unde mă duci?

Jordan ştia să nu fie zgârâie-brânză, la o adică. De altfel, era la începutul lunii…

— Oriunde pofteşti, declară el mărinimos.

Fata păru că stă o clipă pe gânduri şi în sfârşit hotărî:

— Nu, tu mă inviţi, tu alegi. Tot ce aş vrea e să fie undeva afară din Paris, să miroasă puţin a câmp. Putem merge cu maşina mea. De acord?

Jordan era de acord. Începu să înşire câteva locuri pe care le ştia el – restaurantele elegante din oraş şi din împrejurimi constituiau una din specialităţile lui; era, de altfel, foarte adesea silit să le frecventeze cu treburile meseriei. Propuse „La Baraque", la Saint Cloud, „Au coq au vin", la Bougival, „Le moulin" la Chevreuse, „Le ruban rouge", la Joinville…

Fata refuză însă să se pronunţe:

— Nu zău, ar fi prea de tot să-ţi impun eu localul, protestă ea.

Până la urmă se opri la o cârciumioară despre care auzise multe lucruri bune, dar unde nu apucase să intre încă niciodată, „La maison royale", la Saint-Germain-en-Laye, la vreo cincisprezece kilometri de Paris. Yanka încuviinţă foarte încântată, pare-se, şi ieşiră din apartament spre a se urca în maşină, un *Triumf* verde-închis parcat în rue Fortuny la treizeci de metri de bloc. Jordan nu putea suferi tipul de vehicul aşa-zis „sport" şi se sui în el nu fără o strângere de inimă.

Tovarăşa lui conducea însă foarte bine, iar pe şoseaua naţională 13 n-ai nici cine ştie ce piedici pe acest scurt traseu. La opt treizeci, Yanka trăgea maşina în curtea de parcare de la „Maison royale".

A doua strângere de inimă din seara aceea, Jordan o avu peste cinci minute când deschise cartea de bucate. Amicul care îi recomandase localul trebuia să fi fost desigur acţionar al firmei! Dar ce să-i faci, intrase în horă… Şi nici nu era neplăcut să joci: vinul, sau mai bine zis, vinurile, erau excelente, un *reuilly* alb şi un *bouzy* roşu cu adevărat extraordinare, cu care stropiră un *loup grillé* (veritabil), un biftec cu măsline şi o tartă proaspătă cu marmeladă de portocale. Conversaţia nu tânji nici ea şi, când veni socoteala, după câte o cafea şi un *Hennessy* X.O. vechi de patruzeci şi cinci de ani, Jordan, într-o dispoziţie destul de fericită, nu se putu împotrivi plăcerii de a-i atrage spiritual atenţia ospătarului şef că el a cerut nota *lui* şi nicidecum bugetul naţional.

Când se ridicară de la masă, era noapte neagră, în curtea întunecoasă şi pustie a restaurantului, agentul nu băgă de seamă o umbră ascunsă pe după o berlină mare *Mercedes.* Abia se aşezase lângă Yanka pe scaunul jos al *Triumf*ului, că o lovitură de măciucă îl trăsni drept în moalele capului. Nu simţi niciun şoc, nu zări niciun fel de stele verzi sau portocalii, nu văzu parbrizul sărindu-i în obraz, cum se povesteşte prin romane – adevărul e că *lucrurile* nu se petrec niciodată astfel… Pur şi simplu, pentru el lumea încetă să mai existe.

Agresorul răsturnă pe spate trupul celui leşinat şi îl îndesă pe scaun,

astfel încât să fie cât mai puţin vizibil şi să arate ca un om care doarme; femeia demară fulgerător, urmată la câteva secunde de necunoscutul care se urcase în *Mercedes*-ul lui. Un atentat îndrăzneţ, desigur: totul se desfăşurase însă atât de repede încât ar fi trebuit prea mare ghinion ca să apară de undeva un martor.

Una în spatele celeilalte, maşinile ieşiră din Saint-Germain pe avenue du Maréchal-Leclerc şi apoi pe şoseaua naţională 13, acelaşi drum pe care o luase la venire Yanka. După doi kilometri cotiră însă la dreapta pe şoseaua naţională 184 care duce la Versailles, oprindu-se, de altfel, numaidecât, pe poteca pentru pietoni. Omul coborî din *Mercedes,* se apropie de *Triumf,* aşteptă o întrerupere în circulaţia ce era încă destul de însufleţită la ceasul acela şi-l transbordă iute pe Jordan, încă leşinat, în maşina lui; îl întinse pe planşeul din spate, îi puse cătuşe la mâini şi îi legă gleznele. Niciunul din şoferii care treceau în mare viteză pe şoseaua naţională n-ar fi putut să bage de seamă ce manevrează el acolo. Când isprăvi, amândouă maşinile îşi urmară drumul în direcţia Versailles.

*

Întins cât era de lung, Jordan îşi recăpătă cunoştinţa în clipa când i se scoteau cătuşele. Se ridică, frecându-şi automat ceafa şi fruntea cu amândouă mâinile – îi vuia capul ca un clopot de catedrală şi fiecare zvâcnire a sângelui era parcă un cuţit în creier. Era aşezat pe un divan, într-o încăpere slab luminată, un salonaş cu o mobilă cam obosită. Mâinile i le eliberase Yanka şi tot ea, fără un cuvânt, fără să-l privească, îi tăia acum frânghia cu care-i erau legate picioarele. În faţa lui, în celălalt capăt al odăii, stătea în picioare un bărbat blond şi bondoc care-l ţintea cu un pistol prelungit cu un lung amortizor de zgomot; agentul îl recunoscu numaidecât pe Ştefan Kleist, al doilea om al echipei care-l lichidase pe Lornier. Între el şi Jordan se afla o masă rotundă acoperită cu o cuvertură de catifea neagră şi pe ea se afla un obiect tronconic, tot negru, un obiect care semăna cu un pahar de zaruri şi care chiar era un pahar de zaruri. Agentul privi la ceas: unsprezece şi jumătate – aşadar, dacă nu erau la Paris, nici prea departe nu puteau fi.

Femeia se ridicase şi, tot fără să scoată un cuvânt, se aşeză pe un taburet, în dreapta lui Jordan; blondul luă deodată cuvântul:

— Domnule Jordan, ştii cine sunt, ştiu cine eşti, nu-i nevoie de prezentări, nu?

Vorbea curgător franceza, dar cu un accent mult mai pronunţat decât al răposatului său coechipier, aproape accentul acela caricatural pe care îl puneau în gura „prusacilor" cărţile franţuzeşti de după 1870. Aşa că ieşea „Tomnule Şortan… vără brezendări" – numai că agentului nu-i ardea de loc de râs… Germanul urmă:

— Domnule Jordan, serviciul dumitale şi al meu au hotărât să se oprească aici şi să treacă cu buretele şi peste moartea lui Lornier şi peste mişeleasca ucidere, făptuită de dumneata, a camaradului meu Heinrich Wittmann. Ca să nu strice, pare-se, relaţiile între Franţa şi Germania…

Atâta că mie unuia prea puţin îmi pasă de relaţiile dintre ţările noastre: Heinrich era de douăzeci de ani prietenul meu cel mai iubit, aşa că am hotărât să-l răzbun eu însumi. Asta e.

Jordan înţelese numaidecât că ar fi zadarnic să se avânte într-o discuţie logică. Omul nu era într-o stare normală. Se vedea limpede că îl mână patima şi nu raţiunea. Era aşadar mai bine să adopte aceeaşi poziţie şi să vorbească acelaşi limbaj. Se făcu că protestează:

— Ucidere mişelească! Uiţi că Wittmann şi cu mine am luptat cu arme egale. Da, l-am ucis pe colegul dumitale, indirect de altfel. Dar, după ce el a făcut tot ce a putut ca să mă arunce în aer cu dinamită. I s-a dat şi lui o şansă şi, dacă n-a câştigat, înseamnă că aşa a voit soarta.

Kleist schiţă un salut greoi:

— De acord… Tocmai de aceea n-am să te dobor cu sânge-rece cu un foc de pistol, cum aş putea s-o fac. Ţi se va da şi dumitale o şansă.

Fără a-şi abate arma nici cu un milimetru, îi făcu semn cu stânga Yankăi; aceasta se ridică şi veni să pună pe masă ceva care părea să fie două tablete albe, strict identice.

Omul explică:

— Unul din hapurile astea conţine otravă, zece centigrame de stricnină. Unul singur… Vei alege unul, la întâmplare, eu îl voi lua pe al doilea, şi le vom înghiţi deodată. În stomac îi vor trebui cinci minute învelişului să se dizolve: are să fie nostim, nu-i aşa, să stai cinci minute să aştepţi să vezi cine a pierdut? Pe urmă, are să înceapă spectacolul pentru celălalt: ameţeli, convulsiuni, contracţii tetanice, urlete – o jumătate de ceas încheiat. Şi mai e ceva bun cu stricnina, că cel otrăvit rămâne lucid până în ultima clipă.

Femeia se apropie din nou, luă cele două tablete, le puse în paharul de zaruri. Îl scuturã câteva clipe, apoi îl răsturnă pe masă, cu gura în jos.

Germanul zâmbi:

— După dumneavoastră…

Ridică paharul, tot cu ochii ţintă la Jordan şi dezvălui cele două tablete, acum aproape lipite una de alta. Agentul urmărea scena de parcă nu s-ar fi întâmplat aievea, de parcă ar fi asistat la o fantasmagorie. O chinuitoare durere de cap îl învăluia ca într-o negură deasă, prin care zărea ca în vis încăperea aceea slab luminată, cele două rondele albe pe catifeaua neagră, pe Yanka încremenită, în picioare, într-un colţ… Şi viteazul acela blond şi caraghios, care-l ţintea cu pistolul… Nu, nu era adevărat, visa, avea să se trezească din clipă în clipă. Deodată Kleist lătră:

— Alege! Număr încet până la trei: dacă la trei n-ai ales, trag! Unu… doi…

Automat, agentul întinse mâna, luă una din pastile… Ştia bine acum că nu e un vis, că germanul era cum nu se poate mai hotărât să ducă până la capăt această absurdă judecată divină – că era nebun de legat, lucru de netăgăduit, dar asta nu schimbă cu nimic situaţia… Iar el, Jordan avea să-şi joace peste câteva clipe viaţa la rişcă. Adică nu, o şi jucase…

Omul B.V.-ului pusese la loc paharul peste pastila pe care agentul o lăsase pe masă. Îl ridică iar şi-l aruncă într-un fotoliu, lângă dânsul; luă pastila între degetul mare şi arătătorul mâinii stângi:

— Ca să-ţi dau curaj, încep.

Privindu-l pe Jordan cu nişte ochi halucinaţi, îşi băgă mica pastilă în gură şi o înghiţi, cu o vizibila mişcare de deglutiţie. Agentul sta neclintit contemplând pastila din mână, pastila *lui.* Îl bântuiau gânduri negre… Era de necrezut, curată nebunie… în plin secol XX… Şi apoi, o vagă impresie că e tras pe sfoară, că e ceva neclar, necinstit în scenariul ăsta.

Celălalt urlă iar:

— Număr încet până la trei, şi dacă la trei n-ai înghiţit-o, trag! Unu… doi..

Instinctiv, Jordan îşi duse pastila la gură, în vreme ce, în chip straniu, toată fiinţa lui, fizică şi morală, se răzvrătea împotriva acestei mişcări a braţului, îi striga să acţioneze, să încerce ceva – orice, numai să nu consimtă la un lucru despre care acum ştia că e o înşelătorie.

Şi atunci, se auzi ca din senin lângă el un strigăt al Yankăi, care-i opri mâna ajunsă la zece centimetri de buze:

— Nu!

La fel de surprins, germanul îşi abătu o sutime de secundă atenţia de la agent, aruncând o privire în direcţia fetei. Cu un reflex instantaneu al trupului mai curând decât al voinţei, Jordan se năpusti asupra celuilalt, plonjând peste masă ca un portar de fotbal. Se auzi o împuşcătură, un „ploc” înăbuşit, de amortizor, şi simţi o arsură nu prea dureroasă în coasta stângă. Se şi afla grămadă peste adversarul lui, strângându-l cu o mână de gât şi apucându-i, cu cealaltă, de ţeavă pistolul pe care-l abătu de la el.

Doborât de izbitură. Kleist îl târî după el pe jos şi pe francez. Se învălmăşiră câteva clipe încăieraţi pe covor – şi un al doilea glonţ porni, înfingându-se într-un perete. Jordan înţelese curând că n-are sorţi de izbândă cu vlăjganul acela, mai ales în halul în care se afla, încă ameţit de măciuca de la Saint-Germain. Întrezări în acelaşi timp singura tactică posibilă, îi dădu drumul de gât şi se agăţă cu amândouă mâinile de pistol, silindu-se să-şi strecoare propriul său

deget pe trăgaci şi totodată să îndrepte arma împotriva adversarului, care deocamdată îl strivea sub greutatea lui.

Cum s-au petrecut exact lucrurile, n-avea s-o ştie niciodată… Se auzi însă o a treia detunătură, un strigăt răguşit – şi trupul puternic al lui Kleist se muie şi căzu pe o rână. Jordan se ridică greoi: glonţul îl lovise pe celălalt în burtă – un proiectil de calibru mare care, ţinând seama de poziţia pistolului imobilizat între cei doi luptători, urmase o ciudată traiectorie ascendentă şi ieşise prin umărul drept după ce străbătuse desigur în trecere venele cave.

Şi totuşi, omul mai trăia: se aşeză anevoie, îşi duse amândouă mâinile la gât, cu o mutră uluită; apoi căscă gura mare de două sau de trei ori fără a scoate niciun sunet şi căzu în sfârşit pe spate, definitiv. Nu se scurseseră nici cincisprezece secunde de la strigătul Yankăi.

Fără să-i acorde nicio atenţie femeii care, cu spatele la perete, nu se clintise cât ţinuse scurta luptă, Jordan se apropie de fotoliul pe care aruncase Kleist paharul de zaruri şi-l cercetă… Aşa cum bine ghicise, tot scenariul acesta nu fusese decât o macabră păcăleală, întemeiată pe un truc simplu…

Într-adevăr, paharul de zaruri era în genul acelora folosite de iluzionişti. Înăuntru, un fel de linguriţă mobilă acţionată de un buton discret pe care apasă mâna care ţine paharul, în clipa când îl pune cu gura în jos pe masă: această linguriţă adună zarurile, sau orice alt obiect acoperit de pahar şi, în acelaşi timp, lasă să cadă în locul lor duplicatele menţinute până atunci într-un fund dublu.

Atât şi nimic mai mult… Primele două pastile erau desigur otrăvite amândouă – şi agentul era deci matematic condamnat să-şi înghită doza de stricnină; punând însă o clipă la loc paharul peste cea pe care Jordan n-o alesese, omul B.V.-ului făcuse să funcţioneze linguriţa, înlocuind astfel primejdioasa bomboană cu o alta, inofensivă, căzută din fundul dublu.

Entuziasmat de descoperirea care-i încununa beţia biruinţei, Jordan uitase de arsura pe care o simţise la începutul luptei. Rana îi aminti brusc că există cu o violentă împunsătură de lance; îşi duse mâna în partea stângă şi rămase uluit văzând-o plină de sânge: un glonte îl

lovise drept sub coaste, fără a pătrunde în trup, trăgând în carne o brazdă lungă şi adâncă. Nimic grav pare-se – numai că sângele curgea gârlă. Şi deodată, agentul simţi cuprinzându-l o slăbiciune, genunchii i se îndoiră şi se pomeni în patru labe pe podea, aţintind asupra Yankăi, care nu se clintise de acolo de lângă perete, o privire care începea să se împăienjenească. Timp de câteva secunde, scrâşni din dinți, se sili să se ridice şi căzu în sfârşit pe burtă, de data aceasta leşinat de-a binelea.

*

Colonelul venise bineînţeles să-l vadă pe Jordan la clinica din Auteuil, unde îşi încheia convalescenţa într-o cameră rezervată agenţilor de la S.D.E.C.E., victime ale accidentelor de muncă: mai puţin crucea de război, întocmai ca în tradiţionala poză din „L'illustration" de prin anii 14–18 – şeful cel mare la căpătâiul viteazului ostaş rănit pe câmpul de onoare.

— Într-adevăr misterioasă comportarea fetei acesteia, remarcă el la un moment dat. Pare să fi mers mână în mână cu germanul pentru extravaganta tentativă de asasinat pe care mi-ai povestit-o: fiindcă e sigur că scenariul a fost gândit şi pregătit de mult; Kleist închiriase pavilionul acela puţin retras, la Versailles, cu mai mult de două săptămâni în urmă, deci chiar înainte de plecarea dumitale în America de Sud. În schimb, însă, dacă te-am înţeles bine, tot ea te-a salvat cu intervenţia ei… Şi sigur că tot ea a telefonat la comisariatul din Versailles explicându-le în câteva cuvinte ce s-a întâmplat şi la ce adresă. După care a întins-o fără să mai aştepte venirea sticleţilor – atât de repede încât şi-a uitat poşeta în vilă.

— Şi… sticleţii cu pricina ce ispravă au făcut? întrebă agentul.

— Ce să facă, întâi şi întâi i-au dat bătaie, din fericire pentru dumneata: fiindcă să mai fi trecut cinci minute, ai fi pierdut atâta sânge încât lucrurile ar fi putut lua o întorsătură tragică. Pe urmă, au mirosit numaidecât despre ce e vorba, au dat alarma la D.S.T., care ne-a înştiinţat. Până la urmă, s-a hotărât „sus" ca afacerea să fie… tratată cu maximum de discreţie… Corpul lui Kleist a fost îmbarcat fără tărăboi şi ziarele n-au aflat nimic.

— Atunci, prin forţa împrejurărilor, fata n-a avut niciun necaz?

Directorul general tuşi uşor înainte de a răspunde:

— Păi, da… nu, n-a avut… De vreme ce n-a mai reapărut nici acasă, nici în rue de Calais, înseamnă că se ascunde undeva în Franţa. Or, cu mijloacele de care dispune poliţia, ar fi o joacă de copil s-o înhăţăm… Dar la ce bun? Dacă o arestăm, dacă o inculpăm, iese în vileag toată afacerea. Adică tocmai ce vrea să evite toată lumea, şi mai ales prietenii noştri de la Bonn, care ne-au comunicat-o în taină.

Jordan tăcu o clipă. Apoi strecură:

— Când am să fiu pe deplin înzdrăvenit, după doctor ar mai fi o poveste de vreo săptămână, pot să încerc eu s-o găsesc? Pe socoteala mea.

Ţin mult la treaba asta, domnule colonel, pentru mine povestea e încă departe de a fi limpezită.

Guibrard încuviinţă:

— Bineînţeles. Dar fără niciun sprijin oficial, de acord? Iar în condiţiile astea…

Agentul dădu, fatalist, din mână:

— Om trăi şi om vedea. Până acum norocul mi-a surâs în toată încurcătura asta. Nu văd de ce ar înceta s-o facă.

Colonelul se ridică, urându-i grabnică şi deplină însănătoşire. Nu-i dusese agentului nici portocale, nici ţigări, nici ciocolată cu lapte şi se mulţumise să ia cu sine, din nebăgare de scamă, cartea pe care o admiratoare a lui Jordan, o intelectuală, i-o trimisese cu câteva zile în urmă. Îşi făcuse de altfel o pomană cu agentul: de câte ori deschisese cartea, o paralelă între Faulkner, Proust şi d. Robbe Grillet, temperatura i se urcase cu cel puţin opt linii.

*

Părăsi definitiv clinica de la Auteuil la 22 august. De-a lungul nesfârşitelor zile de convalescenţă avusese răgaz să întoarcă pe faţă şi pe dos problema celor două reţele din Germania Federală – ca să

ajungă la demoralizanta încheiere că iscusita capcană, de la Versailles lămurise mult lucrurile şi totodată le încurcase al dracului.

Da, era acum limpede cum de putuse B.V.-ul ghici manevra pusă la cale de francezi pentru demascarea reţelei Lornier: numai Yanka putea să-i fi dezvăluit lui Kleist, atunci când fusese la ea, rolul pe care o sileau să-l joace cei de Ia S.D.E.C.E. Dar, pe de altă parte, care era rostul acestei trădări care nu pare să-i fi adus nimic şi care, pe urmă, cel al purtării ei de la Versailles? Şi apoi cum, şi asta îl rodea cel mai tare, cum de se putuse urzi planul răpirii lui din curtea de la „Maison royale”?

De o sută de ori atacase problema, încercase să reconstituie cum s-au petrecut lucrurile. Şi taina rămânea de nepătruns… Era *sigur* că nu urmărise nimeni *Triumful* pe când se îndrepta spre restaurant – fiindcă evenimentele de la Göttingen îl învăţaseră minte şi privise discret în retrovizor pe tot parcursul. Era de asemenea *sigur* că el, Jordan, alesese liber şi nesilit de nimeni restaurantul. Yanka nu-i sugerase decât să iasă din Paris: s-ar fi putut la fel de bine hotărî pentru Neuilly, pentru Barbizon sau pentru Monfort-l’Amaury. Era în sfârşit iarăşi *sigur* că Yanka nu rămăsese nicio clipă singură, nici în rue Fortuny nici în timpul mesei, ca să dea eventual vreun telefon. Atunci…

Hotărî să meargă a doua oară să cerceteze apartamentul domnişoarei Duchamp: să mai verifice o dată, cu toată grija, că nu-i niciun microfon ascuns acolo – dar precum se ştie, e mai bine să măsori de două ori şi să tai o dată. Îl izbi, de la început, paragina în care-l găsi: era limpede că fata se întorsese în grabă, după drama de la Versailles şi o ştersese îndată, cu o valiză făcută la repezeală şi, desigur, cu ceva bani. Paharele în care îi servise *Tokay*-ul zăceau încă nespălate – mare minune să mai fi zăbovit ea să demonteze cine ştie ce instalaţii de microfoane. De altminteri, nu era nici urmă de asemenea instalaţii – aşa cum nu fusese nici la prima lui inspecţie.

Jordan se aşeză în salonul unde îl primea Yanka întotdeauna, eu desăvârşire dezorientat: cum dracului putuse fata asta să-i comunice germanului adresa unui restaurant pe care îl alesese el? A suta una oară, evocă jumătatea de oră pe care o petrecuseră acolo înainte de

a pleca la Saint-Germain. Să fi fost cineva ascuns în casă, cineva care să fi ascultat la uşă? Nu: îşi aducea aminte că s-a dus în bucătărie să-şi ajute gazda să destupe o sticlă de *Tokay* recalcitrantă; cât despre dormitor, care şi el dădea în salon, uşa rămăsese deschisă: şi când Yanka intrase să-şi ia poşeta, o clipă înainte de a pleca, venise automat după ea – şi odaia era incontestabil goală.

Ia să vedem puţin… A sosit la şapte şi jumătate, precum s-au înţeles, s-a aşezat, pe urmă ea l-a chemat din bucătărie şi el s-a dus să se lupte cu sticla… în clipa când, întorşi în salon, se pregăteau să guste din băutură – aha, da, sunase telefonul…

Acum pricepea. Nu putea fi decât telefonul – o găselniţă recentă, despre care li se vorbise la Instituţie, dar despre care crezuse că nu-i decât o balivernă… Un simplu cocoloş de staniol, de vreo patru-cinci milimetri diametru, plasat cam în dreptul locului unde, atunci când pui mâna pe receptor, se ridică furca-comutator a unui aparat de telefon. Cocoloşul e legat de un mic elastic care îl trage înăuntrul aparatului şi, atâta vreme cât receptorul e în furcă, nu poate asculta de această tracţiune şi rămâne în afară, ascuns de receptor sau de microfon. De îndată însă ce se scoate receptorul şi deci, furca-comutator se ridică, cocoloşul se strecoară între ea şi aparatul propriu-zis şi o împiedică să coboare, chiar când ai închis telefonul.

Ajunge, astfel, ca un complice să-ţi telefoneze la o oră stabilită; schimbi cu el câteva cuvinte oarecare, pe urmă pui – fără să-l trânteşti – receptorul la loc în furcă. Aceasta fiind blocată în poziţie ridicată de către cocoloşul care s-a introdus în aparat în clipa când ai răspuns, comunicaţia nu se întrerupe, microfonul îşi joacă mai departe rolul de microfon şi-i îngăduie celui care a chemat, rămas cu receptorul la ureche, să asculte tot ce vorbeşti la un metru sau doi de aparat… Când socoteşti că tovarăşul tău a auzit tot ce trebuia să audă, îţi strecori uşurel o clipă mâna pe receptorul aflat pe furcă aşa, cu un gest automat – şi cu prilejul acesta apeşi pe el şi striveşti cocoloşul, întrerupând astfel o comunicaţie de care interlocutorul tău habar n-a avut{9}.

O asemenea ingeniozitate, ca şi trucajul aşa zisei judecăţi divine de la Versailles, era încă o dovadă că B.V.-ul şi-a rânduit cu grijă treaba, cu colaborarea activă a fetei. Şi atunci se punea şi mai

stăruitor întrebarea: de ce intrase domnişoara Duchamp într-o combinaţie cu care, după câte se părea, n-avea nimic de a face şi de unde n-avea nimic de câştigat? Ca să afle răspunsul, trebuia s-o găsească pe ea… Jordan scotoci din nou, sistematic, apartamentul, în căutarea, de rândul acesta, a unui carnet de adrese, a unei scrisori, a unui indiciu cât de mărunt care să-i îngăduie s-o localizeze pe fugară. Alte trei ceasuri pierdute. Scârbit, se întoarse acasă.

CAPITOLUL II

Un indiciu avea totuşi. Unul singur, destul de firav: starea civilă a Janinei Duchamp, înregistrată la Prefectura poliţiei ca născută la 20 iunie 1939, la Juvigny-sur-Vire (Manche), fiică a lui Robert Duchamp, negustor, şi a Berthei, născută Heusen, de profesiune casnică. După insuccesul din rue Fortuny, agentul îşi făgăduise înainte de a se culca să dea a doua zi o raită pe acolo: după hartă, era o treabă de vreo trei sute de kilometri, câteva ceasuri cu *Peugeot*-ul lui 404. *Peugeot*-ul lui personal, nu maşina pe care o mâncase friptă pe drumul spre Oslo.

Ieşi din Paris pe autostrada de est puţin înainte de ora opt, intră în şoseaua naţională 13 şi porni spre Caen, unde ajunse cu bine înainte de unsprezece; străbătu oraşul pe la nord şi o luă în sfârşit pe şoseaua naţională 175 spre Avranches.

O sinistră presimţire îi strângea acum inima: numele acestea istorice, cartierele noi pe care le zărise la Caen – toate îi aminteau că la Juvigny-sur-Vire s-ar putea să se fi produs unele schimbări topografice de la 1939 încoace. Într-adevăr, când ajunse pe la prânz la capătul călătoriei, după ce rătăcise de câteva ori în hăţişul drumuleţelor normande, descoperi un orăşel de vreo două mii de locuitori, curăţel şi arătos – dar reclădit din temelii. La primărie, un funcţionar tânăr, străin de altfel de oraş, îi spuse că cele cinci mii de tone de bombe aruncate la 25 iulie 1944 asupra armatei a 7-a germane de bombardierele engleze şi americane, ca să îngăduie pătrunderea oamenilor lui Bradley şi Patton în Avranches avuseseră ca primă şi incontestabilă consecinţă să radă de pe faţa pământului oraşul Juvigny, ca şi; de altfel, multe alte aşezări din împrejurimi. Arhivele? Praf şi pulbere…

Când Jordan îi explicase, pe ocolite, scopul cercetării lui, tânărul dăduse din cap a îndoială. Locuitorii care nu voiseră să plece din oraş, îl lămuri el, pieriseră, practic, toţi în bombardamente, mulţi din cei care, mai cuminţi, fugiseră din zona de război nu se mai întorseseră, actuala populaţie era deci în bună parte nouă şi, în aceste condiţii, era slabă nădejde să mai dea peste cineva care să fi cunoscut familia Duchamp. Agentul mulţumi şi plecă să-şi încerce, totuşi, norocul.

Nu-i fu chiar aşa greu cum i se prevestise. Cum nu putea fi vorba să-şi înceapă ancheta, în sfântul ceas al mesei, se duse de se instală la restaurantul „Cheval noir” unde, după ce mâncă, zău, destul de binişor – *délices* de limbă-de-mare şi găină îndopată cu zbârciogi – află că jupânului, om din partea locului, numele de Duchamp îi spunea ceva:

— Aveau o mică băcănie-mercerie, îşi aminti el în cele din urmă. În rue de Granville, acum îi zice Général-Leclerc.

— Mititică de tot, dugheana, sau aşa şi aşa? întrebă Jordan.

— Foarte mititică. O dugheană din acelea în care nu găseşti într-adevăr decât şireturi de ghete şi acadele pentru copii… De altfel, Duchamp şi ai lui au vândut în 1939 şi s-au dus să-şi încerce norocul aiurea. Oricum, au plesnit-o, când ştim ce s-a petrecut aici cinci ani mai târziu.

— Şi, mă rog, când au plecat, înainte sau după ce li s-a născut fata?

Birtaşul păru mirat:

— Ei, drace… Aveau, da, da, aveau o fată, la vreo doisprezece, treisprezece ani. Nu cred însă să mai fi făcut al doilea copil. În orice caz, nu la Juvigny.

Doisprezece, treisprezece ani – nu putea fi Janine. Jordan îşi termină *calvadosul* şi merse să facă o raită prin oraş. Izbuti să dea peste alţi trei băştinaşi, băştinaşe mai bine zis, nişte negustoresc, cu părul alb, care nu uitaseră băcănia-mercerie a lui Duchamp. Îi întăriră că plecaseră într-adevăr din oraş în 1939, cofetăreasa ştia bine şi luna, în iulie. Cât despre vreun prunc, nici urmă, nici pomeneală. Da, de o codană îşi aduce aminte… Dar nimeni nu era în stare să-i rostească numele de botez sau să spună ce păr avea. Şi unde se statorniciseră părinţii, taină deplină:

— Oameni pe care-i ştiam aşa, de bună-ziua, înţelegeţi, lămuri nevasta garajistului, dar cu care nu eram în relaţii.

Spre mijlocul după-amiezii, Jordan luă calea-ntoarsă spre Paris şi ajunse la Porte de Saint-Cloud la şase. Puţin ostenit, era prima oară

că se aşeza la volan de când ieşise din clinică, şi destul de dezumflat. Făcuse o plimbare plăcută, dar nu putea tăgădui că rezultatele încâlceau mai rău iţele. Ce hram purta fata asta de doisprezece ani? Şi era oare vorba de „adevăraţii" Duchamp, sau numai de o simplă potrivire de nume?

*

Îşi stoarse zadarnic creierii în cele două zile ce urmară ca să găsească o cale de a ieşi din impas – fără a recurge, se înţelege, la bunele oficii ale Internelor. Şi cu totul întâmplător, o toană a memoriei, se trezi în dimineaţa zilei de 26 august cu o amintire plutindu-i pe undeva prin minte, aceea a unui cuvânt pe care-l rostise colonelul când fusese să-l vadă la clinică…

„A întins-o fără să mai aştepte sosirea poliţiei, atât de repede încât şi-a uitat acolo poşeta". Cea de pe urmă nădejde, poşeta asta…

Rămăsese la comisariatul din Versailles, cei de acolo neştiind ce să facă cu ea, căci nu se pornise nicio urmărire oficială, iar agentul dobândi destul de lesne îngăduinţa s-o cerceteze. O poşetă elegantă de antilopă neagră – înăuntru, însă, nimic interesant la prima vedere, nimic altceva decât obişnuitele dichisuri muiereşti: ruj de buze, *make-up,* pudrieră, batistă, *kleenex,* ochelari de soare, un atomizor umplut cu *Diorissimo,* vreo mie de franci noi prinşi cu o agrafă de aur – într-un cuvânt tot ce trebuie să aibă în general la ea o femeie frumoasă. Nici urmă însă de vreo agendă sau de un repertoriu de adrese, nimic care să deschidă vreo cale nouă.

Agentul se înverşuna, întoarse poşeta pe dos, o scuturătură şi făcu să cadă dintr-însa un mic obiect de metal ascuns până atunci într-un buzunar interior. Era un fel de broşă ovală, de bronz, cu un desen în relief reprezentând trei ţevi de tun, stil secolul al XVII-lea, alcătuind un mănunchi; de jur împrejur, erau gravate două inscripţii: *„302 A R"* deasupra, şi *„Technik und Tapferkeit"* dedesubt.

Înţelese numaidecât că e vorba de o insignă militară germană, aceea a lui *302 Artilerie Regiment,* dar rămase la fel de descumpănit: ce căuta această războinică jucărioară, de altfel patinată de vreme, în poşeta unei elegante pariziene? Un dar al amicului de la B.V., de ce?… Şi ce mai dar! Şi la urma urmei, ce era acest regiment 302 de

artilerie teutonă? Trebuie să consulte un specialist: Jordan luă, telefonic, legătura cu colonelul de Lessac, directorul secţiei „Artilerie” din serviciul istoric al armatei.

Se prezentă după-amiază la Fort de Vincennes, la patru, cum fusese invitat şi arătă ce-l doare. Ofiţerul superior îl ascultă cu luare-aminte, studie o clipă insigna, făgădui să facă cercetările dorite. Aveau să-i trebuiască însă câteva zile… într-adevăr, săptămână următoare, agentul primi raportul secţiei „Artilerie”. Colonelul de Lessac făcuse treabă bună: şase pagini dactilografiate pe care Jordan le sorbi rând cu rând.

Află întâi că 302 artilerie era un regiment de 105 purtată, recrutat mai ales în Baden şi cantonat în vreme de pace la Mannheim. În 1939, fusese mobilizat în cadrul diviziei 126 infanterie, mare unitate de rezervă care, practic, nu fusese angajată în luptele din Franţa. Luase parte, în schimb, la operaţia „Barbarossa” şi studiul serviciului istoric urmărea cu amănunţime aportul regimentului şi al artileriei sale la operaţiile efectuate de corpul 3 de Armată al mareşalului von Rundstedt, la Lvov, Kiev şi Rostov, de-a lungul asprelor campanii din 1941 şi 1942.

În cele din urmă, spre marele ei noroc, Divizia 126 Infanterie fusese retrasă de pe front în septembrie 42, şi scăpase astfel de exterminare la Stalingrad. O.K.W.-ul o trimisese în Franţa şi o încadrase în Armata I care, în regiunea sud-vest, asigura paza zidului Atlanticului de la Loara la Pirinei. Armata aceasta era într-un fel o unitate de odihnă şi refacere, alcătuită în cea mai mare parte din ostaşi scăpaţi cu viaţă de pe cumplitul front rusesc; iar 302 artilerie, cantonat la Castegnac, la 30 de kilometri de Arcachon, trăise acolo zile destul de liniştite până la debarcarea din Provence, când, spre a evita încercuirea lor, Hitler hotărâse replierea armatelor germane dispuse la sudul Loarei.

Începuse atunci, pentru soldaţii în retragere, un marş anevoios de-a lungul unei regiuni ostile şi aflate în stăpânirea *maquis*-ului. Cei ce scăpaseră teferi din ambuscade căzuseră prizonieri. Aşa se întâmplase cu oamenii din 302, ale cărui rămăşiţe se predaseră în cele din urmă, la sfârşitul lui septembrie, la Beaugency, trupelor americane ale generalului Macon.

După ce isprăvi de citit, Jordan lăsă filele din mână şi rămase o clipă pe gânduri. Şi nu prea optimiste… Făcuseră o bucată de drum, artileriştii ăştia. Duioasă îndeletnicire, să trebuiască să le ia urma de la Atlantic la Doneţ, via Romorantin şi Jitomir! Se hotărî totuşi să-şi încerce norocul – şi unde, dacă era să aibă cât de cât noroc, în altă parte decât la Castegnac, oraşul din Gironde unde poposise mai îndelung regimentul 302? Era cale de vreo şapte sute de kilometri şi agentul hotărî s-o străbată cu maşina, dar în două etape: rana abia cicatrizată începea să-l cam doară după patru, cinci ore de volan.

Plecă din Paris a doua zi, joi 1 septembrie, nu se grăbi şi dormi la Poitiers. A doua zi, tot cu viteză de turist, ajunse la Arcachon şi apoi la Castegnac, în care intră la trei după amiază. Trase la Hôtel de l'Etoile, director Marie Sarrazin, cel mai bun din partea locului, după *Ghidul Michelin.* Şi decretă alene că e prea târziu ca să înceapă o treabă serioasă. Nici nu aştepta, de altfel, mare lucru de la călătoria asta şi n-o făcea decât ca să fie cu sufletul împăcat că n-a lăsat deoparte nimic.

Căscă deci gura prin oraş, o urbe drăguţă de vreo cinci mii de locuitori, vizită, precum îl invita *Ghidul,* biserica din secolul al XIII-lea (o stea) şi Muzeul care se mândrea eu două pânze de Ingres, aproape un fiu al oraşului, de vreme ce era născut la Montauban, *Moartea lui Titus* şi *Portretul d-nei Desailly*… Cu aceste sănătoase îndeletniciri, ajunse la ceasul aperitivului, apoi la ceasul cinei (ficat de gâscă cu stafide, *chateau-briand* fript pe curpeni de viţă şi un roze *Bouquet de Corbières)* şi, în sfârşit, la ceasul *Armagnacului „Grande réserve".* Şi cum gazda, o doamnă la vreo cincizeci de ani, cu o mutră cam ursuză, se apropiase să-l întrebe dacă i-a plăcut masa, se folosi de prilej ca să schimbe vreo două vorbe cu ea, pregătindu-şi astfel ancheta de a doua zi… Auzise oare de familia Duchamp, nişte oameni pe care părinţii lui îi cunoscuseră cândva şi despre care presupuneau că s-au stabilit la Castegnac?

Era o undiţă aruncată cu totul la întâmplare. Dar o undiţă în care, dacă ni se îngăduie această îndrăzneaţă asociaţie de imagini, se agăţă însuşi împăratul crapilor… Doamna Sarrazin dădu din cap că da, spre uluirea, spre încântata uluire a agentului: da, îi ştia pe Duchamp, nişte negustori stabiliţi în oraş puţin înainte de război, venind de sus – din Normandia, bănui Jordan, şi nu din lumea

îngerilor – şi care deschiseseră aici o băcănie. Băcănia mersese destul de binişor, de vreme ce au vândut-o, stai puţin, prin 1962, şi s-au retras din afaceri, după ce şi-au cumpărat o căsuţă în împrejurimile oraşului.

— Săracii, n-au avut parte să se bucure de ea. Închipuiţi-vă, domnule, au murit chiar în anul următor, aproape deodată amândoi. Şi bineînţeles, culmea, casa a moştenit-o fata aia…

Rostise cu un asemenea dispreţ, „fata aia", încât Jordan ciuli urechile. Cu sufletul la gură, dar silindu-se să pară cât mai nepăsător, întrebă:

— Fata?… A da, aşa e, aveau o fată.

Zeflemisitoare, ea sublime:

O fată veselă, ăsta e cuvântul. S-ar părea că s-a ajuns, că e la Paris, şi câştigă o grămadă de bani. Haida de, dând din fund îi câştigă, v-o spun eu. Vorba cântecului: curvă ai fost, curvă să fii, la mine să nu mai vii… Mă mir cum nu-i crapă obrazul să se mai arate astăzi pe aici!

În al nouălea cer, Jordan încercă, punând întrebări cât mai meşteşugite, să afle mai multe. Dobândise o certitudine: că nu-l înşelase mirosul. Yanka, numai ea putea fi, se adăpostise – într-adevăr în târguşorul ăsta. Era însă interesant de ştiut de ce o zgâria prezenţa aceasta pe birtăşiţă.

Zadarnice eforturi: femeia socoti de bună seamă că vorbise şi aşa prea mult cu un necunoscut care, pe deasupra, părea să-l mai şi cunoască pe Duchamp şi ai lui. Puse capăt discuţiei, printr-o afirmaţie pe cât de categorică, pe atât de sibilină:

— Aflaţi, domnule, că noi cei de pe aici n-am uitat Istoria Franţei, asta e.

Şi pe urmă întoarse vorba, gata să ofere rândul jupânului. Agentul primi şi, după ce îşi isprăvi al doilea *armagnac,* hotărî să intre numaidecât în acţiune. Îi pierise ca prin farmec toată oboseala, nu-i mai era somn de loc, acum că se apropia de ţintă. Întrebă unde e

casa Duchamp, află că e o clădire puţin izolată, cu un etaj, zugrăvită în verde, aproape ultima pe mâna stângă pe avenue Frédéric-Mistral, strada care se continuă cu şoseaua naţională 10 care duce la Bordeaux. Drum de zece minute pe jos – tocmai bine cât să mistuie sticluţa de *Bouquet de Corbières,* şi cele două *armagnacuri.* Lăsă acolo maşina şi se îndreptă agale spre locul cu pricina.

*

Yanka locuia cu certitudine singură, fiindcă veni ea însăşi să deschidă, de îndată ce auzi soneria. Îşi schimbase pieptănătura şi îşi vopsise părul în negru – precauţiuni ridicol de insuficiente, căci Jordan o recunoscu numaidecât. Când îl văzu, zâmbi şters, apoi, cu un glas domol în care nu răzbea nicio emoţie, constată:

— Mă aşteptam să te văd. E chiar ciudat că n-ai venit mai curând.

Şi, întinzându-şi pumnii, cu un gest de maliţioasă provocare, adăugă:

— Poftim, e rândul tău să-mi pui cătuşele.

Agentul ridică din umeri:

— Nici pomeneală… Draga mea, afacerea e clasată. Raţiuni de stat, cum se zice. Şi poţi să te întorci liniştită la Paris, când vrei.

— Atunci? întrebă ea.

— Atunci, ce? Am venit în interes personal, nu crezi că am dreptul la câteva explicaţii?

Încuviinţă din cap, se dădu deoparte ca să-i facă loc să intre, şi îl petrecu într-o odăiţă din dreapta intrării, destul de modest mobilată cu stejar furniruit şi cu un gust îngrozitor. Jordan se aşeză într-un fotoliu mic şi scund, cu flori imprimate, iar ea întrebă:

— Ce-ţi pot oferi? De altfel, nici n-ai mult de ales: *Tokay*-ul e necunoscut la Castegnac – aşa că n-ai de ales decât între *armagnac* şi *whisky*.

Alese un *whisky* cu sifon, care de altfel nu era grozav de loc; ea nu luă nimic, se aşeză pe un taburet rotund, de piele, cumplit de „oriental” şi constată rece şi obiectiv:

— E urâtă casa asta, şi mobilele sunt urâte… N-am fost însă niciodată la părinţii mei, şi-au aranjat locuinţa după gustul lor.

Urmă o tăcere de vreo zece secunde; apoi Jordan atacă:

— Ziceam de explicaţii, adineaori… De fapt e vorba mai degrabă de câteva precizări, sau confirmări… Fiindcă, în mare am înţeles povestea. Dă-mi aşadar numai câteva amănunte despre ce s-a petrecut când cu prima vizită pe care ţi-a făcut-o Kleist acasă.

Păru să-şi adune o clipă gândurile şi începu apoi, cu un glas liniştit şi sigur:

— Mi-a dat cei treizeci de mii de franci şi a deschis faimosul plic. Înăuntru, ţi-am mai spus, se afla un caiet gros de dictando şi câteva file dactilografiate. Am cercetat împreună tot, eu privindu-i peste umăr – şi am înţeles repede despre ce era vorba, că hârtiile acelea n-aveau nici în clin nici în mânecă cu concurenţa industrială. În epoca lui James Bond, suntem daţi naibii toţi, vezi bine… Când m-am încredinţat pe deplin, i-am povestit tot; vizita ta în rue de Calais, înainte de a lui, ce mi-ai cerut să-i spun şi să fac, tot…

O întrerupse:

— Şi el ce-a zis?

— O, la început părea distrus. S-a sculat, a început să măsoare cu paşi mari odaia, părând a cugeta adânc. Şi deodată s-a calmat, a zâmbit şi mi-a spus că, dacă se gândeşte bine, acum pentru el e mai important ca niciodată să fotografieze documentele acelea. Ceea ce, conştiincios, a şi făcut. Pe urmă m-a descusut în legătură cu tine, m-a întrebat cum arăţi la chip şi i-am răspuns că n-are decât să se uite binişor pe fereastră, şi are să te vadă şezând pe terasa cafenelei de peste drum. A aruncat o privire, pe urmă a montat un teleobiectiv la aparat şi te-a fotografiat de câteva ori, printr-o despicătură a perdelei. Asta-i tot…

Lui Jordan îi pierise graiul. Întrebă cu greutate:

— Şi… şi cât ai primit pentru… pentru fapta asta creştinească? Sau, mai bine zis, cât ţi-a oferit?

— Absolut nimic, spuse ea simplu. Nimic în afară de cei treizeci de mii de la început. A, ar fi vrut să-mi plătească, îmi oferea marea cu sarea. Dar n-am primit nimic, s-a minunat şi el.

Jordan amână pe mai târziu fraza care-i frigea buzele şi întrebă mai departe:

— Şi pe urmă?

— Pe legea mea, credeam că povestea s-a isprăvit. Când colo, ce să vezi, după multe săptămâni, pe la sfârşitul lui iulie, mă pomenesc iar cu dumnealui în prag. Şi-mi cere să-l mai ajut o dată, fiindcă îi fusesem de mare folos rândul trecut, astea sunt cuvintele lui. Era vorba de răpirea de la Saint-Germain, la ieşirea din restaurant şi fireşte că m-am lăsat mai greu… N-aveam însă încotro, intrasem în horă cum se zice, şi n-am putut să spun nu. Am pus întâi la cale un truc foarte ingenios cu telefonul, am…

Îi curmă vorba:

— Cunosc, m-am lămurit mai alaltăieri, când am făcut o mică anchetă în rue Fortuny.

— Atunci, încheie ea la fel de calm, ştii acum tot ceea ce ştiu şi eu.

Se gândi puţin şi exclamă apoi:

— Vorba vine! Aş vrea totuşi să ştiu un singur lucru: *de ce* ai primit să joci rolul ăsta nu tocmai curat, ai putea să-mi spui? Dar ce zic eu „primit”? După câte înţeleg, tu însăţi l-ai propus de la bun început.

La întrebarea lui, fata răspunse cu altă întrebare, care îl lăsă o clipă cu gura căscată.

— Câţi ani îmi dai?

Îşi reveni destul de repede. De obicei, când o femeie avea prostul

gust să-l pună într-o asemenea situaţie, folosea o formulă a lui, a cărei eficacitate experienţa i-o dovedise adesea. Formula:

$$x = y - y/a$$

în care x = răspunsul de dat; y = vârsta pe care o arată cu adevărat indiscreta; a = un factor stabilit empiric la 8 pentru perioada de 20-35 ani şi la 5 pentru aceea între 36 şi 50 de primăveri.

În cazul de faţă, Yanka părea să fie tocmai atât de tânără pe cât o arăta şi starea civilă, adică 27 de ani. Agentul îşi făcu în minte micul său calcul, care dădea: x = 27 – 27/8, adică exact, 23,63… Aşa că răspunse:

— Arăţi ca o fată de douăzeci şi trei de ani, niciun an mai mult – dar ştiu de la prefectura de poliţie că eşti născută în 1939.

Râse amar:

— Eşti departe de adevăr! M-am născut, în realitate, în 1928, şi am, aşadar, treizeci şi opt de ani. Numai că am aflat demult că, în meseria mea, trebuie să am grijă de mine ca să pot supravieţui. Şi asta fac de vreo douăzeci de ani… Nu alcool, nu tutun, multă odihnă, relaxare, masaje, institute de frumuseţe – ba chiar şi sauna… Nu m-am scumpit la nimic şi rezultatul iată-l. Poate, ştiu eu, poate şi materialul a fost iniţial de soi…

Jordan însă aproape că n-o mai asculta. Primele cuvinte ale fetei îl săgetaseră parcă, ca o strălucitoare rază de lumină, până în străfundul sufletului. Ia stai puţin – când mai avusese el oare o senzaţie asemănătoare, în legătură cu acelaşi lucru?… Se concentră, alungă orice alt gând şi izbuti să facă să-i răsară din subconştient amintirea, care, deşi înmormântată acolo, mocnea. Sigur, atunci se întâmplase, atunci când urcase la ea, în rue Fortuny, numaidecât după plecarea lui Kleist. Fata îi mărturisise atunci, din vorbă în vorbă, că „şi-a luat brevetul” – îşi amintea acum de parcă ar fi fost

ieri. Şi simţise atunci într-însul vibraţia aceea ciudată care-i da întotdeauna de veste că îi scapă un semn nevăzut. Bineînţeles, asta era… Examenele pentru cele două „brevete", ale învăţământului primar francez, cel elementar şi cel superior, desfiinţate amândouă în 1946, se dădeau între cincisprezece şi şaptesprezece ani; din faptul că Yanka luase unul din ele reieşea, deci, că avea cel puţin zece ani mai mult decât arăta.

Întrebă, cu oarecare naivitate:

— Şi… pentru ce? Şi buletinul de identitate?

Dădu uşor din umeri:

— Starea mea civilă, ştii… Primăria din Juvigny-sur-Vire, târguşorul meu natal, a fost rasă de pe faţa pământului în 1944, aşa că, după război, am declarat ce am poftit. Şi m-am întinerit cu nădejde, o dată ce mi se oferea prilejul. Doar nu eram proastă! În profesiunea mea, nu-i aşa, şi firmei, şi clienţilor le place oricând mai mult să ai douăzeci şi cinci de ani decât treizeci şi cinci.

O clipă de tăcere. Apoi, agentul se miră cu întârziere:

— La urma urmei, pentru ce-mi povesteşti toate astea?

— Doreai explicaţii complete, nu? îi întoarse ea. Aşa că am început cu începutul. Şi începutul ăsta îţi arată că la sfârşitul războiului nu eram de loc o fetiţă, cum desigur îţi închipuiai. Aveam şaisprezece ani şi eram, cred, destul de frumuşică. Trebuie să-ţi mai spun, de asemenea, că în vremea aceea, în 1944, la Castegnac, unde se aşezaseră părinţii mei, erau cantonaţi germanii, nişte artilerişti…

Agentul îi tăie vorba, scoţând din buzunar insigna regimentului 302 şi punând-o pe masă, fără a rosti un cuvânt.

— A! exclamă ea, înţeleg! îmi ziceam şi eu că… Insigna asta mi-a dăruit-o Arno Hebbel, un tânăr căpitan din regimentul cu pricina. Fusese grav rănit în Rusia, în luptele de la Krivoi Rog, vezi, după atâţia ani, mai ţin minte numele, o schijă ele obuz îi zdrobise şoldul drept – şi îl trimiseseră în convalescenţă în Franţa. Precum ştii, trupele germane din părţile acelea erau alcătuite mai ales din

luptători scăpaţi de pe frontul de Est… Pe scurt, Arno era vindecat, dar mergea încă în baston. Era chipeş, blând, politicos, cultivat…

Se opri o clipă, cufundată în amintiri, apoi urmă;

— M-a remarcat, ne-am cunoscut, mi-a făcut curte… Ai lui erau din Aix-la-Chapelle şi când a izbucnit războiul îşi terminase tocmai studiile de inginer. Vorbea foarte bine franceza, iubea Franţa şi spunea adesea că a avut mare noroc că n-a fost pus să lupte împotriva noastră în 1940.

Jordan nu scotea o vorbă. În sfârşit, înţelegea…

Fata continua, la fel de monoton:

— La încheierea păcii, ştia că e o treabă de câteva luni, urma să se întoarcă aici şi să ne căsătorim… Se pare că n-ar fi trebuit s-o fac, era război şi el era german. Dar ce ştiam eu de război, la şaisprezece ani? Ce, văzusem vreodată cum arată războiul? Pentru mine, germanii erau nişte inşi în uniformă care defilau cântând şi făceau exerciţii în împrejurimile oraşului… Iar el, Arno, era un tânăr bine-crescut care mă iubea şi mi-o spunea, de care eram îndrăgostită şi care-mi vorbea de căsătorie, în vreme ce băieţii de pe aici nu doreau decât să-mi dea fusta peste cap.

Se jucă câteva clipe în neştire cu insigna, înainte de a continua:

— A venit pe urmă august 1944, toate trupele din regiune au primit ordin să se retragă spre răsărit, ca să scape de încercuirea Aliaţilor, şi 302 a plecat ca şi ceilalţi – pe jos, nu mai exista nicio maşină care să aibă benzină… L-am rugat cu lacrimi în ochi pe Arno să rămână, de altfel nici n-ar fi putut umbla, rănit cum era – şi s-a lăsat înduplecat. Poate ca să nu se despartă de mine. Ne-am dus şi ne-am ascuns amândoi într-o fermă veche şi părăsită, la zece kilometri de aici, dar în două zile cei din oraş au aflat, ne-au descoperit. Subliniez, cei din oraş, nu cei din *maquis,* negustori cumsecade, zarzavagiul, garajistul, hotelierul… S-au năpustit, vitejii, cincizeci pe un infirm, şi l-au ucis sub ochii mei.

Agentul ştia acum destul. Ar fi preferat să nu mai audă sfârşitul povestirii, dar Yanka încheie, necruţător:

— Şi în ce chip! I-au bătut întâi câte un cui în umeri, nişte piroane de dulgher, de doisprezece sau cincisprezece centimetri lungime, le văd şi acum, aud şi acum ciocanele bătând. Pe urmă l-au căsăpit cu hârleţele. Obrazul… Au trecut douăzeci de ani şi tot îl mai visez noaptea.

— Şi tu? nu se putu împiedica fără voia lui agentul să întrebe.

— Eu? O, eu mi-am luat dreapta pedeapsă ce mi se cuvenea pentru fărădelegea ce o făptuisem! Tunsă şi plimbată în pielea goală prin tot oraşul, cu o tăbliţă de gât. Îmi aduc aminte ce scria pe ea: „Târfa naziştilor”. Şi la sfârşit, în Piaţa Gării, vreo zece patrioţi m-au siluit în public, în faţa unei gloate care urla de bucurie. A ţinut o oră şi aşa am cunoscut întâia oară bărbaţii. El, Arno, nici nu mă atinsese.

Tăcu şi-şi plecă ochii în jos. Pe urmă se semeţi deodată şi-l ţintui pe Jordan cu o privire sfidătoare:

— Şi atunci, înţelegi, fie şi după douăzeci de ani, când mi s-a ivit un prilej să mă răzbun pe compatrioţii mei şi să le fac germanilor un serviciu…

Agentul îşi întoarse privirile şi se ridică. Gata, povestea se sfârşise, nu mai avea ce căuta în casa asta. Se îndrepta încetişor spre uşă când îl fulgeră un gând. Se întoarse:

— Şi totuşi e ceva ce nu înţeleg…

Fata se ridicase şi ea:

— Ce?

— De ce mi-ai salvat viaţa la Versailles? De două ori chiar: întâi când ai ţipat şi pe urmă când ai telefonat Ia poliţie?

Îl privi lung, cu un zâmbet ciudat pe buze, dar nu răspunse nimic.

SFÂRŞIT

Tema, situaţiile şi personajele acestui roman aparţin în întregime ficţiunii. Orice eventuală asemănare a vreunuia dintre actorii lui cu o persoană realmente existentă nu ar fi deci decât o pură coincidenţă.

{1} *Biroul tehnic de legătură şi coordonare,* depinzând de Ministerul teritoriilor franceze de peste mare, al doilea ca importanţă (după S.D.E.C.E.) printre nenumăratele „servicii de informaţii” care funcţionau pe atunci în Indochina pe lângă Biroul Doi (n.a.).

{2} Prescurtare de la: „Inspector-general de Administraţie în misiune extraordinară" (n.t).

{3} *Bundesamt für Verfassungschutz* – „Serviciul de protecţie a Constituţiei”, denumire discretă a serviciilor de contraspionaj din Germania Federală, de la reînfiinţarea lor semioficială, acum vreo zece ani (n.a.).

{4} Truc (în lb. Engleză, în original) (n.t.).

{5} Centrala Bonn, Centrala Bonn, emite agentul 305.

{6} Aici Centrala Bonn. Suntem pe recepţie. / – Emite agentul F 305. A sosit tatăl. Aşa-zisul tată. Întocmai acela pe care îl aşteptam… / – Aici Centrala Bonn. Perfect. Treceţi de îndată la executarea planului A. La rândul nostru anunţăm pe C 22. Aici Centrala Bonn, sfârşitul mesajului. / – Aici agentul F 305. Sfârşitul mesajului.

{7} Sandvișuri norvegiene (n.a).

{8} *Direction de la Surveillance* du *Teritoire* – Direcţia pazei teritoriului (n.t.).

{9} Amănuntele pot prezenta unele variante, potrivit tipului de aparat. Principiul rămâne însă acelaşi. Sistemul. De o genială simplitate, nu e până în prezent cunoscut şi folosit decât de C.I.A. – care l-ar fi luat, pare-se, de la cercurile de pseudo-telepaţi şi falşi mediumi din Statele Unite. E o bună pildă a realelor progrese tehnice în domeniul Informaţiilor, progrese de cu totul altă natură decât invenţia tuburilor de eşapament-mitralieră sau a stilourilor aruncătoare de raze otrăvitoare (n.a).